NANCY THAYER

Un zâmbet ca o zi de primăvară

Traducerea şi adaptarea în limba română de SILVIA IORGULESCU

ALCRIS

Romance

Prolog

Kendra Lovejoy stătea în holul sălii de cinema, abia observând mulţimea gălăgioasă care o înconjura. Aflase răspunsul pe care îl căuta. Ce ciudat! Să găseşti soluţia vieţii tale într-un film vechi.

Era momentul să pună din nou stăpânire pe viaţa ei. Să rişte. În ultimii doi ani se comportase ca o laşă, pretinzând că totul avea să fie bine, fără să facă niciuna dintre schimbările necesare.

Ieşi din clădire şi fu înconjurată de un grup de străini. Toată lumea se opri la curbă, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului pentru a putea trece vizavi, în parcare. Maşina Kendrei se afla acolo, dar n-avea de gând să se întoarcă încă la casa părinţilor ei. Mintea ei era plină de imagini şi sentimente care trebuia clarificate. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri, aşa cum îi sugerase terapeuta ei. O femeie în vârstă din preajma ei îşi bătu consoarta pe braţ cu un gest înţelegător.

— Ştiu, dragule. Prima dată când am văzut „O dragoste de neuitat”, şi eu m-am simţit copleşită.

Kendra se uită spre bărbat, dar acesta părea mai degrabă plictisit.

Nu se mişcă până când cineva n-o împinse şi o făcu să meargă. Se dădu un pas înapoi şi se sprijini de un zid, aşteptând ca emoţiile să-i treacă.

Privind strada San Antonio în lumina târzie a zilei, zări o cofetărie. Se hotărî să se ducă într-acolo, să se odihnească puţin la o masă şi să se gândească. Filmul stârnise în ea prea multe emoţii, care se adăugau la starea ei de confuzie din ultima vreme. Trebuia să fie singură şi să ia nişte hotărâri importante.

Peste două minute, se afla în cofetărie, cu o cafea şi un ecler în faţă.

După doi ani de la despărţirea de Dan şi după luni de tratament – câte două şedinţe pe săptămână – era momentul să ia o decizie. Se putea întoarce la Dan, putea să înceapă o viaţă nouă, în condiţiile dorite de ea?

Un singur sentiment era mai puternic decât toate. Şi anume dragostea ei pentru Dan.

Îl iubise din prima clipă când îl văzuse, din liceu. De atunci, îi fusese cel mai bun prieten, iubit şi amant, până când se despărţiseră, acum doi ani.

Dan nu fusese niciodată capabil să-i ofere dragostea de care avea nevoie. Avea o personalitate atât de puternică, încât o domina instinctiv.

Pe atunci, Kendra crezuse că n-avea altă posibilitate decât aceea de a-l urma supusă. Dan devenise punctul principal al existenţei ei. După câţiva ani, îşi dăduse seama că nu mai putea exista independent de el. După moartea fetiţei lor de câteva luni, îl părăsise. Realizase că era singurul mod prin care ar fi putut să supravieţuiască.

Îi spusese că „vrea să se regăsească”, chiar dacă nu ştia ce însemnau cu adevărat aceste cuvinte. Tot ce contase pentru ea în acele momente, era să fugă cât mai departe de el şi de dragostea lui sufocantă.

Acum, după doi ani, aflase în sfârşit ce însemna această expresie atât de des folosită.

A te regăsi pe tine însemna să-ţi formezi propriile opinii şi să le poţi apăra. Să descoperi propriul tău gust în materie de haine, muzică, lectură, tot ce ţine de stilul de viaţă. Să iei propriile decizii în lucrurile care contează pentru tine.

Să afle cine era cu adevărat însemna şi să se lupte cu emoţiile copleşitoare care o cuprindeau din când în când. Să înveţe să se descurce în faţa perioadelor de depresie şi să lupte cu gândurile negre care o asaltau. Simplu de zis, dar greu de făcut, îşi zise ea, luând încă o înghiţitură de ecler. Dar învăţa în sfârşit ce trebuia să facă şi iată că se simţea bine. Ca acum. Se simţea puternică.

Peste o săptămână, Dan se va întoarce la Houston din Israel şi va veni la San Antonio s-o vadă. Imediat după despărţire, începuse să lucreze în străinătate – Orientul Mijlociu, Africa, Europa. După fiecare proiect, se întorcea la San Antonio şi o ruga să revină în viaţa lui. După fiecare refuz, pleca departe şi muncea din nou ca un nebun. În timpul fiecărei vizite, se certau. El o întreba când avea să fie pregătită pentru împăcare, iar ea răspundea de fiecare dată că nu ştie.

De data asta, răspunsul va fi diferit.

De data asta, îşi dorea din tot sufletul să fie din nou alături de el.

Voia să rămână gravidă şi să aibă un nou copil, deşi exista posibilitatea să-l piardă şi pe acesta din pricina sindromului morţii subite. Fetiţa ei murise la patru luni. Kendra refuză să se mai gândească la toate astea. Oricât de dureros fusese acest eveniment, nu mai putea schimba nimic în desfăşurarea lui. Trecutul nu mai conta. Numai viitorul.

Şi-l dorea înapoi pe Dan, dar îşi dorea în acelaşi timp să rămână independentă. Îşi dorea să facă dragoste cu el atunci când voia, nu când îşi dorea el.

Voia să aibă mai mult control asupra relaţiei. Ea şi numai ea era responsabilă de propriile decizii.

Kendra puse ceaşca de cafea pe masă şi privi afară, pe fereastră, străzile aglomerate. Era aproape întuneric. Voia… Voia atât de multe, şi iată că putea în sfârşit să lupte pentru dorinţele sale.

Miza era uriaşă. Dacă va reuşi să-l îmblânzească pe Dan, va avea tot ce şi-a dorit vreodată: dragoste, familie, o viaţă plină. Dacă eşua, lucrurile aveau să stea la fel ca în clipa de faţă: va rămâne singură, va fi la fel de speriată. Avea totul de pierdut sau de câştigat.

Zâmbi. Avusese nevoie de doi ani pentru a ajunge la o concluzie atât de simplă.

Nu era nimic rău în a-ţi dori dragoste. îl iubea mult pe Dan. Şi el o iubea din tot sufletul şi o dorea înapoi în viaţa lui. Întotdeauna va avea o personalitate puternică,

dar dacă va reuşi să-şi spună şi ea punctul de vedere, o va asculta şi-i va aprecia opiniile.

Da! Iată ingredientele necesare unei relaţii profunde şi durabile.

Atunci, ce naiba făcea aici? Trebuia să acţioneze imediat. Incapabilă să mai rămână pe loc o secundă în plus, Kendra se ridică, puse banii pe masă şi ieşi prin uşa de sticlă. Soarele aproape dispăruse în spatele clădirilor.

Cu paşi siguri şi totuşi emoţionată din pricina entuziasmului care o cuprinsese, aproape că alergă până la colţul străzii. În Israel era noapte. Probabil că Dan dormea. Foarte bine. Oricum, îl va suna îndată. Trebuia să-l anunţe imediat despre hotărârile luate. Trebuia să afle că voia să fie cu el tot restul vieţii, dar că avea şi ea de pus câteva condiţii. Dan le va discuta, dar până la urmă le va accepta. Trebuia s-o facă, de dragul amândurora.

Aşteptă nerăbdătoare să se schimbe culoare semaforului. Oamenii se împuţinaseră.

Filmul începuse să ruleze din nou.

Kendra păşi în stradă. Atunci când zări lumina cenuşie a farurilor, era deja prea târziu. Fu ridicată în aer, trupul i se lovi de capotă, apoi se rostogoli pe caldarâm. La început fu stupefiată, apoi amorţită. Încercă să se mişte, dar membrele refuzară s-o asculte. Portierele maşinii se trântiră cu zgomot şi oamenii din maşină năvăliră afară.

— N-a fost vina mea, insista o voce cu accent texan. Mi-a ieşit în faţă. Am frânat cât am putut de repede, dar a fost prea târziu.

Kendra simţea că se dedublează. O parte din ea se detaşase de suferinţă şi-i observa senină pe cei din jur. O altă parte încerca să le spună că trebuia să-l sune pe Dan. Dar nu putea nici măcar deschide ochii. Un geamăt surd se auzea din propria ei fiinţă, apoi realiză că începuse să se îndepărteze de ceilalţi. Nu! Nu vreau să mor! Nu acum, când în sfârşit se hotărâse să-şi schimbe viaţa.

Trebuie să-i spun lui Dan, se gândi Kendra. Ajutaţi-mă să scap!

Nu poţi să scapi, vei muri, îi răspunse o voce din

interiorul ei.

Nu! Nu acum! Nu când sunt atât de aproape… Lacrimile începură să-i curgă din ochii închişi.

Spune-ne ce vrei să vorbeşti cu el, răsună o voce în preajma ei. Promitem că-l vom anunţa.

Amintiri din viaţa lor împreună trecură cu rapiditate prin mintea Kendrei. Ultimele şase luni din viaţa ei şi siguranţa că era iubită de bărbatul pe care-l iubea îi erau de-ajuns.

Îl iubesc atât de mult, se gândi ea, realizând că pierduse contactul cu vocile din preajmă. Sirena ambulanţei se auzi în apropiere, dar Kendra era atentă numai la vocea pe care o auzea în mintea ei.

Mi-aş dori să puteţi să-i duceţi gândurile mele în dar. Să-i spuneţi că am fost prea slabă. Nu-i vina lui.

Aşa vom face, răspunse vocea.

Kendra se relaxă. Nu mai putea. Trebuia să renunţe. Cineva îi va duce mesajul lui Dan.

Totul în jur se întunecă. Nu mai simţea asfaltul de sub ea. I se părea că se înalţă.

Vocea care o ajutase era a unei persoane care se schimbă sub ochii ei într-o femeie asemănătoare cu Kendra însăşi. Astfel, îi va fi mai uşor să-l găsească pe Dan, se gândi ea. Să-l găsească, să-i explice totul, să-l iubească. Kendra zâmbi.

Stai, nu pleca încă, îi zise vocea.

Prea târziu, răspunse Kendra. Ştii ce trebuie să faci. Mi-ai promis.

Când se petrecu acel accident pe strada din San Antonio, Texas, mi-am dat seama imediat că noi, că eu, mă voi ocupa de problema asta.

După moartea ei, trebuia să ne amestecăm în mulţime, şi nimeni nu trebuia să ştie că ne aflăm aici.

I-am luat înfăţişarea şi i-am absorbit gândurile. Am obosit, iar femeia care zăcea în mijlocul drumului devenea din ce în ce mai slabă. Am încercat s-o liniştesc, să-i spun că i-am reţinut gândurile, dar dorinţa ei de a trăi se risipea rapid.

A murit brusc şi n-am reuşit să facem complet transformarea. Ne-am gândit la alternative. Ar trebui să căutăm alt individ pentru a-i completa personalitatea? Vom căuta în baza de date. Avem toate amintirile ei din ultimele şase luni. Ar trebui să fie de-ajuns pentru următoarele două săptămâni – timpul maxim alocat misiunii.

Încet-încet, ne-am ridicat în picioare. Ne-am simţit ciudat, dar destul de bine.

Ne-am mişcat braţele. Degetele ei erau lungi şi suple.

Ne-am mişcat buzele şi ne-am spus numele.

Kendra Lovejoy.

Când ambulanţa se îndreptă spre spital, noi eram Kendra Lovejoy. Ieşirăm din umbră şi ne îndreptarăm spre cel mai apropiat bar.

Era momentul să începem.

Capitolul 1

Când Dan Lovejoy se trezi, privi nedumerit în jur. Se afla în apartamentul în care se mutase după despărţirea de Kendra. În majoritatea timpului era plecat din ţară, astfel că nu se obosise să-şi decoreze spaţiul în care locuia. Dormitorul era numai pe jumătate mobilat.

Nu avea decât un pat, un dulap şi un scaun. Pe pereţi nu existau tablouri şi în dulap erau numai câteva haine personale, scoase în grabă din geamantanele care zăceau pe jos. Livingul avea aproximativ aceeaşi înfăţişare. Într-un colţ se aflau câteva cărţi, alături de două-trei scrisori nedesfăcute.

Deodată, toate acestea i se părură insuficiente. Simţea că are nevoie de mai mult.

I se oferise o slujbă permanentă peste hotare şi, pentru prima dată de când Kendra îl părăsise, începuse să se gândească temeinic la această posibilitate. Deja încetase să mai spere că soţia lui se va întoarce la el. În fiecare noapte visa la fericirea de a se afla din nou împreună. Şi în fiecare dimineaţă se trezea cu dezamăgirea de a fi tot singur.

Se rostogoli pe o parte a patului şi se ridică.

Primise un mesaj de la părinţii Kendrei, în care îl

rugau să-i sune îndată. Era semn rău. Părinţii soţiei nu sunau decât dacă aveau veşti proaste sau dacă aveau nevoie de bani.

Chiar atunci, se auzi soneria telefonului. Tresări, privindu-şi ceasul. Dormise douăzeci şi patru de ore fără întrerupere. În sfârşit, reuşise să se relaxeze. Răspunse la cea de-a cincea sonerie.

— Dan! Mă bucur foarte mult că te-ai întors! se auzi vocea lui Ed, tatăl Kendrei.

— Mulţumesc. Chiar acum aveam de gând să te sun. Zborul mi-a fost anulat şi am ajuns acasă cu două zile întârziere. Ce s-a întâmplat? E ceva urgent?

— E vorba de Kendra, răspunse Ed cu o voce stinsă, în timp ce mâna lui Dan se strânse pe receptor. A murit, Dan, continuă Ed. Micuţa mea Kendra a murit. Doamne! încă nu-mi vine să cred!

Dan auzi cuvintele, dar nu le pricepu sensul. Probabil că înţelesese greşit. Nu se putea. Nu! Ed nu ştia ce spune! Gândurile îi zburară la soţia lui, vie şi voioasă ca o rază de soare. O iubea din toată inima. Nimic nu i se putea întâmpla ei. Nu putea permite aşa ceva.

— Ce spui? întrebă el. Vocea bărbatului se frânse de câteva ori înainte de a putea termina povestea.

— Kendra s-a dus la film şi, când a ieşit din cinematograf, a fost lovită de o maşină. A… murit în câteva minute, adăugă bătrânul, începând să plângă.

Dan privea zidul alb din faţa lui şi n-o vedea în faţa ochilor decât pe Kendra.

— Când? reuşi el să întrebe.

— Acum şase zile. Tocmai aflase că te întorci şi eram cu toţii foarte bucuroşi… Psihologul spunea că în sfârşit realizase progrese substanţiale. Abia aştepta să te vadă. Vorbea despre împăcare, era convinsă că mariajul vostru mai are şanse… Era atât de încrezătoare… Cu toţii eram convinşi că întregul coşmar luase sfârşit!

Dan se simţi de parcă un pumn uriaş îl lovise în stomac. Înghiţi cu greu. Kendra. Kendra lui. Murise. Nu se putea, nu se putea…

— Ed, începu el, dar gândurile refuzau să se transforme în cuvinte.

— Ştiu, zise bătrânul, înecându-se. Nu mai e nimic de zis. Îmi pare atât de rău, Dan. Ne-am străduit atât să fie totul bine, dar Dumnezeu nu ne-a permis să ne bucurăm de linişte. Copilul meu, singurul meu copil…

Dan înghiţi. În gură, simţi un gust amar de fiere.

— Te sun mai târziu.

Trânti telefonul la loc în furcă şi alergă în bucătărie să vomite în chiuvetă. Şi-ar fi dorit că la fel de uşor să poată scăpa şi de disperarea care-l cuprinsese şi de durerea care i se împrăştiase în tot trupul. Mâinile i se strânseră pe burtă. Totul îl durea. Doamne! îl durea atât de tare, încât şi-ar fi dorit să-şi rupă coastele, să-şi scoată inima şi s-o arunce afară.

Lacrimile începură să curgă în torente interminabile şi odată cu ele apărură şi suspinele, care-i cutremurau trupul. În lumina difuză a camerei, stătea jos, pe podea, clătinându-şi capul fără încetare. În ultimii doi ani nu-şi dorise decât o nouă şansă de a-i arăta Kendrei cât o iubea. Pierduseră atât de mult, când pierduseră copilul! Câtă suferinţă mai puteau îndura? într-o lume nebună, haotică, tot ce voia era încă o şansă. Nu era foarte mult, nu? Iată că se înşelase.

— Haide, băiete, te descurci de minune, zise noua Kendra către bărbatul care se afla lângă ea în barul plin de fum.

— Eşti foarte frumoasă, îngână el, neputând pronunţa corect cuvintele.

— Şi tu eşti drăguţ, dar şi foarte beat. Frumos şi beat, răspunse ea cu duritate.

— Te iubesc!

— Nu cred că vreunul dintre noi cunoaşte acest sentiment, dragul meu.

— Ba da, ba da, protestă bărbatul, punându-şi capul pe umărul ei.

Ea se îndepărtă şi-i sprijini capul de spătarul scaunului.

— Îmi pare rău, Larry, dar trebuie să plec acasă.

Larry încercă să se ridice, dar eşuă lamentabil şi înălţă în aer un braţ întrebător.

— Acasă? Unde acasă?

Ea zâmbi şi răspunse:

— Casa mea e mult mai departe decât a ta!

— Nu pleca.

— Trebuie, îl contrazise ea. A, şi mulţumesc pentru amabila ta donaţie, adăugă ea cu un surâs maliţios.

Avea un ciudat simţ al umorului. Nu era sigură dacă-i aparţine sau dacă era o calitate preluată de la Kendra cea originală.

Ieşi din bar şi ajunse în parcarea întunecată. Respiră adânc, privind spre cer şi sperând că va descoperi acolo un răspuns la întrebările ei nerostite. Stelele nu se vedeau prea bine din pricina luminilor din oraş, astfel că încercă doar să ghicească direcţia exactă a planetei ei.

Ieri, îşi întâlnise un seamăn care-şi ratase misiunea. În loc să-i pară rău pentru el, se simţise mândră că ea reuşise. În timp ce celuilalt membru al echipei nu i se oferise nicio posibilitate să colecteze vreo mostră de ADN, Kendra găsise patru donatori involuntari, bărbaţi puternici şi frumoşi.

În seara asta, fremătase când bărbatul din bar o atinsese. Iată o emoţie, un sentiment uman. Oare se adapta condiţiei umane mai repede decât ar fi trebuit? Poate că trupul îi era prea obosit pentru a o mai ajuta. Va petrece încă o noapte la hotelul unde închiriase o cameră, iar mâine după-amiază va face autostopul către Texas şi către nava mamă ascunsă înăuntrul muntelui.

Faptul că-i promisese Kendrei că-i va spune soţului ei ce simţea pentru el – era vorba despre emoţia aceea numită dragoste – o îndatora să-l găsească pe Dan Lovejoy. îi descoperise pe părinţii femeii şi le citise gândurile. Din câte descoperise, Dan trebuia să se afle deja la San Antonio. Dacă nu reuşea să-l contacteze până mâine, era forţată să plece fără să-şi îndeplinească misiunea. Cu cât petrecea mai mult timp pe Pământ, cu atât această

promisiune i se părea mai importantă. îl va găsi pe Dan Lovejoy într-un fel sau altul. Probabil că bărbatul trecuse printr-un şoc teribil.

Când soarele se revărsă asupra oraşului, Dan termină de aranjat bagajul în maşină. Chiar dacă încerca să nu se mai gândească la Kendra, gândurile i se întorceau mereu numai la ea. Cu atât mai mult cu cât trebuia să se îndrepte către San Antonio. La mormântul Kendrei.

Gândul la ea îl absorbea atât de tare, încât lunga călătorie i se păru un drum de numai câteva minute.

Kendra. Kendra. Kendra.

Începu să se gândească la prima dată când o întâlnise…

Părul ei părea negru ca noaptea, dar când îl vedeai în lumină, avea luciri arămii. Stătea în curtea liceului, într-un grup de colegi. El se certa cu un alt băiat, care-l tachina în legătură cu greutatea sa. Deodată, privirea îi fu atrasă de ea. Capul Kendrei era înclinat într-o parte întrebător, în timp ce privea disputa celor doi. Rivalul său profită de momentul lui de neatenţie şi-l lovi tare cu pumnul în stomac.

Din pricina frumoasei Kendra, chiar a doua zi începuse un regim de slăbire.

Kendra… Când o dusese la balul liceului, fusese atât de fericit! Era cea mai frumoasă fată de pe pământ. Purta o rochie lungă de culoarea piersicii. Părea un înger. În acea seară, înainte de a o duce acasă, oprise maşina pe un drum lăturalnic. Kendra fusese foarte răbdătoare cu încercările lui stângace de a o săruta.

Kendra… După absolvire, o dusese la un motel, unde făcuse dragoste cu ea pentru prima dată, plin de nerăbdare. O lună după aceea, se căsătoriră civil. Amândouă familiile sărbătoriră unirea destinelor celor doi tineri. Peste două săptămâni, Kendra pierduse sarcina. Avuseseră nevoie de ani de zile pentru a concepe un nou copil.

Kendra… Acum trei ani, murise copila lor de patru luni, Hannah. În prima noapte, plânseseră împreună.

Hannah fusese un copilaş minunat, cu ochii albaştri şi părul negru. Le lipsise atât de mult…

San Antonio apăru la orizont şi Dan se strădui să se rupă de amintiri. Se va opri puţin la Ed şi la Margaret, va vizita mormântul Kendrei, apoi se va îndrepta spre vest. Voia să fie singur, să-şi regăsească liniştea.

Era ora prânzului atunci când Kendra plăti camera şi păşi în stradă, cu geanta pe umăr. Mergea veselă şi nepăsătoare, privind la minunata lume a pământenilor. Peste două sau trei zile se va afla pe nava-mamă şi se va întoarce acasă. Tot acest fabulos, colorat univers avea să rămână în urmă.

Un sentiment asemănător regretului puse stăpânire pe ea, dar îşi reveni repede. Aceasta nu era planeta ei, nu era lumea ei. Acasă îşi va regăsi liniştea, nu aici, într-o lume de barbari.

Şoseaua către Del Rio se afla la câţiva kilometri distanţă. Se hotărî să meargă pe jos, pentru că-i plăcea din ce în ce mai mult noua senzaţie. Acasă, noi – se opri şi apoi substitui pluralului singularul din limba pământenilor – eu aş fi alunecat uşor pe pământ.

Încă o dată, încercă să intre în contact cu un gardian care să-i dea nişte informaţii. Întrebările ei nu primiră niciun răspuns. Era ciudat, dar n-avea de ce să se îngrijoreze. Cauza cea mai probabilă era că nu absorbise integral amintirile Kendrei. Oftă. Poporul ei nu ştia chiar atât de multe despre pământeni.

Când aterizase, crezuse că lecţiile făcute cu profesori de elită şi casetele pregătitoare îi vor lămuri toate aspectele vieţii pe Terra. Nu se întâmplase însă aşa. Odată ajunsă, fusese nevoită să pună la bătaie toate cunoştinţele ei, dar şi pe cele ale Kendrei, pentru că metodele învăţate acasă nu erau practicabile pe teren.

Dan se afla la mormântul Kendrei. Încă nu-i venea să-şi creadă ochilor. Iarba fusese răscolită, ca şi cum o pasăre gigant ar fi săpat pământul cu ghearele. Lângă mormânt, se afla o statuie din marmură închipuind un înger cu aripile desfăcute. La baza lui, închisă într-o cutie de sticlă,

era o poză a lui Hannah. Fetiţa zâmbea foarte fericită. Era o poză atât de frumoasă, încât te durea inima s-o vezi acolo, şi de aceea Dan nici nu venea prea des la mormânt.

Doare atât de tare să pierzi o fiinţă iubită!

Oricât de mult ar fi încercat să se abţină, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cele două fiinţe pe care le iubise din toată inima se aflau acolo, iar el rămăsese singur. Dacă i s-ar mai fi dat măcar o şansă să le arate cât de mult le iubea! Dacă…

Dan se hotărî să plece. Acceptase că soţia lui murise.

Nu era un vis. Era un coşmar.

Cu gândurile aiurea, se îndreptă spre micul orăşel Del Rio. Mâinile strângeau cu putere volanul. Mintea îi era înceţoşată, amortizând parcă şocul ultimelor două zile. Ştiind că durerea se va întoarce, acceptă bucuros scurta perioadă de amorţeală care-l cuprinsese.

Rezervorul era numai pe sfert plin. Trebuia să oprească la o benzinărie acum, şi nu pe autostradă.

Chiar atunci, se întâmplă ceva ciudat. Mintea i se opri în loc pentru o clipă. Văzu imaginea trupului Kendrei zăcând pe asfalt. Clipi. Piciorul îi apăsă pe frână.

Mai clipi o dată şi observă o femeie înaltă şi slăbuţă stând pe marginea drumului. Părul ei negru de culoarea cărbunelui avea sclipiri arămii în lumina după-amiezii. Zâmbetul ei îi era atât de familiar! Se uită din nou în oglindă. Cartonul pe care-l ţinea în mână arăta că se îndrepta spre Big Bend.

Pentru o secundă, i se păru că vede scrise acolo cuvintele „Bună, Dan”. Era imposibil.

Nu putea trece mai departe, n-o putea lăsa acolo. O parte din el ar fi vrut s-o depăşească. Şi totuşi, opri maşina.

O ciudată euforie îl cuprinse. Era vrăjit. Ar fi vrut să strige de bucurie.

Deschise portiera şi zise scurt:

— Urcă!

Kendra. Era chipul ei. Zâmbetul ei. Ochii ei, care ascundeau atâtea secrete. Femeia se apropie zâmbind, şi

cum ar fi ştiut prea bine ce gândeşte şi ce simte el. Oare înnebunise? Inima îi bătea atât de repede, încât îi era greu să respire. În urechi auzea un zgomot continuu.

Ea rămase în picioare, lângă maşină.

— Eşti sigur că eşti pregătit pentru asta? întrebă ea misterios.

— Urcă, repetă el.

Femeia se aşeză pe scaun. Fiecare mişcare a ei îi amintea de Kendra. Nu numai înfăţişarea, dar şi personalitatea ei era asemănătoare cu cea a soţiei sale.

Era Kendra!

Femeia oftă, întinzându-se în scaun.

— E mai cald ca-n iad, afară.

Ochii i se închiseră pentru un moment, apoi îi deschise şi se uită spre el. Privirea lor îi era atât de familiară.

— Tu eşti Dan.

El aprobă din cap, incapabil să deschidă gura. Gândurile îi alergau haotic prin minte. Trăia un vis.

— Tu cine eşti?

— Kendra.

— Kendra a murit. Cine eşti?

— O, dragule. Am uitat că trebuie să-ţi explic totul înainte.

— Cine eşti? repetă el.

— Condu, porunci ea, fluturându-şi mâna prin faţa lui. Putem vorbi între timp. Ce coincidenţă că te îndrepţi tot către Big Bend, nu?

El încuviinţă din nou, tăcut. Ceva îi spuse să aştepte, răspunsurile vor veni. Din două în două secunde, privea în direcţia ei, aşteptându-se parcă să dispară.

— Cine eşti? insistă bărbatul.

— Ai crede, dacă ţi-aş spune că sunt sora geamănă a Kendrei?

— Nu.

— Dar ce ai crede?

— Că-mi lipseşte Kendra atât de mult, încât am halucinaţii.

De ce naiba se certa cu propria lui închipuire? Aşa ceva nu se putea întâmpla. Ed şi Margaret identificaseră trupul Kendrei. Dar îşi dorea atât de mult s-o revadă, să-i explice ce simte, s-o audă vorbind, încât…

Femeia se aşează picior peste picior.

— Bun, să zicem că nu sunt decât un rod al imaginaţiei tale, Dan. Îţi pot auzi gândurile şi-ţi pot da răspunsurile de care ai nevoie. Când vom ajunge la Big Bend, voi dispărea. Apoi, îţi vei continua viaţa, dar voi şterge din mintea ta orice amintire legată de mine. Ţi-o vei aminti pe Kendra, dar nu pe mine.

Vocea ei şoptea, dar o auzea foarte bine. Ah, nu era nebun.

Trebuia numai să-şi controleze emoţiile care o luaseră razna.

— Kendra a murit, Dan, exact cum ţi-au spus Ed şi Margaret. A fost lovită de o maşină la ieşirea din cinematograf.

— Cum? De ce?

— Pentru că nu se uita pe unde merge. Se gândea la altceva. La tine.

— De unde ştii? Doamne, sunt nebun! Nici măcar nu te afli aici. Am suferit un şoc atât de mare încât mi-am pierdut minţile.

— Nu vrei să afli răspunsurile pe care le aştepţi? Ţi le pot spune. Kendra m-a rugat să fac asta în locul ei.

Femeia se afla încă acolo, în ciuda efortului său de a-i nega existenţa. Ochii ei îl priveau… Ochii ei căprui…

— Şi la ce se gândea? capitulă el.

— Că eşti o persoană mai bună decât ea. Voia să se revanşeze faţă de tine pentru toată durerea pe care ţi-a provocat-o în aceşti ultimi ani. Spera ca voi doi să aveţi şansa de a o lua de la capăt.

Dan clătină din cap.

— Ce naiba se petrece aici? Nu înţeleg! La naiba!

Era nervos şi frustrat.

Ea ridică din umeri.

— Încetişor. Până la urmă, toate lucrurile astea sunt

la fel de noi şi pentru mine. Pregătirea pe care am primit-o nu acoperă în întregime situaţiile concrete. Dar dacă nu vrei să ştii…

— Ce să ştiu?

— Răspunsurile la întrebările care te chinuie. De fiecare dată când eşti singur şi n-ai nimic altceva de făcut, te întrebi de mii de ori dacă ai greşit sau nu. Descoperi mii de răspunsuri, dar niciodată nu reuşeşti să priveşti lucrurile din perspectiva corectă. Nu poţi accepta că soţia ta ar fi avut vreo vină.

— N-a avut, ripostă el.

— Să-ţi fie ruşine, ridică ea vocea. Eşti destul de mare pentru a şti că nimeni n-are pe de-a-ntregul dreptate şi nimeni nu se înşală total. Exemplul Kendrei, deci. Nu uita că a fost singurul copil al unor părinţi prea protectori. N-a avut niciodată de-a face cu problemele vieţii reale, n-a învăţat să fie puternică. Înainte de moartea lui Hannah, ea a condus căsnicia voastră. Era un copil răsfăţat.

— Cum?

— Nu pricep de ce, dar întotdeauna ai crezut că ai făcut ceva foarte rău, de care nu eşti conştient. Ceva atât de rău încât ai îndepărtat-o de tine.

Profunzimea gândirii ei îl uimi.

— Să pui benzină, Dan, înainte să rămânem cu rezervorul gol.

Bărbatul îşi fixă din nou atenţia asupra ei. Stătea calmă alături de el, cu o expresie de mulţumire pe chip.

Cu o supunere tăcută străină lui, opri la o benzinărie din apropiere. După ce o privi încă o dată lung pe femeia de lângă el, coborî din maşină şi făcu plinul, întrebându-se când îşi va reveni în simţiri şi când anume va reuşi să scape de această imagine a Kendrei.

Se urcă înapoi în maşină, dar femeia se afla tot acolo. Aştepta, calmă, să pornească mai departe. Fără s-o scape din ochi, începu să se gândească la vorbele ei de mai devreme.

— Ce pregătire? întrebă el. Ziceai ceva de o pregătire…

— Avem casete în care suntem învăţaţi despre obiceiurile pământenilor. Din ele aflăm cum să vorbim ca voi, istoria voastră şi evenimentele actuale.

El o privi uimit:

— Ce eşti tu?

Kendra îşi plecă fruntea într-o parte şi zâmbi:

— Sunt o herfronită.

— Ce naiba înseamnă asta? replică el, frustrat. Lucrurile o luaseră razna complet.

— E o planetă aflată la o galaxie depărtare.

Dan apăsă frâna, oprind brusc maşina. Se întoarse spre femeie şi o prinse de umeri, nervos. Dar chiar în clipa în care o atinse, gestul se transformă într-o mângâiere.

— Nu mă răni, Dan. Să nu mă răneşti niciodată.

— Ce ai face dacă te-aş bate?

Ochii ei mari şi căprui îl priviră atât de calm, încât se linişti imediat.

— Te-aş adormi şi apoi aş pleca îndată. Când te-ai trezi, n-ai mai şti nimic de mine, nici măcar că m-ai întâlnit vreodată. Mai rău, ai uita tot ce s-a întâmplat în această săptămână. Ar trebui să afli din nou despre moartea Kendrei şi să retrăieşti durerea de a-i vedea părinţii şi mormântul.

— Poţi face aşa ceva? întrebă el, privind fascinat în ochii ei.

— Da. N-am mai făcut-o niciodată, dar casetele ne-au învăţat metodele pe care le putem folosi.

Începuse s-o creadă.

— Şi cum vei face asta?

— Îţi voi amorţi mintea, apoi voi şterge amintirile pe care le vreau şi le voi înlocui cu alte întâmplări. Ştiam că vei veni şi că mă vei lua de pe autostradă, continuă ea explicaţiile. Nu crezi că e cam mare coincidenţa?

— Mi s-a părut c-o văd pe Kendra, se justifică el. De aceea am oprit. Dar nu eşti ea. îi semeni, dar nu eşti ea.

— Aşa e. Dar amintirile ei din ultimele şase luni au devenit ale mele. Am fost acolo când a murit şi i-am absorbit toate amintirile.

— De ce ai vrut să mă întâlneşti?

— Pentru că m-a rugat să-ţi spun gândurile ei şi i-am promis s-o ajut.

— Cum? Dar puteai foarte bine să promiţi şi să nu te ţii de cuvânt.

— Noi ne ţinem promisiunile. N-ar trebui să promitem nimic nimănui de aici, dar Kendra era atât de… vulnerabilă.

— Asta-i prea de tot, replică el. Era mai uşor să nege ce auzea decât să accepte această ciudată realitate.

Un nou gând îşi făcu loc în mintea lui.

— Ai omorât-o?

— Nu, m-am aflat la locul potrivit în momentul potrivit. Kendra a fost legătura mea cu personalitatea umană.

— Legătură?

— A fost fiinţa de care am avut nevoie pentru a-mi crea o identitate aici, pe Pământ.

— Dar nu eşti umană!

— Nu, suntem mais, adică o a treia generaţie de… corcituri. Planeta noastră este foarte bună în matematică şi inginerie. Specia noastră este foarte inteligentă, dar slabă din punct de vedere fizic. Am început să căutăm o rasă cu care să ne combinăm genele, o rasă care să ne ofere putere fizică şi în acelaşi timp să ne permită să ne păstrăm puterile mentale. Am lucrat la asta timp de sute de ani şi în sfârşit am reuşit.

— Vrei să spui…

— …că sunt umană din punct de vedere fizic, dar capacităţile mele mentale sunt herfronite.

— Sunt nebun, sunt cu adevărat nebun, repetă el.

— Nu, zise ea, atingându-i braţul. Eşti numai foarte, foarte obosit. De ce nu mă laşi pe mine să conduc? Ai putea să dormi câteva ore pe bancheta din spate.

— Nu, eu voi conduce.

— Cum vrei, răspunse ea, privind drept înainte şi aşteptând să pornească maşina.

El vârî cheia în contact şi porni la drum. O bornă

kilometrică arăta distanţa până la Castroville. Dacă nu era nebun şi femeia asta era într-adevăr cine pretindea că este, ar putea să oprească în acest oraş şi să ceară ajutor. Zâmbi cu tristeţe, imaginându-se dând buzna într-o secţie de poliţie şi ţipând în gura mare că fusese atacat de invadatori de pe altă planetă. Părea o scenă ruptă dintr-un film fantastic de proastă calitate. Vor crede că e nebun!

Conduse în tăcere o jumătate de oră înainte să ajungă în Castroville. Oare trebuia să oprească?

Nu vei rezolva nimic, Dan, şi apoi te vei face de râs, răsună o voce în capul lui. Ah, era vocea ei, nu se înşela.

— Tu ai făcut asta, o acuză el.

Ea recunoscu.

— Cum ai reuşit?

— E o tehnică specială. Pot să vorbesc direct minţii tale.

— Eu pot să fac acelaşi lucru?

— Mie? Da. Celor din rasa ta, nu. Nu încă, în orice caz. Mai aveţi cinci sute de ani până să învăţaţi asta.

— De unde ştii?

Ea ridică din umeri.

— Casetele…

— A, da. Casetele pregătitoare. Dar mi-ai spus că eşti pe jumătate pământeană. A treia generaţie. De ce îţi spui her…

— Herfronită?

— Da. Explică-mi.

— Pământenii au făcut progrese mari în genetică în ultimii cincizeci de ani. Dar înainte de experimentele de laborator, vă alegeaţi perechea în funcţie de teoria lui Darwin. Cele mai puternice şi mai inteligente specimene se cuplau între ele.

— Asta e valabil numai pentru animale, protestă Dan.

— Ascultă-mă! Chiar şi în timpuri medievale, se dorea unirea puterii şi a frumuseţii pentru obţinerea unor progenituri reuşite. Aşa e şi pe planeta mea. Fiecare generaţie vrea tot ce-i mai bun pentru descendenţii ei.

— Nu prea cred că asta e acelaşi lucru cu a te juca

de-a genetica.

— Este exact acelaşi lucru, îl corectă ea cu blândeţe. Doar că voi sunteţi ceva mai primitivi încă.

— Înţeleg. Pentru tine, pământenii nu reprezintă decât nişte cobai numai buni de studiat, spuse el tăios.

Ea păru surprinsă că Dan pricepea atât de repede.

— Exact! replică ea fericită.

— Îţi baţi joc de mine? ţipă el.

— Nu.

— Vrei să spui că foloşiţi oamenii pentru experimente?

— Da. În felul ăsta m-am născut eu.

— Prin mixarea celor două specii? Prin amestecul genelor?

— La început, da.

— Cum?

— În felul obişnuit, chicoti ea.

— Vrei să spui că o herfronită a venit pe planeta noastră, s-a împerecheat cu un pământean, a avut un copil şi pe urmă l-a trimis pe el din nou pe Pământ să repete procedura?

— Da, se încruntă ea. O metodă primitivă, dar eficientă. Acum, folosim alte mijloace. E mai simplu.

— Femeie, eşti nebună, constată el cu dezgust. Cred că locul tău e într-un spital specializat în probleme psihiatrice.

— De ce?

— Pentru că mi-e greu să cred că un om ar face dragoste cu o fiinţă ciudată de pe altă planetă.

— De ce?

— Pentru că e dezgustător, de aia!

Ea întoarse capul şi-l privi cu ochii ei mari şi căprui de parcă s-ar fi uitat la el prin microscop.

Mâinile lui se încleştară pe volan. Încercă din răsputeri să lupte împotriva căldurii care-i cuprinse măruntaiele, dar efortul lui fu zadarnic.

— Opreşte-te! şopti el printre dinţi, şi imediat presiunea simţită începu să scadă.

Kendra se lăsă pe spate, cu ochii închişi. Părea foarte obosită.

Trecură prin Castroville fără să încetinească. Ochii Kendrei rămase închişi, iar capul i se sprijinea în continuare de spătarul scaunului. Ştia că nu doarme, ci că era doar epuizată. Oare faptul că-i putea controla mintea şi trupul o făcuse să obosească atât de tare? în cazul ăsta, trebuia s-o obosească şi mai mult. Dar la ce bun? se întrebă el. Nu putea face nimic altceva decât s-o lase pe marginea drumului şi să fugă. În schimb, dacă ar asculta-o, poate ar afla răspunsurile la problemele legate de Kendra, poate ar înţelege de ce viaţa lor împreună se schimbase atât de dramatic.

Dacă femeia asta spunea adevărul, însemna că soţia lui nu sărise în faţa maşinii, ci fusese un accident, aşa cum îi spusese Ed.

— Voia să aibă un copil, voia să devină mamă încă o dată, după pierderea fetiţei…

— Eşti nebună, iar eu sunt şi mai nebun că te ascult, zise el pe nerăsuflate. Nu exişti decât în imaginaţia mea. Te-am plăsmuit chiar eu, pentru că nu vreau să accept încă moartea Kendrei. E prea dureros, aşa că mecanismul meu de autoapărare şi-a intrat în rol.

— Crezi ce vrei, eu îţi spun adevărul.

Soarele puternic al după-amiezii lovea în geamul dinspre partea ei şi Kendra se întoarse cu spatele.

— Kendra? o strigă el.

— Da?

— De ce? De ce m-a părăsit?

Am fost întotdeauna alături de ea.

După moartea lui Hannah, încercase să-i uşureze durerea, dar Kendra părea că-l alungase deja din viaţa ei. Nu mai avea nevoie de tandreţea şi de apropierea lui. Apoi, începuse să se lipsească şi de prezenţa lui. Lui îi lipsea atingerea ei, la fel cum îi lipseau conversaţiile lor. îl durea această înstrăinare.

— Îi era frică să nu rămână iarăşi gravidă, răspunse femeia.

— Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Simţea că tu cauţi să uiţi totul muncind din greu, iar ea nu putea uita. Când veneai acasă, se temea că vei încerca să faci dragoste cu ea şi că va rămâne din nou gravidă. Nu mai putea înfrunta o nouă tragedie. Nu-şi mai dorea atingerea ta, prezenţa ta, mintea ei era în altă parte. Când venea momentul să vă culcaţi, atunci presiunea pe care o simţea era şi mai mare.

— Dar nu mi-a spus niciodată că nu mai voia să facem dragoste, se apără el.

— Voia să scape de teama ei absurdă şi încerca să lupte. Dar nu reuşea. N-a fost niciodată prea puternică, Dan.

— Nu-i adevărat. Făcea lucruri pe care numai o persoană puternică le putea face. Când eram plecat, se descurca singură cu toate sarcinile casei.

Kendra îl privi cu uimire.

— Nu uita, Dan, că-i lăsai bani pentru fiecare factură şi o servitoare venea săptămânal să facă ordine în casă. Avea destui bani la dispoziţie… Unde era stresul?

— Era singură.

Kendra aprobă.

— Dar asta e altceva, observă ea.

Kendra fusese viaţa lui. Iar acum, o pierduse. O iubise din toată inima. Ar fi făcut orice s-o ştie fericită, dar nu ştiuse ce anume.

— Am încercat, răspunse el.

— Ştiu.

Lovi cu pumnii în volan.

— În fiecare an, plecam împreună la Big Bend şi încercam să fac această excursie cât mai frumoasă cu putinţă.

— Îi plăcea, te asigur. Atunci, eraţi numai voi doi. Te concentrai numai asupra ei.

— Atunci, de ce n-a mai vrut să meargă?

— Din acelaşi motiv. îi era teamă că vei descoperi temerile care o măcinau. Nu credea că mai poate trece printr-o altă tragedie, Dan. Oricât de mult te-ar fi iubit, se

temea de tine. A pus capăt acestor excursii şi în final căsătoriei voastre.

Dan îşi aminti. Venise de la New York şi o anunţase că urmau să plece la Big Bend. Cu cât el era mai entuziasmat, cu atât ea devenea mai tăcută. În acea noapte, o luase în braţe, dar ea pretinsese că era bolnavă. El se întorsese pe partea lui de pat şi, cu un oftat dureros, adormise.

A doua zi, ea plecase la părinţii ei. El nu aflase decât când se întorsese acasă şi descoperise pe masă un bilet. Plecase definitiv.

Mai întâi, fusese furios. Cum îndrăznea să-l părăsească astfel? Apoi, i se făcuse frică. Oare se va mai întoarce? Şi dacă da, atunci în ce condiţii?

Dar, după ce telefonase acasă la părinţii ei, confuzia se adâncise. Ed îi povestise că soţia lui plânsese mult şi că fusese dusă la doctor. De aici, i se dăduse o recomandare către un psiholog.

Cum de nu observase semnele? Dacă şi-ar fi dat seama, ar fi putut acţiona, ar fi putut opri această cădere nervoasă.

Rămăsese la părinţii ei şi el o vizita adesea. De fiecare dată când o vedea însă, Kendra era şi mai distantă. Simţea că prăpastia dintre ei se adânceşte şi tremura la gândul că, poate, o pierduse pentru totdeauna. O implora să se întoarcă acasă. Ea răspundea mereu nu.

După doi ani, se hotărâse că, dacă şi de data asta va zice nu, va accepta răspunsul ei. Că va prelua contractul din Israel şi va începe o viaţă nouă.

Dan nu mai primise niciodată vreo explicaţie pentru plecarea Kendrei. Se gândise fără încetare la mariajul lor, dar nu descoperise niciun răspuns. Acum ştia. Asta presupunând că era încă întreg la minte şi că străina care semăna cu soţia lui stătea într-adevăr lângă el în clipa asta.

Capitolul 2

Întinsa cmpie pustie se preschimbă treptat într-un peisaj cu mici tufişuri şi iarbă rară. Dan obişnuia să-i spună

Kendrei că, atunci când Dumnezeu se hotărâse să schimbe înfăţişarea locurilor, nu voise să-şi şocheze supuşii, şi de aceea crease această zonă de tranziţie. Trecură repede prin oraşul Brackettville. Datorită peisajului său, acesta fusese scena a numeroase filme western. Dan continuă drumul spre Del Rio. Mâinile îi stăteau ferme pe volan, picioarele pe pedale. Dar mintea îi era preocupată de alte lucruri.

Kendra dormea.

În curând, începu să se zărească oraşul în care se decisese să-şi petreacă noaptea. Încetini când traficul deveni aglomerat.

— Kendra, trezeşte-te! şopti el, aproape speriat de propria îndrăzneală. Atât de multe lucruri aflase de când o luase de pe autostradă, că nici n-avusese timp să le înţeleagă total. Poate la trezire, se va transforma într-o femeie obişnuită şi nu va mai obţine niciun răspuns.

Tânăra care semăna atât de mult cu soţia lui îşi îndreptă spatele şi-şi întinse mâinile în faţă, aproape atingându-l. Deşi părea relaxată, ceva din gesturile ei îl sugeră că era uşor alarmată.

— Hmm, murmură ea, privind în jur. Aici ne vom opri să mâncăm? întrebă apoi, privindu-l direct în ochi.

— Da.

— La restaurantul acela drăguţ din apropiere?

— De unde ştii? se miră Dan.

Ea îşi răsuci o şuviţă de păr pe deget.

— L-am văzut când te gândeai la el.

Iată că nu visase. Femeia asta rămăsese la fel de ciudată.

Kendra aşteptă un răspuns, dar bărbatul se concentră asupra drumului.

— Nu vrei să te mai gândeşti la nimic?

— Nu, replică el scurt.

— Mă laşi să-ţi citesc gândurile?

— Nu văd cum te-aş putea opri, răspunse el cu o voce încărcată de furie.

Nu era neapărat furios pe ea, cât pe situaţia confuză

în care se găsea şi pe emoţiile lui, care nu-i mai dădeau pace.

— O, dar e destul de uşor, spuse ea, ridicând din umeri. Nu trebuie decât să gândeşti non-emoţional.

— Şi nu le vei mai putea citi?

— Nu la fel de uşor. Am realizat că abilitatea mea de a citi gândurile a început să scadă încă de când am sosit aici. Am încercat să descopăr motivele, dar există prea multe posibilităţi. Poate că raţiunea pentru care cei de pe planeta mea nu trebuie să rămână prea mult aici este aceea că îşi pierd calităţile care-i fac diferiţi în raport cu voi.

— Prin diferiţi înţelegi „superiori”?

— Dacă vrei, da.

— Cum sunteţi voi?

— Comparaţi cu rasa voastră, suntem un popor în adevăratul sens al cuvântului. Muncim împreună în toate proiectele şi, de obicei, reuşim în tot ce ne propunem.

— Dar sunteţi parţial umani.

— Da, dar nu în ceea ce contează. Avem mintea herfronită.

Vorbea de parcă în lumea ei nu exista greşeală, dar viaţa îl învăţase pe Dan că nimic nu era perfect.

— Atunci, de ce au început să-ţi scadă puterile?

Ea se încruntă.

— Nu ştiu, dar am fost avertizaţi că aşa ceva se poate întâmpla. Şi apoi, e vorba numai de comunicarea cu cei din rasa mea. Nu-i pot localiza pe cei alături de care am venit pe Pământ, dar nu mă deranjează. Îmi plac oamenii.

— Şi cei care au venit cu tine sunt herfroniţi sau tot a treia generaţie de metişi?

— Nu ni s-a spus. Reprezentanţi kaus, din a doua generaţie, au fost trimişi aici în acelaşi scop, dar au apărut nişte probleme. Unii au murit, alţii au înnebunit înainte de a se putea întoarce pe Herfron.

— Cum e casa voastră?

— E la fel ca estul Texasului. Avem o planetă foarte bogată şi nu ducem niciodată lipsă de mâncare.

— Atmosfera e caldă?

— Rece. Oraşele noastre beneficiază de o temperatură controlată, pentru că noi – şi în special kaus şi mais – suntem mai sensibili la frig decât alte rase.

— Mai există mulţi herfroniţi originali?

— Desigur, răspunse ea mirată. Ei sunt liderii noştri.

— Ce spui îmi aminteşte de George Orwell, comentă Dan, parcând lângă restaurant. Poveştile tale pot fi reale sau pot fi numai o născocire a minţii mele.

Ea zâmbi.

— Ai dreptate. Pot fi unul dintre aceste două lucruri.

Pe când intrau în restaurant, Dan se întrebă care presupunere era totuşi cea adevărată.

Vorbele mele sunt adevărate, îi transmise ea telepatic. La fel de adevărate pe cât este existenţa ta.

Dan închise ochii şi-şi alungă frica.

— Să mergem, mormăi el.

Ea îl urmă calmă, se aşeză pe scaun şi comandă. Cel puţin, n-avea de gând să-l facă de râs comportându-se ciudat.

Kendra comandă o salată mare şi o mâncă vizibil încântată, în timp ce bău câteva pahare de ceai cu gheaţă.

— Delicios, comentă ea, aşezând şervetul alături de farfuria goală.

Dan se uită la hamburgerul său numai pe jumătate mâncat şi împinse farfuria deoparte. Îşi pierduse pofta de mâncare.

— Cred că este foarte gustos, zise ea blând.

— De unde ştii? Ai mai mâncat aici?

Dan îşi dădu seama că ridicase tonul, dar nu ştia cum altfel să acţioneze. Lucrurile scăpaseră de sub control şi nu ştia cum anume să-şi recâştige autoritatea.

— Nu, dar ceilalţi oameni din restaurant cred asta. Eu nu mănânc decât vegetale.

— Atunci, nu vorbi despre ce nu ştii.

— Îmi pare rău.

Dan scoase portofelul, aruncă banii pe masă şi se ridică.

— Hai să plecăm! ordonă el.

Se întoarse cu spatele şi părăsi restaurantul, fără să mai arunce măcar o singură privire către femeia care rămăsese în urmă privindu-l cu ochi mari. Adusese cu ea atâtea emoţii contradictorii, încât Dan nu ştia dacă avea să se descurce vreodată în hăţişul lor. îi era teamă că nu-l va urma, dar la fel de înspăimântat era şi de posibilitatea ca ea să vină după el.

Kendra îl urmă.

După numai câţiva kilometri, Dan opri maşina în faţa unui hotel.

— Vom petrece noaptea aici, zise el către Kendra.

— Bine. La ce oră vrei să pleci mâine dimineaţă?

— Devreme. De ce?

— Aş vrea să fac un mic ocol. Mi-ar plăcea să văd cum arătau primii călători veniţi pe Pământ de pe Herfronit. I-am văzut şi pe casete, dar în realitate este altceva.

— Şi cum îi vei vedea în realitate? întrebă Dan, ieşind din maşină.

— Există nişte desene în peşterile din apropiere, explică ea.

El se uită spre cer. Era aproape noapte.

— Merg şi eu cu tine, spuse el.

— Nu-i nevoie. Pot găsi şi singură drumul spre Del Rio.

— Am mers împreună atâta drum şi încă nu ne-am omorât între noi. Te voi conduce până acolo, insistă el.

Ea aprobă din cap şi se îndepărtă. Dan se gândi la sfârşitul călătoriei. El va rămâne aici, iar ea va pleca acolo unde pretindea că e casa ei.

Intrară în holul liniştit şi curat al hotelului şi Dan ceru o singură cameră pentru amândoi. Deodată, devenise foarte temător că o va pierde. Nu voia să piardă contactul cu ea.

Îşi spuse că o dorea în preajma lui pentru că era ultima lui legătură cu soţia pierdută – femeia pe care o iubise şi alături de care trăise mai mulţi ani decât putea

număra. Femeia pe care n-o cunoscuse mai deloc până astăzi, dacă extraterestra care-i luase înfăţişarea era demnă de încredere.

Partea interesantă era că o credea cu adevărat.

În cameră era răcoare. Obloanele întunecau încăperea şi doar o singură lampă de căpătâi lumina difuz interiorul. Două paturi gemene şi mari se aflau unul lângă altul. Dan închise uşa şi se sprijini de zid. Era epuizat de evenimentele zilei şi înspăimântat de cele ce vor urma mâine.

Kendra stătea lângă uşa de la baie, cu geanta pe umăr. Cu mâna pe clanţă, îi zâmbi misterios.

— De ce te-aş omorî, Dan? întrebă ea cu blândeţe, răspunzând gândurilor lui.

El se întoarse spre ea cu mâinile în şold.

— Tu să-mi spui.

— Herfroniţii nu omoară. Şi apoi, îţi pot şterge amintirile foarte uşor. Vezi? Nu-i nevoie să te omor. Mă vei duce acolo unde vreau, iar eu te voi ajuta să treci peste momentul dureros al morţii Kendrei şi astfel îmi voi ţine promisiunea faţă de ea. Suntem chit.

Toate astea sunau bine, dar ce garanţii avea el? Vorbea cu un extraterestru, la naiba!

— Cât de multe ştii despre Kendra?

— Despre relaţia voastră?

Evitând să vorbească de teamă ca vocea să nu-l trădeze, Dan încuviinţă din cap.

— Aproape tot. Nu s-a gândit la nimic altceva în aceste şase luni. Ştiu mai puţine despre copilăria ei decât despre viaţa voastră comună. Se pregătea pentru întoarcerea ta.

El închise ochii de durere. Cuvintele ei îl loveau direct în inimă. Dacă soţia lui ar fi trăit, această întoarcere ar fi fost atât de diferită! S-ar fi împăcat şi în seara asta ar fi ţinut-o în braţe, simţindu-se în sfârşit în siguranţă şi salvat de singurătate…

Uşa de la baie se închise. Rămăsese singur în cameră. Şi totuşi, nu se mişcă, încercând să-şi revină după

toate aceste întâmplări ciudate.

Ai răbdare! Te voi ajuta! Mesajul ei îl uimi, dându-şi seama că puteau comunica şi prin uşa închisă.

În sfârşit, se hotărî să se mişte. „Fă lucruri normale şi viaţa ta va redeveni normală”.

Dan nu putu să adoarmă vreme îndelungată. Duşul fierbinte, păhărelul de coniac, promisiunea că va afla mai multe mâine, nimic din toate astea nu-i linişti mintea plină de gânduri haotice. Zăcu în pat cu ochii deschişi şi cu mâinile sub cap, privind tavanul până aproape de ziuă.

Simţea cum gândurile ei se întrepătrund cu ale sale.

— Opreşte-te! o certă el.

Într-adevăr, senzaţia de pace dispăru, dar magia ei îl ajutase. În sfârşit, reuşi să adoarmă.

— Aici! arătă Kendra, strigând pentru a acoperi zgomotul motorului.

Dan urmă instrucţiunile ei şi se îndreptă într-acolo. Kendra stătea în partea din faţă a bărcii gonflabile, iar părul ei negru era bătut de vânt ca un drapel al gloriei.

Mexicul se afla în dreapta lor, iar America în stânga. Dan privi de-a lungul apei şi realiză pentru prima dată că, în afară de un pescar mexican aflat într-o barcă lucrată artizanal, nu mai era nimeni în preajmă.

— Ancorează aici, ordonă ea.

De seara trecută, de când fusese atât de dur cu ea, vorbea cu el numai strictul necesar. Ieri, i se păruse plină de veselie, de umor, de viaţă. Acum, redevenise un extraterestru de pe altă planetă, interesată numai de trecutul alor ei. Ura acest sentiment, dar începuse să-i fie dor de femeia care fusese atunci când o întâlnise prima oară.

Făcu ceea ce-i ceruse, apoi coborî, întinzându-i Kendrei mâna, protector. Ea îşi lăsă mâna într-a lui şi sări pe docul plutitor, privindu-l cu interes.

El o întrebă curios:

— La ce te gândeşti?

— Mă gândesc la tine, eşti trist. Curios lucru, şi eu simt aceeaşi tristeţe. Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

Era întotdeauna atât de directă! Oare nu ştia deloc să mintă?

— Nu. Cel puţin, nu foarte bine, răspunse ea gândurilor lui, zâmbindu-i fericită.

Acest zâmbet avu asupra lui un efect absolut neprevăzut. Deveni dintr-odată mai vesel. Mâna ei moale se afla încă într-a lui.

— Când cei din jur îţi pot citi gândurile, trebuie să spui mereu adevărul. Altfel, cheltuieşti timp şi energie construind un zid în jurul propriilor tale gânduri. Iar când ceilalţi îl simt, ştiu că minţi.

Mâna ei era caldă, iar degetele sale îi strânseră uşor palma, transmiţându-i un nou val de căldură, care-i străbătu întreg corpul. Speriat, Dan îi lăsă mâna şi-i întoarse spatele.

— Încotro? întrebă el.

— În sus. Urmează-mă.

Şi începu să urce rapid şi cu mare uşurinţă. La jumătatea urcuşului, se opri şi începu să râdă fericită, îmbrăţişând lumina soarelui. Râsul ei era liber şi natural, asemenea vântului care bătea uşor în jurul lor.

— Ce e? întrebă el privind în jur, curios să vadă dacă a ratat ceva important.

— Nimic, răspunse ea, privind în urmă, către el.

E doar o zi minunată. Atât.

— Continuă să mergi, se răsti el, nemulţumit.

Ea îl ascultă. Ajunse sus mult mai repede decât el şi se întoarse, oferindu-i mâna. Dan îi ignoră însă gestul, şi se sprijini demn de un tufiş pentru putea urca în vârf. Nu era pregătit s-o atingă. De fiecare dată când se întâmpla, căldura pe care o simţea era intensă. Şi dacă această femeie nu era Kendra – şi nu era – atunci ceea ce simţea era greşit.

„Îmi pare rău că asta crezi”.

— Nu-mi mai invada mintea, ţipă el.

Un zâmbet apăru pe buzele ei de culoarea piersicii pârguite.

— Să trăiţi, domnule! răspunse ea, salutându-l

militărește.

Dan zâmbi la rândul lui, fără să vrea.

Kendra continuă să meargă şi el o urmă îndeaproape. În sfârşit, se opriră.

— Iată, zise ea. Strămoşii mei şi ai tăi. Cred că voi numiţi aceste desene pictograme.

Zidul din faţa lor era acoperit cu picturi galbene şi ocru-roşiatice. Prima imagine care-i atrase atenţia fu o uriaşă panteră roşie a cărei coadă părea să se întârtă în aer ca un bici. Deşi desenul pălise în timp, culoarea era încă destul de puternică pentru a capta atenţia privitorului.

Acum, când şocul iniţial trecuse, Dan realiză că desenele erau foarte bine armonizate între ele, închipuind un tablou interesant şi emoţionant. Omul primitiv simţea nevoia de a-şi comunica emoţiile prin aceste picturi şi, astfel, nu se deosebea prea mult de urmaşii lui de azi.

Fascinat, Dan le studie pe rând, începând cu pictogramele de mai mici dimensiuni. Unele erau abia schiţate, altele lucrate în detaliu, dar toate erau pline de viaţă, sintetizând poveştile trecutului. Deodată, privirea i se opri pe un desen din preajma panterei.

Ceea ce semnifica era foarte clar, şi totuşi atât de straniu! Era vorba despre un cosmonaut în costum spaţial.

— Uită-te în dreapta, spuse Kendra în şoaptă.

El ascultă şi-şi întoarse privirea. Lângă cosmonaut se afla o farfurie zburătoare schiţată primitiv. Uimit, Dan zise, clătinând din cap:

— Nu-mi vine să cred! Kendra chicoti.

— Dacă nu m-ai fi întâlnit pe mine, te-ai fi uitat la desenele astea şi ai fi zâmbit amuzat, gândindu-te că artiştii primitivi aveau foarte multă imaginaţie.

Ştiind că avea dreptate, Dan negă însă cu tărie.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Ba da. Mii de oameni au văzut deja acest loc. Niciunul – sau foarte puţini – şi-au dat seama că reprezintă indivizi de pe altă planetă care au venit cândva pe aceste teritorii. Tot ce au înţeles a fost că primitivii aveau o

imaginaţie bogată. În schimb, tu negi cu bună ştiinţă evidenţa, pentru că nu poţi accepta că sunt o extraterestră. Nu încă.

— Şi crezi că mai târziu mă voi obişnui cu ideea? replică el, cercetându-i chipul în căutarea unor trăsături extraterestre.

Nu descoperi nimic altceva decât că era o femeie foarte frumoasă.

— Cred că mintea ta a şi acceptat realitatea, şi asta îndată ce ne-am întâlnit. Dar sentimentele sunt cele care te împiedică să mă crezi total. Aşa se întâmplă cu toţi oamenii.

— Cei de pe Herfronit nu sunt emoţionali? întrebă el nervos, fără să ştie exact de ce şi pe cine.

Nu mai ştia sigur nici de ce îi nega cu atâta tărie vorbele. În sinea lui, ştia că femeia avea dreptate.

— Ba da, dar nu la nivelul la care sunteţi voi. Parametrii de comportament şi emoţionali sunt, la noi, foarte concreţi şi bine cunoscuţi de toată lumea. Regulile noastre – sociale şi economice

— Sunt foarte clare şi toate lucrurile sunt mai simple. E simplu, când ştii exact care este comportamentul acceptabil şi când orice faptă care depăşeşte normele este aspru pedepsită.

Dan privi din nou către imaginile de pe zid, vechi de şapte mii de ani sau poate mai mult. Oare strămoşii lui acceptaseră pur şi simplu existenţa unor creaturi atât de ciudate?

— Linişteşte-te! zise ea încet, punându-şi mâna pe umărul lui.

Dan simţi din nou căldura atingerii sale şi reacţionă nervos.

— Îmi spui că herfroniţii au venit mereu pe Pământ de-a lungul istoriei şi îmi ceri să primesc calm această veste? Unul dintre noi doi e nebun, femeie, şi nu sunt deloc convins că acela sunt eu, se răsti el, îndepărtându-i mâna şi începând să coboare.

După câteva clipe, ea îl urmă. Dan îi simţi prezenţa în

spatele lui şi se forţă să nu se mai gândească la nimic. Nu mai voia să fie auzit, studiat, analizat…

Faptul că văzuse, în spaţiul izolat al zonei Big Bend, desene vechi de mii de ani reprezentând astronauţi îl tulburase peste măsură. Mai ales după ce întâlnise o femeie care absorbise amintirile soţiei sale moarte sau care pretindea că făcuse asta.

Din motive necunoscute, o aşteptă să revină pe barca închiriată. Ar fi fost mult mai simplu să plece fără ea, s-o părăsească acolo, dar rămânea astfel fără răspunsurile aşteptate. Şi avea atâtea întrebări!

Porni barca. Era timpul să se întoarcă la Big Bend. Între timp, trebuia s-o întrebe tot ce voia să ştie. Nu se va mai lăsa pradă emoţiilor. Dacă trebuia să se confrunte cu ea pentru a afla adevărul, atunci trebuia s-o facă de la acelaşi nivel.

Se aflau pe drumul de întoarcere, după ce returnară barca. Dan devenise tăcut. De aproape o oră şi jumătate nu mai spusese niciun cuvânt.

— La naiba, murmură ea, privindu-şi degetul.

— Ce e?

— Mi-am rupt o unghie, răspunse ea cu un glas nemulţumit.

El îi privi mâna şi zise ironic:

— Ai devenit cumva mai mult emoţională decât raţională? Se pare că genele tale umane îşi spun cuvântul.

Ea zâmbi, dar nu spuse nimic. După câteva clipe, începu să râdă şi Dan i se alătură vesel.

— Ai dreptate, admise ea. Pe planeta mea, avem unghii scurte, potrivite pentru muncă. Nimeni n-are unghii lungi. Dar aici, unghiile mari sunt un lucru obişnuit pentru femei. Mă simt chiar furioasă că s-a rupt. Din câte am văzut, continuă ea, femeile par mai vulnerabile din afară, dar sunt destul de puternice în interior. Sunt mai rapide în a citi gândurile şi intenţiile cuiva decât bărbaţii.

Dan n-avea de gând să-i dea dreptate.

— Şi ce părere ai despre bărbaţi?

— Exact contrară. Bărbaţii par foarte puternici priviţi

din afară, dar de fapt sunt foarte nesiguri. Le e teamă să descifreze propriile emoţii sau pe ale altora. Se simt mai bine atunci când se limitează la reacţii superficiale.

— Toţi psihologii ar spune acelaşi lucru, şopti el.

— Probabil.

Herfroniţii pot citi atât gândurile, cât şi semnele trupului. Pentru noi, e un stil de viaţă.

— Dacă sunteţi atât de grozavi, de ce vă mai obosiţi să-i copiaţi pe sărmanii pământeni?

— N-am zis că sunteţi „sărmani”. Şi apoi, motivul e simplu. Ne trebuie puterea voastră fizică. Nouă ne lipseşte. Mixând cele mai bune caracteristici ale celor două rase, sperăm să obţinem o fiinţă mai apropiată de perfecţiune.

— Chiar nu-ţi dai seama că eşti mai mult umană decât herfronită? întrebă el.

Ea îi zâmbi ca un copil care ştie că a greşit şi vrea să-şi ceară scuze. Dar privirea şi efectul ei asupra lui Dan nu fură nicidecum copilăreşti.

— În ţara voastră există negri, care reprezintă de fapt un amestec de rase. Dar continuaţi să-i numiţi negri, chiar dacă s-au îndepărtat de rasa lor originară. Eu sunt numai a treia generaţie de herfroniţi. Prin urmare, sunt mult mai mult herfronită decât majoritatea negrilor sunt negri.

— Eşti nebună, zise el, negăsind o replică destul de bună pentru a o contrazice. Şi apoi, nu-i neapărat necesar să cred că eşti herfronită doar pentru că am văzut o peşteră cu desene în care tu ţi-ai recunoscut strămoşii.

— Şi atunci, cum de-ţi citesc gândurile?

— Abia mi-am pierdut soţia şi sunt foarte vulnerabil psihic. Foarte probabil, toate evenimentele astea se întâmplă numai în capul meu. Tu nici nu exişiţi, nici măcar nu te-am luat de pe autostradă. Sau, dacă asta s-a întâmplat, probabil te-am ajutat să scapi de la vreun spital de boli nervoase.

Ea se întoarse către el.

— Dacă aş putea, ţi-aş arăta nava, dar am promis că nu voi face niciodată aşa ceva.

— Cine va şti?

— Tu şi cu mine. Şi astfel, în curând, şi alţii herfroniţi vor afla.

Clătină din cap şi părul ei ca mătasea străluci în lumina soarelui, aruncând scântei de foc în jur.

— E imposibil, adăugă ea. Cuvântul de onoare e tot ce am şi e destul de important încât să mor pentru a-l respecta.

— Dar nu trebuia nici să-i promiţi nimic Kendrei ce i-ai promis, şi totuşi ai făcut-o.

— Era singurul mod în care o puteam ajuta, argumentă ea. Le voi explica asta superiorilor mei şi ei mă vor înţelege.

— Unde e nava?

— În apropiere de râu.

— Unde?

— Dacă ţi-aş spune, mi-aş călca promisiunea. Ar fi exact acelaşi lucru cu a te conduce acolo.

— Nu-i adevărat.

O voi găsi singur, şi nimeni nu te va putea învinovăţi.

— Dar eu voi şti, şi asta înseamnă că şi superiorii mei vor afla.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Dan

— Pe jos, răspunse Kendra, ridicând din umeri.

— De la Lajitas? se miră bărbatul. E un drum lung.

— Da, răspunse ea vag.

— Şi unde trebuie să ajungi?

— Plănuiam să mă laşi la Parcul Naţional din Big Bend.

— Te duc oriunde vrei. Nu voi putea să stau liniştit până când nu voi fi convins că eşti la adăpost de orice rău ţi s-ar putea întâmpla aici. Cu înfăţişarea ta, Dumnezeu ştie ce surprize pot apărea.

— Dar nu sunt mulţi oameni în parc.

— Totuşi, cred că ar fi mai simplu să ajungi la navă pe apă.

— Acum, cine citeşte gânduri?

— A fost doar o presupunere, răspunse Dan calm,

fără să se obosească să-i dezvăluie că foarte multe farfurii zburătoare fuseseră zărite în aceste locuri.

— Nava e aproape, comentă ea.

— Te voi duce cu barca până la Río Grande. Ea se lăsă în scaun, gânditoare. Părul îi ascundea chipul ca o perdea întunecată.

— Vrei să mă iei cu tine?

— Desigur.

— Dar nu te voi lăsa să vezi nava, îl avertiză ea.

— Înţeleg.

Kendra zâmbi, satisfăcută.

— Voi aduna informaţii preţioase pentru casetele de memorii, zise ea.

Ezită o clipă, apoi aprobă din cap ca pentru sine.

— Da, te voi însoţi.

— Grozav, exclamă el.

Era fericit că o convinsese. Dacă ajungea destul de aproape, poate va reuşi să vadă obiectul acela misterios numit farfurie zburătoare. Va şti o dată pentru totdeauna, adevărul despre femeia de lângă el.

O auzi oftând şi se întoarse către ea.

— Trebuie să ajung acolo într-un fel sau altul, aşa că mi-e totuna dacă e pe uscat sau pe apă, spuse ea. Această experienţă va fi importantă pentru poporul meu.

Kendra tăcu câteva minute. Dan ar fi vrut să-i afle gândurile, dar îi era teamă să-i întrerupă reveria. Relaţia lor avea ceva fascinant, nu voia să-i pună capăt. Nu încă. Mintea lui de inginer ştia că toate cele spuse de ea erau logice, deşi ciudate.

— Ciudat, vorbi ea într-un sfârşit, dar vreau să mă crezi, atât de dragul meu, cât şi al soţiei tale. Vezi tu, i-am făcut o promisiune Kendrei, i-am spus că îţi voi împărtăşi toate sentimentele pe care le-a avut pentru tine. Dacă nu mă crezi acum, atunci când îţi voi şterge amintirile despre mine nu vei mai şti ce să crezi despre ea. Iar asta va însemna să-mi calc promisiunea.

— Bun, înţeleg, de dragul soţiei… Dar care sunt motivele tale, de ce vrei să te cred?

Ea îşi lăsă capul pe spate.

— Nu ştiu. E un experiment interesant. Acasă, nu aveam niciodată dificultăţi în a mă face înţeleasă. Acolo, nimeni nu îndrăzneşte să mintă. Aici, minciuna este trecută în codul bunelor maniere. Trebuie să minţi ca să nu-l jigneşti pe cel de lângă tine. E ciudat, dar pentru pământeni pare să funcţioneze foarte bine acest concept.

— Deci, promisiunea asta te leagă de mine?

— Cred că da.

Dan fu foarte mulţumit de acest răspuns. Nu-şi putea permite s-o piardă.

Capitolul 3

Micul orăşel Lajitas se afla la numai câţiva zeci de kilometri de Terlingua, un fost oraş de mineri. Câţiva copaci creşteau lângă clădirile cu ziduri de chirpici răspândite pe malul râului Río Grande.

Vreo două sute de oameni locuiau la Lajitas sau în jurul lui, majoritatea lucrând pentru companiile care făceau curse regulate peste râu sau într-unul dintre hotelurile unde poposeau cei care traversau râul.

Dan parcă jeepul în faţa unor magazine amenajate în aşa fel încât să amintească de vestul sălbatic.

— Ce faci? întrebă Kendra.

Aplecându-se uşor peste ea, Dan apăsă butonul buzunarului de bord şi scoase cartea de credit.

— Nu-mi citeşti gândurile?

— Nu, replică ea, iritată. M-ai blocat de la Del Rio încoace.

El ridică din sprâncene cu un aer sceptic.

— Nu credeam că e atât de uşor.

— Nu e, dar nu mă străduiesc foarte tare.

— De ce? se miră el.

— Pentru că herfroniţii nu trebuie să rănească pe nimeni, iar o cercetare mai profundă exact la asta ar duce.

— După câte mi-ai spus, până acum ai încălcat multe alte reguli. Atunci, ce te opreşte s-o încalci şi pe asta? în fond, e vorba doar de o slabă şi vulnerabilă minte umană…

Ea îi atinse braţul, oprindu-l pe loc, în maşină.

— Te rog, haide să fim prieteni. Avem atât de puţin timp la dispoziţie! Să-l petrecem în mod plăcut, te rog!

Dan oftă, recunoscând în sinea lui că femeia avea dreptate. De la aflarea devastatoarei veşti despre moartea Kendrei, fusese necontenit furios, cinic şi frustrat. Poate că venise momentul să se oprească. Putea măcar să se comporte civilizat până când obţinea răspunsurile de care avea nevoie.

— Bine, răspunse el.

— Bine, zâmbi ea.

Dan constată cu neplăcere că tânăra de lângă el devenea mai frumoasă atunci când zâmbea. Iar asta nu-i plăcea deloc. Era chiar mai fermecătoare decât Kendra, dacă aşa ceva era posibil. Şi apoi, era parcă şi mai sociabilă, mai vorbăreaţă. Imediat însă, se simţi vinovat că în mintea lui se născuse o astfel de comparaţie. Întreaga situaţie era de-a dreptul nebunească.

Dan întinse mâna să deschidă portiera, dar se opri şi se întoarse către Kendra.

— Vrei să ne petrecem noaptea aici sau pe râu? întrebă el.

Ea răspunse imediat:

— Pe râu!

— Bine, aprobă el, uitându-se la ceas. Dar să ştii că nu vom avea mult timp la dispoziţie pe apă. E aproape patru.

— Nu contează, zise ea încrezătoare, ca şi cum ar fi ştiut ceva necunoscut lui.

— Mă întorc îndată, promise el, cu zâmbetul pe buze.

Fusese atât de furios şi de frustrat, încât nu-i acordase niciodată atenţia pe care o merita. Era senzuală, fermecătoare, spontană. Nu era deloc rea pentru o extraterestră.

Kendra aştepta calmă întoarcerea lui Dan de la biroul de închirieri şi încerca din răsputeri să intre în comunicare cu un individ din rasa ei. În zonă, ar fi trebuit să se afle câţiva hefroniţi.

Era ciudat că numai într-o săptămână petrecută la

San Antonio reuşise să descopere atâtea despre specia lui Dan. Pregătirea ei de acasă n-o avertizase asupra surprizelor oferite de aceşti pământeni. Cruzi şi tandri în acelaşi timp, oamenii nu erau deloc atât de barbari pe cât crezuse. Erau complecşi, contradictorii, plini de calităţi şi de resurse ascunse.

Mult mai mulţi decât ar fi bănuit aveau capacităţi psihice neobişnuite, dar majoritatea, inclusiv Dan, preferau să le nege, să le ascundă, să le ţină în frâu. Ciudat.

Îşi limpezi mintea şi încercă încă o dată să intre în legătură cu un herfronit. O undă discretă ajunse până la ea, apoi dispăru. Se strădui să capteze acest gând timid, dar fără succes. Oare ce se întâmpla?

Începu să rememoreze amintirile acumulate în ultima săptămână, pe fiecare zi în parte, contorizând forţa sau slăbiciunea puterilor ei telepatice la începutul şi la sfârşitul fiecărei zile. La început, comunicase cu foarte mulţi dintre semenii ei care făcuseră călătoria de pe Herfronit pe Pământ. Apoi, treptat, aceştia se îndepărtaseră. Unul sau doi refuzaseră chiar să vorbească şi dispăruseră complet. Oare era vina ei? Oare greşise cu ceva? Oare puterile ei fuseseră şterse?

Se încruntă, muşcându-şi buzele exact cum făcea Kendra. Abia acum îşi dădea seama că puterile ei deveniseră tot mai slabe, cu fiecare zi ce trecea. Să fi fost singura care se confrunta cu un astfel de efect? Sau ceilalţi călători simţiseră acelaşi lucru?

Îşi aminti avertismentul primit la plecare. „Întotdeauna ascultă regulile. Dacă un herfronit încalcă vreo regulă, anunţă-i imediat pe ceilalţi”. Şi, mai important! „Niciodată nu sta pe Pământ mai mult de o săptămână, dacă n-ai alături de tine un gardian care să te vegheze”. Oare folosise prea multă energie pentru a acumula amintirile Kendrei? Nu ştia. Poate va afla toate acestea când se va întâlni cu ceilalţi la navă, peste două zile.

Un ciudat şi dureros regret o cuprinse la gândul că

trebuia să părăsească Terra. Se obişnuise prea mult cu stilul de viaţă al pământenilor, iar această reacţie era prea umană şi prea puţin herfronită. Se implicase emoţional în relaţia cu Dan.

Încălcase reguli pe care n-ar fi trebuit niciodată să le încalce şi-şi găsise întotdeauna scuze pentru nesupunerea ei. De exemplu, se gândea că poporul ei va putea beneficia de informaţiile culese. Era ceva de neconceput şi greu de admis, chiar şi faţă de sine însăşi. Se schimbase mult. Poate Kendra fusese mai rebelă decât lăsase să se creadă…

Nu era întotdeauna sigură ce emoţii aparţineau Kendrei şi care erau propriile ei sentimente. Începuse să simtă pentru Dan un soi de tandreţe amestecată cu o mare simpatie şi o vagă înduioşare faţă de vulnerabilitatea lui. Iar acestea erau sentimente umane. Şi mai era ceva, ceva foarte puternic, dar necunoscut ei, ceva ce n-avea încă nume.

Dan se întoarse la maşină, deschise portiera şi se aşeză la volan.

O privi cu ochii lui albaştri pătrunzători şi păru să-şi dea seama că era supărată.

— Eşti bine? se interesă el.

Ea aprobă din cap, tăcută. Dan porni maşina şi opri la mică distanţă, în faţa unei imense construcţii metalice.

— Cei de aici ne vor duce jeepul de partea cealaltă a râului.

Ea dădu din cap în semn că a înţeles, dar nu spuse nimic.

Şalupa îi aştepta lângă doc, pregătită.

Gândurile şi amintirile Kendrei din ultimele şase luni nu înregistraseră lucrurile practice din călătoria anuală la Río Grande, ci numai părţile plăcute ale ei. Frânturi de conversaţii, priviri schimbate pe furiş care spuneau mai mult decât vorbele, atingeri tandre. Amintiri care nu implicau neapărat o relaţie fizică, dar care ţineau de sentimentul acela vag cunoscut numit dragoste.

Noua Kendra clătină din cap cu mirare. Acum două

zile, nu putea crede că soţia lui Dan putuse să fie atât de absorbită în trăirea acestor amintiri, încât să nu vadă literalmente pe unde merge. Dar de când începuse să experimenteze aceleaşi emoţii, înţelegea prea bine cum aşa ceva fusese posibil. Căută în propriile amintiri, îşi cercetă gândurile şi ajunse la o concluzie surprinzătoare: sentimentele ei nu erau foarte diferite de ale Kendrei. Şi spera din tot sufletul ca Dan să spună, să simtă şi să facă acele lucruri de care vechea Kendra îşi amintea. Numai că în locul Kendrei se afla ea. Acest gând o înspăimântă.

În spatele ei, Kendra auzi zgomotul apei şi fu străbătută de un fior. Deşi exista apă şi pe planeta ei, rasa herfronită o considera o ameninţare naturală a mediului înconjurător. Pământul planetei nu era cultivat şi nu absorbea repede apa. În schimb, aveau de înfruntat potopuri înspăimântătoare. Herfroniţii erau masivi şi înceţi. Erau nişte înotători teribil de neîndemânatici. Chiar şi sunetul apei era de-ajuns să-i sperie. Echivala cu un avertisment neplăcut.

Dan o privi şi-i observă reacţia de spaimă.

— Ţi-e frică?

— Puţin, şopti ea.

Kendra reacţionă lent, copleşită de emoţii. Era încă înspăimântată de zgomotul apei, dar conştientiza că teama ei n-avea niciun rost şi nicio explicaţie. Trupul ei era acum uman.

Dan îşi continuă treaba, în timp ce Kendra se apropie de el timid.

— Te pot ajuta? întrebă ea.

— Nu, replică el. Stai liniştită.

— Nu sunt neajutorată, să ştii.

Bărbatul se opri şi o privi cu ochii îngustaţi, care coborâră uşor pe trupul ei delicat şi senzual şi ezitând doar o clipă asupra sânilor. Kendra se simţi invadată de o căldură necunoscută. Bărbatul îşi văzu apoi de treabă, explicându-i:

— Asat e o treabă de bărbat.

Tânăra rămase pe loc, cu mâinile în şold, muşcându-

şi buzele.

În câteva minute, totul fu gata pentru călătorie. Când termină ce avea de făcut, Dan se îndreptă către Kendra, întrebând-o:

— Unde-ţi sunt hainele?

— În maşină.

— Adu-le aici.

Ea îl ascultă. N-avea decât un rând de haine de schimb. Nici nu-i trebuia mai mult pentru o singură săptămână petrecută pe Pământ.

Bărbatul îi privi bagajul.

— Asta-i tot? făcu el mirat.

Ea dădu din cap, privindu-l provocator. Numai să îndrăznească să comenteze ceva! Descoperea acum, plină de mirare, că devenise foarte iritabilă. Se înfuria din te miri ce şi-i plăcea să-şi măsoare puterile cu acest pământean. Probabil că Dan îşi dăduse seama că era nervoasă, pentru că o privi îndelung cu mirare, dar nu zise nimic.

Kendra oftă. Trecură câteva secunde până să-şi dea seama că începuse să descifreze reacţiile celui de lângă ea într-o manieră umană, şi nu herfronită.

Interpretase limbajul trupului lui Dan, nu-i citise gândurile.

Toate aceste schimbări îi provocau teamă.

Doi bărbaţi se apropiară de ei şi Dan îi zâmbi, aruncându-i cheile de la maşină.

— Mulţumesc, băieţi, ne întâlnim dincolo.

— Bine, răspunse tânărul şi se urcă în jeepul lui Dan, demarând rapid.

Dan verifică şalupa şi clătină din cap mulţumit.

— Urcă, ordonă el.

Kendra privi cu teamă fragila ambarcaţiune, apoi se uită spre valurile mari care începeau către larg.

— Unde voi sta?

— La prora. Capătul îngust, explică el.

Kendra avea încredere în Dan – în fond, nu exista altă alternativă – şi se urcă în barca deja plină de foarte multe

lucruri. Încă o dată, apelă la amintirile Kendrei. Patru vâsle, trei veste de salvare portocalii, doi saci de dormit, chibrituri, o mică lopată, opt litri de apă.

— Pune-ţi vesta, spuse Dan, ajungând lângă ea.

Fericită că bărbatul se afla atât de aproape de ea, se îndreptă spre vestă, dar nu fără să protesteze:

— Încetează să-mi mai dai ordine!

Dan păru surprins. Kendra lui nu-l contrazisese niciodată.

— Scuze, mă gândeam în altă parte, răspunse el prosteşte.

Tânăra nu încercă să-i invadeze mintea pentru a afla la ce anume. Nu mai avea încredere în propriile reacţii, şi asta încă de când realizase că experimenta emoţii noi, umane. Nu trebuia ca

Dan să afle toate astea, lucru care s-ar fi întâmplat cu siguranţă dacă i-ar fi pătruns în minte şi gândurile li s-ar fi amestecat.

Observându-i mişcările, tânăra le imită fidel, reuşind să-şi pună până la urmă vesta de salvare.

Dan îndepărtă barca de ţărm, grijuliu să n-o atingă pe Kendra când se întinse după vâslă, şi călătoria începu. O tristeţe copleşitoare o cuprinse pe Kendra. Nu mai avea decât două zile de stat alături de Dan. Termenul despărţirii se apropia cu paşi repezi.

Când sunetul apei grăbite se lovi de stâncile canionului Colorado, Dan ascultă acest zgomot familiar cu satisfacţie. Prima oară după mult timp, ştia în sfârşit ce trebuia să facă. Acest şerpuit drum pe apă era ceva real, concret, ceva ce putea controla, lua în stăpânire. Să manevreze barca necesita forţă şi îndemânare. Alese deci să ignore silueta delicată aflată în faţa lui şi să se concentreze asupra vâslitului.

Kendra îl privi cu un zâmbet.

— E minunat aici, nu? întrebă ea.

— Da, răspunse el cu indiferenţă.

Ochii ei îl priviră cu simpatie şi Dan se simţi invadat de emoţii. Părul lui castaniu era uşor ud şi rebel răvăşit pe

frunte.

— Ar trebui să locuieşti aici, şi nu în oraş. În sufletul tău, eşti însetat după o astfel de viaţă.

Dan se încruntă.

Încă o dată, preferă s-o atace decât să recunoască faptul că era atras de ea.

— Parcă ziceai că te afli aici doar de o săptămână. Ce naiba poţi şti tu despre aceste locuri?

— Am fost pregătiţi pentru a ne îndrepta către orice colţ de pe Pământ, dar am fost aleşi special pentru un anume loc. Mie mi s-a dat în grijă America, apoi Texasul, apoi oraşul San Antonio.

Vâslele se opriră o clipă.

— Vrei să spui că ai venit pe Pământ împreună cu mai mulţi?

— Da, aprobă ea.

— Câţi?

— Vreo douăzeci, din câte ştiu.

— Numai femei?

— De data asta, da. Dan tăcu, îngândurat. Era chinuit de o întrebare la care ar fi vrut să afle de mult răspunsul, dar pe care n-avusese curajul s-o formuleze. Şi asta pentru că existaseră atât de multe elemente noi cu care se confruntase în ultima vreme, încât nu era pregătit pentru o nouă surpriză.

— De ce vă aflaţi aici? Spune-mi adevărul, nu generalităţi.

— Aşa vorbeai şi cu soţia ta?

— Cum anume?

— Ca un şef.

— Da, replică el. Nu schimba subiectul. De ce vă aflaţi aici? Spune-mi!

— Nu pot. Nici nu-i de mirare că n-avea încredere în propriile decizii. Erai atât de sigur pe ea, încât nu mai simţea nevoia să aibă încredere în sine însăşi.

— Dacă nu-i convenea ceva, putea să-mi spună. Tu aşa faci.

Râul devenise mai blând, mai liniştit.

— Răspunde-mi la ce te-am întrebat sau te las aici, o ameninţă el, conştient că nu va fi crezut.

— Nu, refuză ea.

— Încercaţi să cuceriţi Pământul? Asta e? Aţi rămas fără apă, aer sau mâncare şi aveţi nevoie de resursele noastre pentru a supravieţui?

Kendra se apropie de el. Aproape că genunchii li se atingeau.

— N-avem nevoie de nimic din toate astea.

— Atunci?

— Nu-ţi pot spune. Dar îţi pot promite că nu vă vom face rău. Nu veţi duce dorul lucrurilor de care noi avem nevoie.

Dan începu să privească apa cu atenţie, ca şi cum pe suprafaţa ei ar fi citit răspunsurile pe care le voia. Discul portocaliu al soarelui alunecă dincolo de peretele canionului, începându-şi drumul nocturn. Umbrele se transformară în forme groteşti.

Nu-i plăceau ghicitorile, nici enigmele. Nu-i cerea foarte mult dacă pretindea răspunsuri fără ocolişuri la întrebările lui directe. Dar ştia că nu va obţine nimic de la ea. Sau poate nu încă. Mai târziu, când o va surprinde nepregătită, îşi promise însă că va afla tot ce dorea. Îşi privi ceasul. Era momentul să găsească un loc pentru odihna de noapte. Îndreptă barca pe malul mexican, într-un loc cu iarbă înaltă şi copaci înfloriţi.

— Vom înnopta aici, zise el, sărind în apa adâncă până la genunchi şi trăgând barca gonflabilă deasupra stâncilor.

Kendra luă bagajele mai uşoare şi urmări cu atenţie mişcările lui Dan. Bărbatul îi simţi privirea şi încercarea timidă de a-i citi gândurile. Învăţase să-i contracareze acţiunile în aceste ultime zile, astfel că renunţă la gândurile personale şi se concentră numai asupra mişcărilor pe care le făcea.

Atingerea uşoară a mâinii ei pe umărul lui îl făcu să se oprească.

— Te rog, nu mă alunga, zise ea.

— De ce naiba te interesează ce gândesc? replică el. Nu eşti om. Nici măcar nu aparţii acestei planete. Şi nu vrei să-mi spui de ce te afli. Din câte înţeleg eu, poţi foarte bine să ai o misiune de distrugere.

— Nu fi ridicol! Ştii foarte bine că n-aş face aşa ceva şi nici n-aş permite altcuiva să vă facă rău. Herfroniţii nu cred în violenţă. Şi apoi, sunt şi eu în parte umană. Asta nu contează în ochii tăi? Ţin la voi. Am încălcat atâtea reguli numai pentru a vă ajuta. Şi vreau s-o fac în continuare.

— Cum mă poţi tu ajuta? Nici măcar nu vrei să-mi răspunzi la întrebări.

— Îţi voi povesti despre Kendra.

Furia lui pieri ca prin farmec, lăsând loc unei teribile tristeţi.

— Nu te cred, şopti el.

Ea făcu un gest grăbit din cap, şi părul îi flutură uşor în briza serii.

— Îţi voi povesti, insistă ea. Sunt atâtea lucruri pe care încă nu le ştii. Îţi voi explica totul.

Dan aruncă sacul de dormit pe jos.

— Să auzim, acceptă el.

Kendra îşi trecu limba peste buze cu un gest nervos şi-şi întoarse privirea de la el.

— După ce ne instalăm, răspunse ea.

Cu o privire semnificativă, Dan adună restul lucrurilor şi începu să despacheteze. Desfăcu sacii de dormit şi-i aşeză la o distanţă de treizeci de centimetri unul de altul, suficient spaţiu pentru a se asigura că nu se vor atinge în somn.

Neavând nimic altceva de făcut, Kendra adună câteva crengi şi le aşeză grămadă lângă unul dintre sacii de dormit. Apoi se aşeză şi aşteptă tăcută pregătirile.

Dan se întoarse şi scoase din cutia frigorifică două beri şi două sandvişuri.

— Asta este masa din noaptea asta. Sunt nişte sandvişuri cam… neîndemânatice, glumi el.

Ea luă pachetul întins şi se uită cu mirare la bucata de carne.

Dan oftă.

— Bine, aprobă el. Voi lua carnea, dar mănâncă brânza şi pâinea. Dacă îţi e foame în continuare, îţi ofer un măr sau o pară.

Zâmbetul ei de uşurare veni atât de neaşteptat, încât încălzi inima bărbatului ca o rază de soare.

— Mulţumesc, şopti ea.

Stând turceşte, Kendra desfăcu sandvişul şi scoase carnea cu grijă, întinzându-i-o lui Dan. Bărbatul o luă şi-i dădu în schimb brânza şi salata lui.

— Mai povesteşte-mi despre poporul tău, o rugă el.

— Ce vrei să ştii? întrebă ea, muşcând din sandviş. Credeam că ţi-am spus tot ce era interesant de aflat.

— Când aţi început să ne vizitaţi planeta?

— Acum câteva mii de ani.

— De ce?

— Să învăţăm, să studiem.

— Vizitaţi şi alte galaxii sau doar noi suntem norocoşii aleşi?

— Vizităm multe galaxii. Pe fiecare dintre ele există cel puţin o formă de viaţă. Unele au sute, altele una singură.

— De ce aţi venit aici? De ce aţi ales Terra? reveni el cu întrebarea care-l interesa.

Kendra luă ultima înghiţitură din sandviş şi puse hârtia deoparte. Dan termină şi el de mâncat, mototoli hârtia şi o puse în punga de plastic specială.

— Nu ştiu. Nu ştiu mai multe decât tine, chiar dacă fac parte din civilizaţia herfronită. Nu ni se oferă toate datele, toate informaţiile. Şi apoi, nu te-am căutam ca să-ţi povestesc despre planeta mea, ci pentru a te ajuta s-o înţelegi pe Kendra. I-am promis că voi face asta înainte să plec. Nu vrei să ştii mai multe despre ea?

Dan se întinse pe sacul de dormit şi-şi puse mâinile sub cap, privind cerul întunecat, doar ici şi colo pătat de un albastru indigo. Se vedeau doar câteva stele. Printre ele, cea pe care Kendra o căuta mereu pe cer. Ar fi vrut să afle ce stea era.

— Ba da, răspunse el.

Se simţea de parcă ar fi vorbit despre altcineva, nu despre soţia lui. Nu ştia de ce sau cum să schimbe această situaţie. La naiba, nu ştia nici măcar dacă voia s-o schimbe! Cu noua Kendra în faţa lui, putea pretinde că soţia lui mai era încă în viaţă. Era mai puţin dureros astfel. Dar nu şi foarte realist. Ştia că nu mai putea nega multă vreme moartea soţiei.

— Ce-ar fi vrut ea să ştiu?

— Că te iubea foarte mult, dar că n-a putut să lupte pentru această dragoste.

Cuvintele ei îl loviră direct în inimă.

— Atunci, iubirea ei n-a fost prea puternică, nu?

Ea îl privi, certându-l parcă pentru aceste vorbe.

— Kendra s-a gândit numai la asta în ultimii ani. Se simţea vinovată pentru că nu se putea deschide în faţa ta şi pentru că nu ţi-a permis să vezi cât de speriată era. Ce lucru ciudat, să te simţi vinovată pentru atâta lucru!

— Vrei să spui că se simţea atât de vinovată, încât după opt ani de căsnicie n-a mai putut suporta vinovăţia şi m-a părăsit, apoi a avut o cădere nervoasă? Eşti sigură că n-ai un frate pe nume Grimm?

— Nu, vinovăţia ei, ciudată cum era, i-a devenit atât de obişnuită, încât se sprijinea pe ea.

— Nu cred, nu cred nimic. Înseamnă că nu m-a iubit suficient. E simplu, de ce să ne ascundem după cuvinte?

Deşi nega cu putere, Dan credea în logica spuselor ei. Ceva îi spunea că avea dreptate. Prea multe lucruri convergeau. Amintiri de mult uitate îi reveniră în minte. Îşi aminti schimbarea care se petrecuse cu ea în al doilea an de liceu. Crezuse că metamorfoza se datora maturizării, dar se înşelase.

— Nu, repetă el, cu o voce distrusă.

— Te-a iubit prea mult şi a fost prea slabă. Şi cu cât o protejai mai mult, cu atât devenea mai vulnerabilă. Până la urmă, a ales să rămână singură, să te părăsească. Prefera să moară, mai degrabă decât să trăiască fără să aibă copii, dar în acelaşi timp nu se simţea destul de curajoasă pentru

a înfrunta moartea unui alt rod al iubirii voastre. Căderea nervoasă a avut ca motiv şi faptul că nu mai putea suporta pierderea unui al doilea copil.

— Nu te cred, şopti el.

Închise ochii, dorindu-şi ca întunericul de afară să-l învăluie. Nu mai suporta realitatea, nu mai voia să afle adevărul. Iată că piesele lipsă ale jocului de puzzle se îmbinau într-un desen monstruos.

— Ba da, mă crezi. Preferi însă să negi. Te iubea, dar n-a fost persoana pe care o credeai. Înainte să moară, se hotărâse să se confrunte cu tine şi să vadă dacă puteţi continua relaţia. Şi totuşi, credea că nu mai reprezintă de mult o prioritate pentru tine, că te-ai hotărât să-ţi continui viaţa fără ea, că nu mai ai nevoie de o astfel de povară. Credea că-i vei cere cât de curând să divorţeze. Aşa e?

Kendra lui, iubita lui, repetă el în gând. Ar fi dat orice s-o mai ţină măcar o singură dată în braţe. Avusese dreptate, se gândise la divorţ. Ea îi ghicise reacţia; el nu putuse niciodată să-i descifreze gândurile.

Lacrimi amare îi umplură ochii. Nu-i mai păsa. Acum, aflase totul. Temerile Kendrei, propriile greşeli… Oare ar fi putut să se împace? Să-şi schimbe felul de a fi? Chiar dacă soţia lui s-ar fi întors la el, se îndoia că puteau trece cu bine peste toate cele întâmplate.

Durerea îl străbătu ca un cuţit, oprindu-i răsuflarea. Strânse din dinţi ca să poată rezista.

— O, Dan, nu plânge, spuse Kendra rugătoare, venind mai aproape de el şi ştergându-i lacrimile. Nu, repetă ea, sărutându-l pe obraz cu tandreţe.

Cu ochii închişi de durere, el întinse mâna spre ea, căutându-i apropierea.

Ea se lipi de el, continuând să-i sărute obrazul cu buze moi şi calde. Atingerea ei era atât de dulce, de liniştitoare!

— Kendra, şopti el cu voce răguşită.

Murmurul lui fu ca un strigăt de ajutor. Nu mai ştia dacă vorbeşte cu soţia lui sau cu noua Kendra.

— Stai lângă mine!

— Da, răspunse ea, îmbrăţişându-l.

Dan suspină adânc. Kendra. Kendra lui era din nou în braţele sale.

Capitolul 4

Sânii ei moi îi atingeau pieptul, încingându-i sângele ca mii de promisiuni minunate.

Avea nevoie de o şansă să se revanşeze faţă de Kendra, să-i spună că o iubeşte, că o aşteptase…

Dar nu! Ea nu era Kendra. Era o altă femeie.

Tânăra vru să se îndepărteze, dar Dan nu-i permise.

— Nu pleca, o imploră el.

— Nu plec, promise ea. Nici nu vreau, nici nu pot. E prea frumos ce simt…

— Asta înseamnă că vrei să continui? întrebă el, uşurat că nu voia să se îndepărteze de el.

— Da, da, răspunse ea, în timp ce degetele ei fine îi desfăceau fermoarul bluzei.

Dan se lăsă pradă noilor emoţii. Atingerea Kendrei îl emoţiona întotdeauna. Un fior îl străbătu ca o undă de şoc.

— Da, şopti el, atingându-i sânul moale.

Senzaţiile erau la fel, şi totuşi diferite. Încă o dată, îşi dădu seama de caracteristicile diferite ale celor două femei. Erau asemănătoare, şi totuşi atât de deosebite!

Încet, ezitând, ea îl atinse. Dan o sărută pe gât şi coborî pe pielea ca de satin a pieptului, lăsând de-a lungul lui o urmă răcoaroasă.

Kendra gemu şi el îi zâmbi.

Comunicau mental şi gesturile lor se îmbinau armonios. Dan simţea cum Kendra răspundea mişcărilor sale, experimentând toate aceste noi emoţii pentru prima dată. Kendra nu mai fusese niciodată atât de fericită. Se simţea răvăşită de senzaţii tulburătoare.

Închise ochii, extaziată. Mâna i se întinse către el, mângâindu-l.

Senzaţii copleşitoare, aşa cum nu mai simţise vreodată, îl invadară pe Dan, tăindu-i răsuflarea. Gânduri incoerente îi străbăteau mintea.

Kendra auzi frânturile de gânduri şi râse fericită. Îşi

încolăci braţele în jurul trupului său.

„Eşti specială…

Dumnezeule… eşti atât de minunată… de frumoasă… râsul tău e divin… atât de…”

Nu ştiură când îşi scoaseră hainele, rămânând goi.

Pielea ei era fină şi mirosea fermecător, atingerea ei era mai senzuală decât îi fusese dat să cunoască vreodată.

Kendra gemu. Răsuflarea ei era uşoară şi proaspătă. Mâinile lor se uniră. Senzaţiile pe care le încerca erau minunate. Mii de culori îi apărură în faţa ochilor. Amândoi simţiră un val de extaz cuprinzându-i.

Respiraţia lui deveni mai rară, răsuflare cu răsuflare, încercând să se potrivească respiraţiei ei. O ţinea pe Kendra în braţe, încercând să se adapteze acestei incredibile realităţi.

Cu o mână tremurătoare, îi dădu la o parte părul negru de pe obraz.

— Eşti bine? o întrebă el.

Ea zâmbi, cu ochii închişi, şi dădu aprobator din cap.

— A fost atât de frumos… De asta rasa ta e atât de preocupată de sex?

Dan râse şi-i mângâie gâtul.

— Asta crezi? Că suntem preocupaţi de sex?

Kendra zâmbi.

— Ni s-a spus să nu facem dragoste cu niciun pământean. Altfel, am rămâne însărcinate, fără să avem timpul de a analiza genele în căutarea bolilor şi a defectelor genetice. Dar nu ştiam că e atât de minunat…

— Ce ai experimentat tu, draga mea, e un avantaj exclusiv uman.

— Ar trebui să-l împărţiţi şi cu alţii. E… minunat, repetă ea.

— Dar nu se întâmplă chiar tuturor oamenilor. Unii nu simt niciodată ce am simţit noi acum.

— De ce? Ceva atât de frumos trebuie experimentat tot timpul, nu doar o dată sau de două ori.

— De acord, râse Dan.

Kendra se încruntă.

— De ce tocmai noi? Da, ştiu, îşi aminti ea, încruntându-se. E vorba de… chimicale, parcă.

— Cum?

— Elementele chimice ale trupului uman reacţionează între ele cu o mare intensitate.

— Ce? repetă el, ridicându-se în coate.

Luna plină îi lumina Kendrei doar chipul.

— E vorba… începu ea.

— Da, te-am auzit, dar nu pot să cred aşa ceva. Vrei să spui că femeile şi bărbaţii se simt atraşi unul de altul din pricina elementelor chimice din corpul lor?

— Am studiat toate astea înainte de a veni aici.

— Pe planeta voastră cum se face dragoste?

Ea îl privi uimită.

— Nu se face. Reproducerea era motivul principal al împerecherii, dar această funcţie este acum realizată în laboratoare. Stau şi mă întreb de ce am eliminat experienţa asta din viaţa noastră. Poate că la noi nu există această atracţie chimică.

El o luă din nou în braţe. Nu se mai sătura de trupul ei.

— Nu-mi pasă cum numiţi voi dragostea. Eu ştiu că înseamnă mult mai mult decât atât.

— Dar chiar dacă s-ar reduce numai la asta, nu mă interesează, spuse ea. Mai vreau.

El gemu aprobator.

I se părea atât de firesc să facă dragoste cu ea, şi totuşi atât de ciudat. Era o experienţă nouă. Emoţii cum nu mai simţise niciodată îl invadau, copleşindu-l.

Această Kendra era diferită de soţia lui, şi totuşi, în mod ciudat, simţea că făcând dragoste cu ea se împacă în sfârşit cu spiritul soţiei sale moarte.

Li se făcu somn. Ultimul gând al lui Dan fu pentru Kendra de lângă el, pentru femeia care-l legănase în braţele ei şi-i liniştise plânsul.

Dan trase din nou barca pe apă, îndreptându-se către malul american.

Bărbatul zâmbi către Kendra, care stătea chiar în

faţa lui, ghemuită în barcă.

Făcuseră dragoste toată noaptea, plini de pasiune, şi repetară experienţa din nou în această dimineaţă. Nu se sătura de prezenţa ei, iar ea era la fel de înfometată de el.

Chiar dacă era extraterestră, nu mai conta. Dan ar fi făcut-o orice să n-o piardă.

În adâncul sufletului, înţelegea că femeia asta nu era Kendra. Îşi amintea asta ori de câte ori vorbea despre subiecte de care Kendra n-ar fi fost interesată, de fiecare dată când încerca o nouă modalitatea de a face dragoste – lucru de care Kendra era atât de înspăimântată – de fiecare dată când îl privea ca şi cum i s-ar fi oferit întreagă – trup şi… gânduri. Dacă ar fi putut s-o descifreze pe vechea Kendra la fel de bine pe cât o înţelegea pe cea nouă, le-ar fi fost atât de bine împreună! Cu ajutorul acestei femei însă, reuşise să-şi găsească pacea şi în privinţa soţiei sale. Toate regretele dispăruseră prin simplul fapt că-i permisese Kendrei să facă lumină în greşelile sale. Ea îl ajutase să-şi depăşească tristeţea şi durerea. Nu era foarte logic, dar prezenţa ei îi uşurase vindecarea.

— E atât de frumos, şopti ea, privind către cerul senin.

Apoi, zărind o pasăre trecând prin faţa lor, îngustă ochii s-o vadă mai bine.

— Un şoim, şopti ea, fascinată.

— Voi n-aveţi păsări? întrebă el, plin de curiozitate.

— Nu, n-avem nimic atât de… exotic. Doar barbuni, doar ei au mai rămas din animalele planetei noastre.

— Barbuni? Ea încuviinţă din cap absentă, cu privirea fixată asupra zborului maiestuos al păsării.

— Da, sunt nişte animale mici, un fel de şopârlă încrucişată cu un vierme. Au un limbaj asemănător cu cel al delfinilor voştri.

— Doamne! exclamă Dan

Ea îl privi uimită.

— Ce e? întrebă tânăra.

— Sună groaznic.

— Sunt foarte folositori. Sapă pământul umed şi-i grăbesc uscarea. Rezistă bine bolilor şi sunt absolut inofensivi pentru noi. În plus, ne anunţă în limba lor când pământul sau aerul se află în pericol şi au nevoie de ajutor.

Dan încuviinţă, de parcă ar fi priceput totul, deşi multe dintre aceste lucruri i se păreau stranii. Era însă mulţumit că ea îl lăsa în sfârşit să pătrundă în universul misterios al planetei sale şi să afle diferenţele dintre civilizaţiile lor.

Văzându-l atât de serios şi ştiind că nu pricepe mare lucru din vorbele ei, Kendra începu să râdă. Dan se uită spre ea cu surprindere. Era atât de plăcut s-o audă râzând! Era foarte diferită de soţia lui şi în această privinţă. Râsul ei creştea în intensitate treptat, sunând ca muzica unui delicat instrument.

Deodată, Dan realiză cât de puţine lucruri ştia de fapt despre lumea ei. Întrebările reveniră cu intensitate. Ar fi vrut să afle mai multe din tainele teritoriului atât de enigmatic din care făcea parte iubita lui.

Kendra oftă. „Cu timpul, vei afla mai multe, Dan, îi comunică ea telepatic. Dar nu acum. Trebuie să ne bucurăm de ziua asta”.

Dan îi auzi cuvintele cu claritate, deşi buzele ei nu se mişcaseră. Acceptă bucuros această amânare pentru un termen nedefinit. Relaţia lor era prea tandră, prea tânără pentru a nu se bucura de ea total, fără să se gândească la lucrurile care-i despărţeau.

Ar fi vrut s-o ţină în braţe şi să-i simtă parfumul absolut special, unic. Voia să-i simtă capul lângă inima lui, s-o facă să-i asculte bătăile inimii, ritmul nebun al pasiunii inspirate de ea.

— Nu vrei să dansăm? întrebă el deodată.

— Să dansăm? Pe râu? repetă ea, şocată.

— Poţi dansa pe râu? reluă Dan, şi mai şocat.

— Nu, dar…

Se priviră şi amândoi izbucniră în râs de această confuzie. Dan era mulţumit că iubita lui n-avea încă un talent ciudat de care el nu ştia.

— Nu, explică el, voiam să te invit la dans la Lajitas. Vom ajunge acolo pe la patru după-amiază. De obicei, se organizează o seară de dans o dată pe săptămână şi acea zi e azi.

Ea îi răspunse cu o privire plină de recunoştinţă.

— Da, mi-ar plăcea foarte mult. Dar ne vor permite accesul, chiar dacă suntem îmbrăcaţi în şort şi tricou?

Kendra era atât de sofisticată, şi totuşi atât de naivă! Era o combinaţie irezistibilă, care-l fermeca mai mult decât orice.

— Ne vom îngrijora de asta atunci când va veni momentul.

Răspunsul lui brusc şi faptul că trebuia să se concentreze asupra navigatului puseră capăt conversaţiei.

Ajunseră în oraşul Lajitas puţin după ora patru, puseră barca la adăpost, făcură cumpărăturile necesare şi rezervară o cameră de hotel pentru noapte. În timp ce Kendra intră sub duş, Dan ieşi şi vizită magazinele de haine în căutarea unei ţinute potrivite pentru o seară de dans. Cumpără o fustă ciclam şi o bluză roz pentru Kendra, completând ţinuta cu o pereche de sandale tipic mexicane.

După ce desfăcură cadourile în camera de hotel şi Kendra îl copleşi cu săruturi de mulţumire, făcură din nou dragoste. Dormiră o oră şi se treziră fericiţi.

Petrecerea începu devreme. În sala de dans locală, o formaţie mexicană cânta melodii tradiţionale. Dansatorii loveau podeaua cu mult foc, înaintând alături în cerc, râzând şi bând în acelaşi timp.

Sala era plină de americani şi de mexicani. Dan o ţinea în braţe pe Kendra, care râdea veselă, privindu-l de jos în sus. Dan era înalt, suplu şi foarte agil. Picioarele li se mişcau în ritmul muzicii, atingându-se şi umplându-i de o căldură ciudată.

Se amestecară în grupul colorat şi vesel de dansatori transpiraţi. Kendra îşi trecu braţul pe după gâtul lui şi-l trase către ea, săturându-l pe buze.

— Eşti un om minunat, Dan Lovejoy, şopti ea.

Răspunsul lui fu un sărut ameţitor, care o făcu să

închidă ochii şi să-şi strângă mai tare braţele în jurul lui. Emoţii despre care credea că sunt de mult pierdute renăscură în el. Se simţea din nou un adolescent. Kendra se afla în braţele sale şi speranţa într-un viitor fericit renăscuse. De data aceasta însă, fericirea era mai puternică. Noua Kendra era mai înţeleaptă şi mai stăpână pe propriile acţiuni, legându-l de ea prin mii de fire nevăzute dar puternice.

Ea se dădu un pas înapoi, mângâindu-l pe obraz cu o mână caldă.

— Nu sunt cu adevărat Kendra, zise ea.

Dan îi acoperi mâna, apăsându-i-o mai tare pe obraz, ca şi cum atingerea ei uşoară nu-i era de-ajuns.

— Ar trebui să-mi citeşti gândurile mai des, replică el în şoaptă.

— Ştiu cine eşti, ştiu că ce se întâmplă între noi e diferit. E mai bine.

Ea zâmbi, încântată. Dansau liberi, fericiţi.

Dan nu ştia cum avea să se descurce fără ea pentru tot restul vieţii, dar important era că o avea lângă el acum. Era numai a lui. Pentru moment.

Deodată, Kendra se îndepărtă uşor, privind în jur cu mirare. îl trase apoi spre ea şi-i şopti la ureche:

— Gândeşte-te la râu! Trebuie să te imaginezi încă acolo, pe ape, adăugă ea grăbită.

Trupul Kendrei deveni rigid în braţele sale. El o îmbrăţişă mai strâns.

— De ce? întrebă Dan De ce, Kendra?

— Blochează-ţi gândurile, îi ordonă ea în şoaptă.

Cineva încerca să-i pătrundă în minte. Cineva care nu era ea.

Frica simţită de Kendra îl copleşi şi pe el. Ascultă ordinul ei şi începu să se gândească la sunetul apei. Se concentră cu toate puterile asupra apei curgătoare, al cărei zgomot discret se transformă treptat într-un muget copleşitor.

Tentativa de a-i citi gândurile reveni, mai puternică. El continuă să se concentreze.

Auzi un ţipăt şi se gândi la o pasăre de noapte care a descoperit vizuina unui şoarece. O şopârlă se ridică pe malul mlăştinos, apoi sări pe o creangă joasă. Râul se afla mereu în gândurile lui. Nimic altceva nu mai conta.

Sondarea gândurilor încetă, dar el continuă să asculte sunetul apei şi să vadă râul cu ochii minţii.

Muzica se opri, apoi reîncepu, dar el nu observă nimic din toate astea. Totuşi, continuă să-şi mişte picioarele ca un automat, într-un ritm aleatoriu.

A doua încercare de a-i pătrunde în gânduri fu atât de puternică, încât îl duru. Se simţea de parcă cineva i-ar fi străpuns creierul cu ceva ascuţit. Fu nevoie de toată puterea lui de concentrare pentru a-şi păstra imaginea asupra râului. Îşi închipui bărci alunecând pe apa liniştită sau agitată, purtate departe pe vârtejurile râului, şi oameni care vâsleau încordaţi, luptând cu forţa curentului. Aproape că auzea zgomotele, aproape că simţea apa lovindu-l în faţă. Era o apă întunecată, rapid mişcătoare.

Cercetarea minţii încetă din nou.

De data asta însă, văzu şi persoana care încercase să-i citească gândurile. Era un cowboy înalt şi slab, încălţat cu cizme de călărie, care stătea la intrarea în sala de dans cu o bere în mână. O pălărie imensă dintr-un material negru îi acoperea faţa. Părea o figură ameninţătoare. După o clipă însă, silueta dispăru.

Dan continuă să danseze, fără să-şi dea seama că o trăgea cu putere pe Kendra după el, în cercuri nebuneşti.

— Linişteşte-te, zise ea. Acum am scăpat.

Dar Dan continuă să se mişte.

— Hei, mă doare. Opreşte-te. A plecat.

El mai făcu doi paşi.

Mâna ei îi atinse chipul.

— Gata, Dan. Poţi să te opreşti.

Ochii lui se fixară încet asupra femeii pe care o ţinea în braţe. Respira cu greutate.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Unul dintre semenii mei se afla în mulţime. Voia nişte răspunsuri, aşa că i le-am oferit.

— Dar de ce m-a sondat pe mine?

Amintirea durerii simţite îi reveni. O transpiraţie rece îl inundă.

— Verifica ceva. Au, ţipă tânăra. Mă doare, Dan.

Bărbatul îşi privi mâinile, înstrăinat. Braţele sale o strângeau cu putere pe Kendra. Cu un imens efort, reuşi să se relaxeze.

Ea răsuflă uşurată.

— Îmi pare rău, zise ea.

— Şi eu vreau nişte răspunsuri, ţipă el.

Nu-i mai păsa cine-l aude.

— Trebuie să-l găsim pe ticălosul ăla! adăugă bărbatul.

— Nu acum, nu aici, încercă ea să-l calmeze.

— E aici, l-am văzut.

— Nu acum, repetă tânăra.

— Te-a rănit?

— Nu, răspunse ea zâmbind. Nu voia decât nişte informaţii şi i-am dat răspunsurile. E unul dintre ai mei, Dan, şi se află aici ca să se asigure că herfroniţii sunt bine ghidaţi în călătoria lor pe Pământ.

— Nu-mi pasă ce misiune are. îl voi face să plătească.

— A plecat.

El respiră adânc şi se strădui să se calmeze. Pentru prima dată realiză că oamenii din jur dansau într-un ritm alert, pe când el se mişca încă în paşi de baladă. O luă repede de mână pe Kendra şi ieşi din sală în întunericul de afară.

Ajunşi pe malul râului, observară că apa era exact aşa cum şi-o imaginaseră mai devreme. Oare chiar auzise toate aceste sunete sau le invetntase din ce-şi mai aducea aminte?

— Le-ai auzit, replică ea.

— De unde ştii?

— Eu am fost cea dintâi care ţi-a citit gândurile.

Dan îşi aminti atunci prima încercare de a-i pătrunde în minte mai blândă, mai tandră.

— De ce? întrebă el.

— Ca să mă asigur că vei face exact ce-ţi spun.

— Şi ce ai fi făcut dacă nu te ascultam?

Ea ridică din umeri, în timp ce lumina lunii îi alunecă pe părul întunecat.

— Nu ştiu. Cred că aş fi încercat să-ţi protejez gândurile chiar eu, dar atunci ar fi aflat că te ajut.

— În ce privinţă?

— Că te protejez de tentativa noastră de citire a gândurilor.

— A noastră? Adică a ta şi a lui?

— Nu, a noastră ca specie, explică ea. Suntem o societate colectivă. Orice facem noi este în beneficiul tuturora. Nu-i doar pentru „mine”.

— Eşti pe trei sferturi umană şi trăieşti într-o societate colectivă?

— Da, confirmă ea.

— Atunci, de ce mă protejezi?

Ea îi căută privirea.

— Nu ştiu. Nu voiam să afle cât de mult ţinem unul la altul. E împotriva regulilor să te implici emoţional într-o relaţie cu oamenii. Dacă o facem, s-ar putea să nu mai vrem să ne întoarcem în lumea noastră. Cei bătrâni ne-au explicat această regulă, dar nu pot spune că am priceput-o prea bine.

Deci, ţinea la el. O putea convinge să rămână, putea avea o nouă şansă la fericire.

— Stai cu mine, o rugă el. Nu te duce înapoi.

Ea clătină din cap.

— Nu se poate, ne vor găsi oricum.

— Cât de departe pot ajunge cu puterea gândului?

— Ne pot găsi pe o distanţă de trei kilometri.

— Atunci, putem scăpa de ei.

— Nu-i chiar atât de uşor să ne ascundem.

— Dacă nu te pot găsi să-ţi citească gândurile, este foarte uşor.

— Te pot căuta şi pe tine, îi aminti ea.

— Cum? Sunt unul din milioanele de oameni care trăiesc aici.

Pe tine te pot găsi mai uşor.

Ea îl contrazise.

— Dacă ţi-au citit gândurile o dată, te pot găsi rapid oricând. E ca şi cum ai lăsa o urmă uşor de depistat.

— Dar nu mi-a citit gândurile. Doar a încercat, zâmbi el.

Ea îl privi plină de speranţă.

— Crezi?

Dan chicoti. În sfârşit, putea controla ceva.

— Da, răspunse el plin de siguranţă. Ne vom descurca. Te asigur.

Zâmbetul ei se topi însă rapid.

— Nu contează, am încălcat şi aşa prea multe reguli. Trebuie să mă întorc şi să-mi repar greşelile. Sunt mulţi herfroniţi care se bazează pe mine, şopti ea. Dar pentru încă două-trei zile puteam pretinde că nu ne vom despărţi niciodată, adăugă ea pe un ton timid. Mi-aş dori să fiu cu tine mereu.

Dan îşi simţi inima bătând cu putere. Va lupta pentru ea, pentru a o avea mereu alături.

— Suntem de acord măcar asupra acestui lucru, zâmbi el. Nu te îngrijora, vom rezolva totul. împreună.

Kendra îşi puse capul pe umărul lui, şi Dan îi simţi aroma părului. Greierii cântau, apa se lovea încet de maluri, stelele străluceau deasupra lor. În ciuda acestui peisaj idilic, bărbatul se simţea parcă prins în capcană. Profunzimea sentimentelor pentru femeia din braţele lui îl îndurera, pentru că exista posibilitatea s-o piardă pentru totdeauna.

O privi cu surprindere. Cum de un popor putea fi atât de sofisticat şi totodată atât de naiv? Nu putea pricepe. Ceva îi spunea că risca mult încercând s-o răpească pe Kendra şi s-o îndepărteze de rasa ei, dar nu-i păsa. O voia alături de el. Ea dorea să rămână lângă el. Asta era tot ce conta. Toate celelalte lucruri erau neimportante.

— Nu-mi face alegerea mai grea decât este deja, şopti ea.

Îi citise din nou gândurile.

— Nu e o alegerea grea.

— Relaţia noastră nu poate dura pentru totdeauna. Trebuie să mă duc acasă.

— Doar câteva zile îţi mai cer.

— Câteva zile, repetă ea, zâmbind.

Buzele lui se lipiră de ale Kendrei.

— Să plecăm de aici, zise el.

Se îndreptară tăcuţi spre hotel.

Capitolul 5

Când soarele răsări peste deşert, Dan şi Kendra împinseră barca pe ape. Câteva minute mai târziu, oraşul Lajitas dispăruse din ochii lor.

Cu cât înaintau de-a lungul râului, cu atât Dan devenea mai calm, mai relaxat. Kendra, dimpotrivă, se simţea din ce în ce mai încordată.

Ochii ei îl priveau cu mirare. Încercă să-i citească gândurile. El se lăsă cercetat, permiţându-i să afle dragostea care-i inunda inima.

— Dar pentru care Kendra e această dragoste? întrebă ea şoptit.

— Pentru tine, draga mea.

Ea clătină din cap, confuză.

— Nu ştiu, Dan. Nu cred că mai ştii diferenţele dintre noi.

— Citeşte-mi gândurile.

— Degeaba, nu-ţi pot simţi emoţiile. Nu ştiu dacă sentimentele tale sunt pentru mine.

Răsuflarea ei era grea, părea speriată.

— N-am mai simţit niciodată aşa ceva şi nu-i deloc un sentiment plăcut, îi mărturisi ea.

— Simţi îndoială, simţi teamă. Toţi oamenii experimentează aceste lucruri.

Ea se gândi la vorbele lui, ignorând sarcasmul care se citea dincolo de ele. Apoi îşi dădu părul pe spate, emoţionată.

— De unde ştii că despre asta e vorba? întrebă ea.

— Pentru că te iubesc. Cred că eşti exact ceea ce am căutat atunci când m-am îndrăgostit de cealaltă Kendra,

zise el după o vreme de tăcere, în care-şi căută cuvintele potrivite. Când sunt cu tine, totul e minunat.

Dar cuvintele lui nu-i uşurară suferinţa. Părea chiar mai înspăimântată.

— Vreau să ştii că te iubesc.

— Nu, nu-i adevărat. Nu mă poţi iubi.

— Mai avem două zile la dispoziţie. Îţi pot demonstra, dragostea mea.

— Ne aflăm la mai puţin de o zi depărtare de nava mea, îl contrazise ea. Când vom ajunge acolo, va trebui să ne despărţim.

— Să trăiesc fără tine? se miră el.

— Trebuie să mă duc acasă, iar tu trebuie să te regăseşti pe tine. N-avem de ales. Aşa trebuie să fie.

O tristeţe imensă îl cuprinse, dar reuşi s-o alunge minţindu-se că iubita lui nu-l va părăsi.

N-avea rost să se certe cu ea acum. Nu-l va asculta oricum. Mai târziu, când o va ţine în braţe şi o va săruta, o va convinge că trebuie să rămână lângă el.

— Şi ce se va întâmpla cu amintirile mele? îmi vei lua înapoi timpul petrecut alături de tine?

— Nu mă întreba asta încă, îl imploră ea.

Kendra închise ochii.

— Nu ştiu ce să fac, explică ea.

El tăcu. După încercarea de ieri de a-i sonda mintea, venită de la o forţă străină, Dan realizase cât de puternică era rasa ei. Se simţea vulnerabil, neputincios. Trăia în plin coşmar. îi era teamă să n-o piardă pe Kendra şi nu mai voia să i se cerceteze mintea. Durerea era insuportabilă.

— Nu-i chiar aşa, zise ea cu voce tare.

Kendra era deci capabilă să-i citească gândurile, fără să simtă nimic. Era foarte iscusită.

— Ba da, reluă el. Mă simt vulnerabil când nu mai am control asupra gândurilor şi acţiunilor mele.

— Nu fi pesimist, îl certă ea.

Dan conducea barca pe mijlocul râului. Alunecau în tăcere pe suprafaţa apei, fiecare cu gândurile lui.

Dacă pierderea Kendrei însemnase pentru el iadul,

pierderea iubitei lui pentru a doua oară era ceva insuportabil.

Şi sentimentul cel mai frustrant era că n-avea deloc control asupra acestei noi pierderi. N-o putea salva. N-o putea proteja de aceşti diavoli pe care-i numea rasa ei.

La naiba, nici nu mai ştia ce simte! Contrar celor spuse, amândouă femeile din viaţa lui, deşi diferite, se amestecau într-una singură. Deveniseră o singură fiinţă, o combinaţie a celor două, plus încă ceva inefabil, intangibil.

Kendra întinse mâna către el.

— Te rog, nu te mai îngrijora.

— De ce îţi pasă? replică el cu amărăciune. Vei pleca în curând, iar eu voi rămâne aici, fără tine.

Dan îndreptă barca spre malul mexican şi o legă de un copac.

— Înainte de a pleca, îţi promit că te voi ajuta.

Vocea ei dulce îl făcu şi mai nervos.

— La naiba! ţipă el. Nu-mi poţi citi gândurile? De ce nu-ţi dai seama că ăsta e ultimul lucru pe care vreau să-l faci? Din pricina plecării tale iminente sufăr!

Mâinile lui i se aşezară pe umeri. Bărbatul răsuflă adânc şi zise cu voce timidă, învinsă:

— Trebuie să trec peste problema asta, nu s-o ignor.

— Dan, nu pricep logica umană. Dacă poţi fi ajutat să nu mai suferi, de ce nu te laşi ajutat?

— Cred că e o caracteristică tipic umană, răspunse el.

Kendra îi mângâie chipul. Era singurul lucru pe care i-l putea dărui, o mângâiere. Ştia că o iubeşte şi că nimeni nu-i va putea lua locul în inima lui. Dar şi ea îl iubea nespus.

Îl ajută să-şi uite durerea, atingându-l plină de tandreţe. Dan nu mai protestă. Avea nevoie de ea, avea nevoie de atingerea lui.

— Kendra, zise el, dar degetele ei i se aşezară e buze, oprindu-l.

— Amândoi ştim foarte bine, îl întrerupse tânăra, că nu aparţin acestui loc, Dan. Trebuie să mă întorc la

poporul meu. Acolo cunosc regulile şi înţeleg ce e corect şi ce nu. Legile herfronite sunt logice, astfel că e mai uşor să trăiesc în societatea mea. Poporul meu a fost întotdeauna bun cu mine. Nu-i pot răsplăti astfel, nu-i pot părăsi. E datoria mea să mă întorc şi să le spun ce am aflat în călătoria pe Pământ.

Dan închise ochii, concentrându-se asupra atingerii ei, a aromei ei fermecătoare. O trase aproape de el, aplecându-şi capul pe părul ei întunecat.

Soarele strălucea deasupra lor. Era foarte cald.

Dan continuă s-o ţină în strânsoarea braţelor sale, fericit că o avea atât de aproape. Încercă din răsputeri să-şi întipărească în minte această amintire, pentru ca nimeni şi nimic să nu i-o poată şterge.

— Dan, şopti ea.

El tresări. Oare încerca din nou să-i afle gândurile? Sau cowboy-ul se afla pe urmele lor? în ciuda negării ei, ştia că herfronitul îi va urmări ca să se asigure că iubita lui îşi îndeplineşte sarcinile. Asta era treaba lui, s-o ţină pe Kendra departe de el. O furie imensă îl cuprinse. Voia să lovească pe cineva, să rănească… Voia să…

— Dan, te rog, şopti ea.

— Stai liniştită draga mea, sunt aici.

— Nu pot să respir, zise ea.

— Îmi pare rău, iubito, uit mereu cât eşti de fragilă.

Kendra zâmbi.

— Acum mi-e mai bine.

Fără să adauge nimic, Dan dezlegă barca şi puse mâna pe vâslă. Peste câteva secunde, se aflau din nou în mijlocul râului.

Călătoriră pe curentul Río Grande două ore. Ora prânzului trecu, dar Dan ignoră acest aspect.

Totuşi, când foamea îi cuprinse pe amândoi, bărbatul trase barca pe mal.

Dan începu să pregătească un prânz frugal, iar Kendra scoase sacii de dormit şi-i întinse pe jos. Se aşeză pe unul dintre ei şi-l privi pe Dan, curioasă.

Bărbatul se apropie de ea, întinzându-i cutia cu

alimente.

— Mai bine îţi prepari singură ceva, zise el brusc.

Ea îl privi întrebătoare.

— Am făcut ceva care te-a deranjat?

— Nu.

— Te-am rănit în vreun fel?

— Da.

— Te pot ajuta?

— Nu. Nu vei mai fi lângă mine să mă ajuţi, aşa că mai bine mă obişnuiesc cu durerea, răspunse el.

Îşi dădu seama că se comporta ca un copil răsfăţat, dar n-avea ce face. Era foarte confuz şi ura din tot sufletul faptul că se simţea lipsit de ajutor. În tăcere, Kendra se ocupă de sandvişuri.

— Îmi citeşti gândurile? întrebă el.

Ea aprobă din cap.

— Atunci, de ce nu simt?

— Pentru că eşti foarte, foarte nervos.

— Vrei să spui că nu sunt atent?

— Dacă sunt destul de discretă, iar tu eşti preocupat de altceva, îţi pot descifra gândurile fără să-ţi dai seama.

Dan îşi mâncă rapid sandvişul, apoi se întinse pe spate, cu mâinile sub cap.

— Învaţă-mă cum să citesc gânduri, o rugă el.

— E nevoie de mult exerciţiu şi n-avem timpul necesar pentru asta.

— Cât de departe se află nava ta?

— Mai aproape decât crezi. Am zărit creasta muntelui cu pricina din barcă. Mai avem doar două ore până ajungem acolo.

— Atunci, învaţă-mă în timpul rămas.

Kendra oftă.

— Ai meditat vreodată? întrebă ea.

— Nu, niciodată.

— Întinde-te pe paté, cu mâinile pe lângă corp.

— Credeam că trebuie să stau turceşte şi să-mi împreunez mâinile.

— Numai dacă eşti obişnuit cu această poziţie. Dacă

nu, nu ne va fi de folos, pentru că peste cinci minute te vei simţi incomod şi nu te vei mai putea concentra.

Dan observă a mia oară cât era de logică şi, nemulţumit, mormăi un răspuns aprobator. Apoi îi ceru noi instrucţiuni. Ea îi zâmbi şi furia lui dispăru ca prin farmec.

— Stai nemişcat, zise ea. Acum, închide ochii.

El se supuse. Vocea ei deveni o şoaptă blândă.

— Concentrează-te asupra sunetului vântului, al apei, al frunzelor.

El încercă, dar gândurile îl invadară.

— Alungă-ţi din minte toate gândurile.

Tonul ei era blând, cald, fermecător. Dan se simţi mai relaxat.

— Încearcă să faci ceea ce ai reuşit aseară, când te-am avertizat despre cel care voia să-ţi citească gândurile. Dar de data asta străduieşte-te mai mult.

El continuă să se concentreze asupra lucrurilor înconjurătoare.

— Lasă-ţi întreaga greutate pe pământ, Dan. Lasă-te absorbit de pământ, fii una cu el.

Gândurile continuară să-l invadeze, dar le ignoră.

— Respiră adânc, simte-ţi inima.

Dan încercă să-i urmărească ordinele cum putea mai bine. În ciuda gândurilor care nu-i dădeau pace şi care-l asaltau ca mii de săgeţi, începu să simtă că pluteşte deasupra pământului. Pe piept simţea căldura soarelui.

— Acum, încearcă să vii spre mine, ca şi cum ai fi atras de o forţă invizibilă.

El ascultă instrucţiunile şi veni spre ea, dar o descoperi deja în braţele lui. Abia acum realiză că pluteşte deasupra pământului.

— Te descurci bine, Dan, zise Kendra.

— Nu-mi distrage atenţia, îi replică el.

Răspunsul ei fu o scurtă exclamaţie de bucurie. Era un sunet minunat, care vibră puternic înăuntrul lui.

Dan deschise ochii.

— Ai vorbit cu mine? întrebă el.

Kendra încuviinţă cu un zâmbet.

— Eu am ajuns la tine sau tu la mine?

— Tu.

— Da? întrebă bărbatul, bucuros.

— Da, dar mai ai multe de învăţat, Dan. Ăsta a fost doar un experiment, care ne-a demonstrat că ai toate capacităţile necesare.

Dar eu ţi-am permis să intri în mintea mea şi apoi sunt un bun canal de comunicare. Majoritatea oamenilor nu sunt. Mai sunt multe lucruri pe care trebuie să le ştii.

— Dar am reuşit, nu?

— Da.

— Învaţă-mă mai multe, ceru el.

— Nu acum. Zâmbetul ei păli şi privirea i se îndreptă cercetătoare de-a lungului râului. Trebuie să plecăm, adăugă ea.

— Se află aici?

— Cred că da.

— Ne urmăreşte?

— Da, răspunse Kendra. Haide să mergem.

— Ţi-e frică?

— Puţin. Era foarte nervos seara trecută, după ce a aflat că am încălcat toate acele reguli.

— Dacă vrea să-ţi facă rău, ticălosul ăla vă avea de-a face cu mine, strigă el.

— Nu-i treaba ta, Dan. Nu te amesteca.

— Dar…

— Niciun dar. Promite-mi că nu vei interveni.

— Nu-ţi pot promite aşa ceva.

— E un gardian, are autoritatea de a mă verifica. Nu-mi va face rău. N-avea rost să se mai certe cu ea. Era convinsă de lucrurile pe care le susţinea.

Dură numai cinci minute să strângă totul şi pornească din nou la drum. Cinci minute în care Dan ar fi dat orice să întoarcă timpul înapoi.

Fiecare val, fiecare mişcare a vâslei îi aducea şi mai aproape de momentul despărţirii. Nu mai aveau nici măcar o singură noapte în faţă. Chiar azi trebuia să se despartă. Va fi din nou singur, fără femeia pe care o iubea.

Ştia că o iubea pe noua Kendra, dar nu voia s-o mai iubească. Nu voia să mai simtă dragostea niciodată, nici măcar nu mai voia să audă pomenindu-se cuvântul iubire în preajma lui. Era prea dureros. Şi apoi, sentimentele pe care le avea pentru această Kendra şi pentru soţia lui se îmbinau atât de armonios, încât nu le mai putea deosebi. Poate că, în timp, lucrurile aveau să se schimbe, dar deocamdată era atât de legat de această femeie, încât nu-şi mai amintea ce o diferenţia de cealaltă.

Şi iată că le pierdea pe amândouă. Nu conta de ce. Conta numai că va suferi. Singura lui şansă era s-o poată convinge să rămână.

— Aici, arătă ea către un mic golf din apropiere.

Dan îndreptă barca spre malul american şi o legă de o salcie. Kendra sări pe ţărm şi Dan o urmă. Tânăra privi cu atenţie muntele. Părea că observă ceva numai de ea ştiut. Dan nu vedea nimic. Era un munte ca orice altul, cu peşteri ca oricare altele. Nimic nu părea diferit.

Kendra se întoarse spre el cu o privire tristă.

— Îmi va fi dor de tine, Dan Lovejoy, spuse ea încet. Foarte mult.

— Stai cu mine, şopti el. Lacrimile îl sufocau. Rămâi.

— Nu pot. Am încălcat oricum prea multe reguli. Trebuie să plec. Te rog să înţelegi.

Dan se simţi înfrânt.

— Eşti sigură că asta vrei?

— Da.

— Voi aştepta aici încă puţin, în caz că te răzgândeşti. Dacă nu te întorci în următoarele zece minute, voi pleca, promise el.

— Dan… începu ea.

El o sărută cu buze fierbinţi.

— Nu, te voi aştepta zece minute, atât. Dacă n-aş face-o, n-ai şti că ţi-am mai dat o şansă să te răzgândeşti. M-aş întreba tot restul vieţii dacă nu cumva ai fi vrut să te întorci.

— Bine, dar nu mă voi întoarce.

Lacrimile îi întunecară privirea şi se apropie de el,

implorându-l s-o lase să plece.

Dan n-avu de ales.

— Adio, Kendra Lovejoy. Nu te voi uita niciodată.

— Vei spune cuiva despre mine?

El clătină din cap. Un zâmbet trist îi apăru pe chip.

— Nu. De altfel, cine mă va crede?

— Da, cine te va crede? repetă ea. La revedere.

Îl mângâie uşor pe obraz, apoi se întoarse şi începu să urce panta. Călca sigură pe sine pe cărarea abruptă, pe care Dan o remarcă abia atunci.

Deodată, i se păru că va cădea şi inima i se făcu mică de emoţie. „Opreşte-te! îşi zise el. Ăsta-i teritoriul ei, nu al tău”. Nu era un cavaler de legendă, niciun erou, iar Kendra era perfect capabilă să-şi poarte de grijă.

Când o pierdu din ochi, îl cuprinse însă panica. Ştia că-i promisese să se despartă, ştia că ea nu mai voia să-l vadă, dar nu putea rămâne aici, fără să ştie dacă iubita lui se afla în siguranţă.

Începu s-o urmeze. Kendra era prea preocupată de propriul drum pentru a realiza că Dan se afla în spatele său. Se îndreptau către mica platformă aflată în vârful muntelui. Bărbatul privi în jos şi realiză că singurul mijloc de a vedea cărarea pe care se aflau era să ajungi sus.

Când Kendra se opri, el se afla chiar în urma ei. Se opri la rândul lui, ţinându-şi răsuflarea când o văzu dispărând în deschiderea din munte. Îşi continuă drumul şi ajunse şi el la locul cu pricina.

Priveliştea îi tăie răsuflarea. Ascunsă în adâncul grotei, ca un nou-născut în braţele mamei, se afla o navă de forma unei ţigarete. Avea dimensiunile unui submarin şi era perfect compactă. Nu se vedeau nici punte de comandă, nici aripi sau ferestre.

— Sfinte Dumnezeule! şopti el

Numai gândul că obiectul din faţa lui era real îl paraliză. Era la fel de real ca toate lucrurile care i se întâmplaseră în ultimele trei zile.

Culoarea navei nu era strălucitoare sau metalică, aşa cum îşi imaginase. Obiectul avea o nuanţă cenuşie care nu

reflecta lumina. Dan întinse mâna şi o atinse. Deşi era ascunsă într-un loc răcoros şi nu era expusă razelor solare, nava era caldă la atingere.

Kendra se afla în faţa capsulei conice, privind în sus şi punându-şi palmele pe învelişul ei cenuşiu. După câteva secunde, se auzi un zgomot ca un vaiet.

Dan vru să plece, să dispară. Instinctul îi spunea să fugă ca să-şi salveze viaţa. Dar nu se putu mişca.

O văzu pe Kendra îndreptându-se către peretele de piatră din faţa ei şi o urmă la mică distanţă. Sunetul straniu de mai devreme anunţa desprinderea unei punţi din navă. O urmări pe Kendra călcând pe discul negru şi ridicându-se în aer până în faţa intrării. Dispăru înăuntru şi Dan aşteptă să vadă ce se va întâmpla în continuare. Dar nimic nu se mai petrecu. Discul reapăru şi, după o scurtă ezitare, bărbatul se urcă pe el, sperând să ajungă cu bine înăuntru. N-avea de gând să se lupte cu vreun herfronit, voia doar să se asigure că iubita lui ajunsese cu bine acasă.

O ciudată răceală umedă îl învălui. În jur, mirosea a pământ şi a iarbă. Privi încăperea cu teamă, dar nu se vedea nicio plantă. Interiorul arăta ca o sală de mese. Un singur perete era plin de butoane, lumini şi ecrane.

Kendra se afla în faţa unui aparat care semăna cu un duş, scoţând o serie de sunete mărunte. Se părea că era vorba despre un sistem de identificare, pentru că o uşă se deschise, dând la iveală nişte ciudate instrumente de laborator.

După ce apăsă câteva butoane, o altă uşă, din sticlă, se deschise. Kendra îşi lăsă hainele şi intră înăuntru. Rămase pe loc, dreaptă, privind un ecran pe care se roteau numere şi simboluri.

Dan nu se putu mişca. Privea fascinat scanarea Kendrei, care stătea goală din cap până-n picioare în faţa lui. Totul se petrecu rapid; zgomotul se opri. Uşa se redeschise şi ea păşi afară, cu o expresie mirată.

El îi ieşi în întâmpinare.

— Kendra! o strigă el.

Ea îngheţă, apoi se întoarse uşor către el. Privirea ei era surprinsă şi şocată.

— N-ar trebui să te afli aici, zise ea.

— Voiam să ştiu că eşti bine, explică el.

— Te-a văzut cineva?

— Nu-i nimeni afară, o asigură el.

Înainte să poată protesta, el o îmbrăţişă cu putere.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Pari foarte speriată.

— Încearcă să-mi citeşti gândurile, replică ea, îmbrăţişându-l la rândul ei.

El încercă, dar imaginile se amestecau într-un tot lipsit de sens.

— Nu pot, recunoscu el.

Kendra îşi plecă fruntea.

— Sunt însărcinată, explică ea.

Dan se simţi copleşit.

— E copilul meu, şopti el.

— Desigur. N-am mai fost cu niciun alt pământean.

Bărbatul o sărută pe buzele întredeschise, ţinând-o aproape de trupul lui şi sperând ca ea să-i poată citi bucuria. Era o veste minunată.

— Trebuie să plecăm, spuse el.

— Să plecăm? repetă ea. Nu pot. Trebuie să mă întorc la poporul meu. Am încă atâtea lucruri de descoperit… O, Dan, zâmbi ea. Nu-i aşa că e minunat ce se întâmplă? Vom avea un copil. N-aş fi crezut niciodată că pot îndeplini acest rol. N-am fost aleasă pentru asta, dar am reuşit!

Evident, iubita lui nu înţelegea. Dan încercă să-i explice.

— Nu te poţi întoarce. E vorba de copilul meu!

— M-ai ajutat, dar acum e copilul meu. Voi avea grijă de el. Promit. E o fetiţă, adăugă ea.

— O fetiţă? Ştii deja asta?

Ea zâmbi.

— Da, va fi foarte frumoasă. Sunt sigură că genele noastre sunt bune, deşi n-au fost alese în laborator.

— E copila mea, Kendra, o vreau lângă mine,

murmură el. Locul ei e aici, pe Pământ, nu alături de rasa ta.

— E o herfronită şi va rămâne cu mine, îl contrazise Kendra. Eu sunt mama şi am toate drepturile. Voi adopta un tată cu care să împart responsabilităţile creşterii ei.

— Nu, reluă el furios. Eu sunt tatăl şi mă aflu chiar aici, în faţa ta, nu pe o altă planetă. Eu o voi creşte. Copila e a mea şi va învăţa să fie om. În fond, este mai mult pământeană decât herfronită.

Kendra îşi luă hainele şi se îmbrăcă rapid, ascunzându-şi trupul frumos de ochii lui posesivi. Apoi, îl înfruntă cu o expresie demnă şi fermă.

— Nu trebuie să ne mai certăm. Copilul va rămâne la mine şi gata!

— Stai, o rugă el. Nu-mi lua copilul. Dacă va fi o paria, dacă…

— E timpul să pleci, Dan, înainte să te descopere cineva aici. Dacă se va întâmpla aşa ceva, vă trebuie să-ţi şterg memoria.

— Kendra! insistă el.

— Nu. Nu-ţi dai seama că n-am de ales? Pentru asta am fost pregătită. Trebuie să-mi îndeplinesc misiunea. Iar tu trebuie să te întorci la viaţa ta.

Nu era o consolare, era un ordin. Kendra îi întoarse spatele.

Apoi, căută în geanta ei supradimensionată şi scoase o cutiuţă, pe care o amplasă pe o consolă şi o deschise. Din interiorul ei scoase mai multe flacoane din sticlă. Dan rămase în mijlocul camerei, nesigur. Un singur lucru ştia, că nu va ceda fără luptă. Kendra era femeia pe care o iubea şi era însărcinată cu fetiţa lui. Ce altă şansă la fericire avea? Dacă pleca acum, n-o va mai revedea niciodată. Chiar dacă ea ar dori să se întoarcă la el, herfroniţii o vor opri. De asta era sigur.

Unul câte unul, flacoanele erau analizate şi rezultatele erau afişate pe un ecran sub formă de coduri. Dan se apropie şi privi ecranul de aproape.

— Ce se află în flacoane?

Kendra studia cu atenţie rezultatele.

— Pleacă, Dan.

— Spune-mi.

Ea ridică din umeri şi răspunse:

— ADN.

Dan îngheţă.

— ADN uman?

— Bineînţeles, răspunse ea, rotind calmă un buton.

Bărbatul se simţi cuprins de un val de furie. De parcă n-ar fi fost de-ajuns că voia să plece pe planeta ei răpindu-i copilul, iată că fura şi ADN-ul altor oameni.

— Sper că glumeşti, tună el.

Ea se întoarse către Dan, uimită de tonul lui.

— De ce aş glumi în legătură cu munca mea?

— Munca ta? repetă el în culmea mirării.

— Desigur. De asta am fost trimisă aici.

— Ca să faceţi mai mulţi herfroniţi?

— Da. De fapt, mixaje între oameni şi herfroniţi.

— Distruge mostrele! ordonă el. N-ai niciun drept să iei ADN de la noi fără permisiunea noastră.

— Prea târziu, vorbi ea calm, continuând să lucreze.

— Distruge-le. Acum, ţipă el, încleştându-şi pumnii.

Ea nu răspunse. Apăsă un buton şi un flacon ieşi la iveală din aparat.

Dan o prinse de umeri cu furie.

— La naiba! Ascultă-mă când îţi vorbesc! Trebuie să distrugi mostrele!

— Nu mă atinge.

Tonul ei fu atât de dur şi de rece, încât Dan îngheţă.

— Dă-mi-le, insistă el.

Kendra se întoarse uşor către el, cu o expresie surprinzător de blândă. În schimb, cuvintele care i se formară în minte erau cât se poate de dure: „Nu mă mai atinge niciodată când eşti nervos!”

— Şi dacă o voi face, ce se va întâmpla?

— Nu ţi se va mai permite să rămâi conştient.

Dan deveni din ce în ce mai nervos.

Kendra oftă adânc.

— Uite ce e, băiatule, începu ea cu o voce dură.

— Nu-mi spune mie băiatule! urlă el. Vreau înapoi ceea ce aparţine rasei mele! Kendra clătină din cap cu mirare.

— Nu te înţeleg, Dan. N-am luat decât minuscule bucăţi de piele. Sarcina mea e să-mi întăresc rasa, pentru a deveni mai puternică. ADN-ul ăsta poate rezolva această problemă şi n-am rănit pe nimeni ca să-l obţin. De ce îl vrei înapoi?

— Pentru că l-ai luat pe ascuns.

— Nimeni n-a ştiut că l-am luat, aşa e, dar asta a fost spre binele lor.

— E al nostru, repetă bărbatul.

Ea îl privi cu dezgust. Dan simţi că privirea ei e justificată, dar nu era pregătit să renunţe. Întinse mâna şi, într-o fracţiune de secundă, luă flacoanele. Kendra încercă să-l oprească, dar gesturile ei erau foarte încete. Toate flacoanele căzură jos.

— La naiba! strigă ea, pierzându-i cumpătul pentru prima oară. N-aveai dreptul să faci aşa ceva. Le-ai distrus! Ai distrus o viaţă întreagă de muncă, pe care n-o voi putea niciodată recupera.

— Tu chiar nu pricepi? ADN-ul ăsta nu-ţi aparţinea. Nici dacă jefuiai pe cineva în plină stradă cu pistolul nu făceai o hoţie mai mare! Nu-i destul că vrei să-mi iei copilul? Vrei să obţii clone ale acestor oameni pe planeta ta?

Kendra se uită la el, de parcă ar fi debitat cine ştie ce tâmpenii.

Mânia îl cuprinse, crescând în el ca lava unui vulcan. Se simţea ca şi cum ar fi fost la un pas de implozie.

Ar fi vrut s-o ţină în braţe şi s-o facă să înţeleagă că are dreptate. Voia ca mesajul lui să-i ajungă la inimă, dar nu-şi mai găsea cuvintele.

În schimb, îşi dădu seama că ea îi sondează creierul, diminuându-i mânia. Mii de emoţii îl străbătură.

— Nu înţeleg ce-mi spui, dar îţi respect dorinţa, îi zise ea în sfârşit.

Deodată, altcineva interveni în mintea lui. Imediat îşi blocă toate gândurile, imaginându-şi perspectiva spaţiului exterior navei.

Privirea Kendrei era înfricoşată. Iubita lui îi atinse mâna.

— Trebuie să pleci, şopti ea.

Cu paşi grăbiţi, ieşi din încăpere şi se îndreptă spre ieşire. Frica ei era aproape palpabilă.

El o urmă, păstrând în minte peisajul muntelui. Durerea îl străpunse ca un cuţit. Dan realiză că era din nou acţiunea cowboy-ului. De data asta însă, îi transmitea un mesaj, acela de a pleca îndată de pe navă. Bărbatul pricepu că sarcina Kendrei şi flacoanele cu ADN îşi pierdeau importanţa în faţa acestei ameninţări. Dacă nu pleca îndată, nu va rămâne în viaţă pentru a lupta.

Capitolul 6

Kendra îl conduse afară, apoi rămase pe loc, încercând să afle locaţia herfronitului şi să-i citească gândurile.

La rândul lui, cowboy-ul îl testă încă o dată pe Dan. Durerea era acută, insuportabilă. Bărbatul închise ochii, căutând să nu geamă. Când scanarea încetă, trase adânc aer în piept, pregătindu-se pentru următoarea probă.

Foarte rapid, aceasta începu.

— Nu te gândi la nimic altceva, decât la durerea pe care ţi-o provoacă. Astfel, o va putea simţi şi el, şopti Kendra.

El îşi ţinu răsuflarea şi se concentră asupra acelor dureroase care-i străpungeau creierul. Herfronitul avu o scurtă ezitare, apoi îşi reluă sondarea, cu forţe proaspete. Când în sfârşit încetă definitiv, Dan era slăbit şi tremura din toate încheieturile.

— Gata, îl linişti ea, atingându-l uşor, cu blândeţe. E aproape, şopti ea. De asta e atât de puternic. Trebuie să pleci. Vei fi în siguranţă când vei părăsi zona navei.

— Cum? Mă va găsi oricum. Ai spus-o chiar tu.

— Nu, nu te caută pe tine. Cu mine are o problemă, pentru că ştie că am încălcat multe reguli şi vrea să se

asigure că voi rămâne aici şi mă voi îndrepta spre casă.

Kendra îl conduse către cărarea care cobora. Începură să alunece pe panta abruptă, rapid, fără să le pese dacă se răneau. Dan se resimţea în urma citirii gândurilor de către herfronitul gardian.

Tot ce trebuia să facă era să ajungă cât mai repede la barcă…

Când ajunse pe mal, sondarea gândurilor reveni pe neaşteptate şi fu nevoit să se oprească pentru a se concentra. Dezlegă cu mâini tremurânde barca şi sări în ea. Privi o clipă către Kendra. Nu voia s-o lase aici, s-o supună torturii herfronite. Nu era drept. Trebuia să vină cu el.

Dar n-o mai întrebă dacă voia să-l urmeze. îi ştia deja părerea. Kendra îi putea lua fetiţa, iar el nu putea face nimic în această privinţă. Ştiind ce gândeşte, ea îi răspunse în gând, confirmându-i încă o dată imposibilitatea de a rămâne pe Pământ.

— Vei fi în siguranţă? întrebă el.

Chipul ei era palid, iar ochii îi erau întunecaţi. Nu vorbi, dar confirmă din cap. Dar faţa ei şocată demonstra exact contrariul. Dan avu sentimentul că lucrurile nu stăteau deloc bine. Kendra îi ascundea ceva.

— E cowboy-ul, nu?

Ea încuviinţă din nou.

— Spune-i să se ducă dracului, strigă el.

— Ştie despre flacoane, răspunse ea cu o voce slabă.

O ciudată satisfacţie îl cuprinse. Le zădărnicise planurile!

Nu-i mai păsa de furia lor. Nimeni n-avea dreptul să facă ce făceau ei. Kendra îi auzi gândurile şi drept răspuns îl îmbrăţişă.

Dorinţa de răzbunare şi furia îi pieriră. Nu putea să se urce în barcă singur. În ciuda durerii pe care avea s-o înfrunte dacă mai rămânea aici, nu putea să renunţe la Kendra lui. Îşi mai încercă o dată şansa, deşi ştia deja răspunsul.

— Vino cu mine, te rog, spuse el.

Dându-se înapoi, ea clătină din cap, cu ochii în lacrimi.

— Trebuie să mă întorc, n-am de ales. Herfron e casa mea, aşa cum Pământul este a ta. Şi apoi, trebuie să-mi explic comportamentul în faţa superiorilor. Trebuie să mă întorc.

— De ce? Eşti trei sferturi umană şi doar un sfert herfronită. Ai voie la un an de vacanţă aici. Nu crezi că fiica noastră ar trebui să-şi cunoască familia de pe Pământ mai întâi? glumi el.

— O, Dan, şopti ea. Mi-aş dori…

Se întrerupse, strângându-i încet mâna.

Dan simţi că herfronitul îi citeşte din nou gândurile, dar mai puţin intens. Cu toate astea, un gând ajunse până la el. Herfronitul care-i urmărea luase o decizie. Mesajul era clar: avea să-i omoare pe amândoi.

Expresia Kendrei îl avertiză că şi ea primise acelaşi mesaj şi era peste măsură de uimită. Deveni şi mai palidă. Spaima i se citea în ochi.

Dan îi lăsă rapid mâna şi luă vâsla. În sfârşit, putea controla lucrurile, redevenise stăpân pe sine. Fie că voia sau nu, Kendra va veni cu el.

— Urcă! porunci el.

— Dan, eu…

— N-avem timp, o întrerupse el. Urcă!

Kendra ascultă comanda lui. Dan împinse barca către mijlocul râului, unde curenţii erau mai rapizi. Întreaga atenţie i se concentră asupra navigării. Atâta vreme cât iubita lui se afla lângă el, n-avea de ce să se îngrijoreze. Trebuia numai să se asigure că distanţa dintre ei şi herfronit era tot mai mare. Ştia că voia să-i prindă vii.

Încă o dată, îşi aminti ameninţarea cowboy-ului. Un fior îl străbătu; parcă simţea degetele de gheaţă ale fricii atingându-i trupul. Era fericit că o poate salva pe Kendra de rasa ei înspăimântătoare. îi purta copilul, fetiţa lui!

— Ne vom descurca, spuse Kendra, pe când mâna ei îi mângâia spatele. Într-un fel sau altul, vom ajunge la o înţelegere.

— Doamne, Kendra, herfronitul vrea să ne omoare pe amândoi! Nu cred că vrea să cadă la învoială cu tine!

Ea tăcu. Cu fiecare vârtej, cu fiecare val, se îndepărtau de pericol. Dan se simţea tot mai uşurat. Distanţa dintre ei şi cowboy se mărea.

În mod normal, ar fi navigat în josul râului până la apus, dar Dan voia să-şi surprindă urmăritorul. Acum câţiva ani, descoperise o ramificaie a râului, care ducea către alt canion. Dacă ar fi putut să-l găsească!

Către după-amiază, aproape că trecu de locul cu pricina, dar îl zări la timp şi trase barca la mal. După ce o ancoră, nu-i luă mai mult de zece minute s-o golească şi să ducă toate lucrurile pe colina abruptă din faţă. Alese un loc de campare şi o lăsă pe Kendra acolo, întorcându-se după barcă.

N-o putea lăsa pe mal, astfel încât cowboy-ul s-o vadă. Era vizibilă şi pe timp de noapte. Barca era singura lor şansă de a merge mai departe pe râu, dar putea fi şi lucrul care i-ar fi dat de gol rapid, arătând exact locul în care se aflau.

Îi luă mai mult de cincisprezece minute să dezumfle barca din cauciuc şi s-o care până la locul de campare.

Dar cum pompa de picior se afla în maşina care-i aştepta în parcarea situată la câţiva kilometri distanţă în josul râului, mâine dimineaţă îi va lua triplu s-o umfle.

Între timp, avea câteva întrebări pentru Kendra. Cel mai bun mod de a învinge un inamic era să-l cunoşti. Duşmanul lui îl cunoştea prea bine, dar el n-avea acelaşi avantaj asupra lui. Trebuia să existe un mod de a echilibra balanţa.

Kendra se întinse pe sacul de dormit, privind cerul de un albastru profund. Mai erau câteva ore până când se însera şi-şi putea vedea casa.

Încă mai tremura de teamă. Era înspăimântată, teribil de înspăimântată. Gardianul ei o ameninţase cu moartea. Încă nu-i venea să creadă. îi spusese că nu era un specimen bun, că încălcase prea multe reguli şi că-i permisese pământeanului accesul pe navă. Şi apoi,

mostrele fuseseră distruse din pricina neglijenţei sale. Trebuia să piară. Ceea ce o surprinsese însă cel mai tare fusese faptul că herfronitul se aştepta să rămână pe loc, până când ajungea la ea să-şi îndeplinească ameninţarea. Probabil că alţi semeni ai ei ar fi ascultat porunca. Dar nu şi ea. Nu acum, când trebuia să-şi protejeze copila şi iubitul.

Cel care o făcuse să se gândească la Pământ ca la propria casă.

Acum o săptămână, nici n-ar fi visat să se ascundă de semenii ei. Simţea că trebuie să găsească alţi herfroniţi care s-o ajute să intre în legătură cu bătrânii. Poate ei îi vor proteja pe ea şi pe Dan până când neînţelegerile se lămureau.

Dar acest gând născu o nouă întrebare. Dacă ea ajunsese prima pe navă, unde erau ceilalţi? Ce se întâmplase cu ei?

Oricare ar fi fost răspunsurile, ştia că trebuie să se întoarcă acasă. Această scurtă perioadă petrecută cu Dan nu era decât o amânare a sentinţei, nu o soluţie.

Ceilalţi se vor întoarce şi ei peste o zi sau două. Când vor sosi, poate cowboy-ul se va răzgândi, se va îmbuna. Poate… Dar nu, ştia prea bine că se minte singură. Ceilalţi nu puteau schimba părerea gardianului. Nu era atât de naivă încât să creadă aşa ceva.

Dan se apropia, cu barca dezumflată în braţe. Inima începu să-i bată cu putere.

Dar bărbatul îşi blocă gândurile şi nu-l mai putu citi. Oare ştia că ea îl cerceta?

Îşi dăduse seama că voia să-i afle gândurile şi se ferea de ea?

El aruncă barca pe jos, lângă sacul de dormit, şi se uită la ea.

— Trebuie să vorbim, zâmbi el.

Kendra ştia deja asta şi era pregătită.

— Nu m-ai lăsat să-ţi aflu gândurile. De ce? întrebă ea.

— Pentru că n-am de unde să ştiu dacă eşti tu sau

vreun herfronit care vrea să descopere ce gândesc şi unde ne aflăm.

Kendra se ridică, dându-şi pletele pe spate. Dan devenise mai logic decât ea!

— Desigur, nu m-am gândit la asta.

Încercă să se calmeze şi începu să caute chiar ea în jur după un herfronit. După o clipă, zâmbi.

— Nu cred că trebuie să ne îngrijim de asta acum. Muntele din spatele nostru pare să blocheze citirea gândurilor.

— Bine. Dar cu cât ne vom îndepărta de aceste locuri, cu atât ne va fi mai uşor să ne salvăm. Pericolul e foarte real, Kendra. Pentru amândoi.

— Ştiu. Îmi pare rău că te-am implicat în asta. N-ar fi trebuit să intru în viaţa ta, n-ar fi trebuit să te opresc atunci, pe autostradă.

— Da, dar eu am ales să te iau în maşină, explică el. Nu te mai gândi la asta. Trebuie doar să scăpăm cu viaţă.

— Spune-mi ce pot face.

— Trebuie să ştiu despre cowboy tot ce ştii şi tu. Orice informaţie poate fi preţioasă în lupta asta. Trebuie să-l eliminăm.

— Să-l eliminăm? Să-l omorâm?

— Dacă e necesar, da.

— Nu te pot lăsa să faci asta. Ar fi o mare greşeală.

— S-ar putea să n-avem de ales.

— Herfroniţii nu iartă crima, insistă Kendra, deşi ştia că împotrivirea ei era absurdă.

— Cum? Dar cowboy-ul ăsta ce crezi că urmăreşte? Să ne poarte de grijă? Amândoi i-am citit gândurile şi ştim ce vrea.

Nu conta ce credeau alţii, ea una nu putea accepta crima. Cowboy-ul era o excepţie. Poate va afla mai târziu ce-l făcea să se poarte astfel…

Kendra respiră adânc. Apoi, cu un oftat, bătu cu palma pământul.

— Stai jos, spuse ea. Hai să discutăm. Apoi, vom hotărî ce să facem.

Dan se aşează lângă ea.

— Care este numele lui şi de când se află aici? întrebă el.

— Se numeşte Dirk şi e aici de multă vreme. Se pare că a supravegheat foarte multe călătorii, veniri şi plecări. În tradiţia noastră, se numeşte un păzitor al porţilor.

— Pe naiba, răspunse el. Dacă se află aici de multă vreme, înseamnă că lucrează pe cont propriu.

— Ce vrei să spui?

— Dacă a fost rupt atâta vreme de propria rasă, poate că nici nu comunică adesea cu ei. Poate lucrează singur şi ia decizii fără să se consulte cu nimeni. Superiorii lui ar putea să nici nu ştie ce face.

— Nu, îl contrazise Kendra, clătind din cap. Nu se poate întâmpla aşa ceva.

— Atunci, ce explicaţie există pentru comportamentul lui? Vrea să ne omoare pe amândoi, fără să aibă motive întemeiate. Ştia foarte bine că-mi poţi şterge oricând memoria. Nu-i nevoie să mă ucizi.

— Ştie că ai distrus mostrele ADN şi mă crede pe mine responsabilă.

— Dar asta nu înseamnă că trebuie să murim.

— N-am respectat regulile, continuă ea.

— Doamne, dar sunteţi un popor foarte dur. Niciuna dintre aşa-zisele tale greşeli nu merită pedeapsa cu moartea.

Kendra se încruntă, uimită de logica lui. Iubitul ei nu trebuia să moară.

De fapt, niciunul dintre ei. Ea voia să se întoarcă acasă şi nu refuzase niciodată să părăsească Pământul. Comportamentul lui Dirk era absolut lipsit de sens.

Singura explicaţie logică era cea oferită de Dan. Dirk acţiona pe cont propriu.

Kendra simţi cum o invizibilă, imensă greutate îi apasă deodată umerii. Într-adevăr, Dirk îi vâna fără motiv. Şi, orice ar fi spus Dan, ştia că Dirk îi va prinde în cele din urmă. Pe planeta lor, herfroniţii erau înceţi. Pe Terra însă, deveneau foarte puternici.

Pe ambele planete, mintea lor era limpede şi precisă; aveau o logică perfectă. De aceea, acţiunile lui Dirk păreau atât de misterioase. Care era oare planul său? De ce voia să omoare un semen, când Kendra îi comunicase nu o dată că voia să se întoarcă acasă?

Ori Dirk îşi pierduse logica, ori Kendrei îi lipsea o importantă piesă din acest puzzle.

Dan se întoarse spre ea.

— Dacă te-ai fi întors pe Herfron, ce le-ai fi spus oamenilor tăi?

— Nu începe niciun „dacă”, Dan, îi aminti ea. Mă voi întoarce şi le voi povesti tot ce s-a întâmplat, dacă-mi voi păstra memoria. Şi le voi mai spune că mi-ar plăcea să mă întorc şi să trăiesc pe Terra.

— Şi crezi că vei avea vreo şansă?

— Nu ştiu. Dar problema e că procedura standard prevede ştergerea amintirilor acumulate pe Pământ în drum spre casă şi stocarea lor în fişiere speciale.

— Are cineva acces la ele?

— Numai bătrânii.

— Cine ia hotărâri legate de aceste amintiri?

— Tot ei.

— Ei bine, spuse Dan gânditor, înseamnă că nu sunt chiar atât de atotştiutori cum credeam, dacă Dirk îşi permite să facă tot ce face. Sau face toate astea cu acordul lor.

— Nu cred. E imposibil, îl contrazise ea.

— De ce?

— Deciziile se bazează pe o regulă simplă. Toate acţiunile trebuie să fie spre binele rasei noastre.

— Dacă e adevărat, atunci moartea ta poate fi considerată folositoare.

— Nu spune asta, îl certă ea.

Şi totuşi, în sinea ei îşi dădea seama că Dan are dreptate. Pentru prima oară în viaţă simţea ce înseamnă frica.

— Dan? îl strigă ea.

Braţele lui se deschiseră şi o strânse la piept,

liniştindu-i teama care i se citea în priviri.

Teama ei se topi încetul cu încetul.

— Totul va fi bine, promise el cu voce gravă.

Kendra aprobă tăcută.

Dar amândoi ştiau că lucrurile nu se vor opri aici. Chiar dacă scăpaseră de cowboy de această dată, gardianul îi va urmări fără încetare. Trebuia să-şi păstreze vigilenţa. Până când Kendra va putea să intre în legătură cu bătrânii, fuga va fi singura lor scăpare.

— Dar totul se va termina, reluă Dan, mai devreme sau mai târziu.

— Ai devenit foarte bun în citirea gândurilor, râse Kendra. Trebuie să am grijă ce gândesc.

— Nu mă bloca, draga mea.

— Poţi ghici la ce mă gândesc în aceste clipe? întrebă în şoaptă.

Expresia lui se schimbă.

— Eşti sigură? se miră el.

— Foarte, foarte sigură, reluă ea.

Un zâmbet plin de tandreţe apăru pe chipul lui Dan.

— Atunci, cu mare plăcere, răspunse el.

Se întinse pe spate pe sacul de dormit şi o luă din nou în braţe. O sărută cu pasiune, spunându-i în gând cât de mult îşi dorea s-o ţină mereu aproape de el. Oftatul ei se transformă într-un geamăt de plăcere. Respiraţia i se acceleră.

Mângâierile lui Dan o făcură să uite de toate grijile, de toată tristeţea.

— La naiba, spune cu voce tare! zise el.

Kendra îi ridică fruntea şi-l forţă s-o privească direct în ochi.

— Te vreau, Dan, mărturisi ea. El oftă uşurat şi fericit. Amândoi simţeau acelaşi lucru. Atingerea ei era cel mai puternic afrodiziac. Căldura ei era mai puternică decât soarele. Mai târziu, întunericul îi acoperi cu o mantie neagră, brodată cu mii de lumini strălucitoare.

Dan o ţinea încă în braţe. Prezenţa ei îi era dragă.

Atunci, realiză că era îndrăgostit de ea.

Capitolul 1

Dură două ore până când Dan umflă barca. Kendra încercă să-l ajute, dar plămânii ei nu erau suficient de puternici nici măcar pentru a stinge o lumânare.

Se lăsă în curând păgubaşă şi-şi petrecu timpul meditând pe o stâncă, bine ascunsă de ochi curioşi. Acţiona exact ca un radar, încercând să prindă urma cowboy-ului. Dan bănuia că Dirk credea că-şi vor continua călătoria pe râu în jos.

Când barca fu umflată, Dan o încărcă rapid şi se întoarse la Kendra. Tânăra stătea cu picioarele încrucişate, cu faţa către râu, cu ochii închişi.

Acum câţiva ani, Dan ar fi râs de oricine ar fi făcut ceva atât de extravagant, dar nu şi acum. Acum, nimic nu-l mai surprindea. Femeia pe care o iubea, pe care o considera cea mai frumoasă, mai iubitoare şi mai tandră din lume era o extraterestră.

Kendra încerca să ignore faptul că aveau să se despartă curând, dar el era conştient de asta în fiecare clipă. Pentru el, fiecare moment împreună era furat sorţii, de aceea preţuia timpul mai mult ca niciodată.

— Eşti gata? întrebă ea, privindu-l cu atenţie.

— Eşti minunat de frumoasă, replică el.

— Mulţumesc. Şi soţia ta a fost la fel.

— Nu, soţia mea a fost drăguţă, dar problemele n-au lăsat-o niciodată să fie frumoasă acolo unde conta – în interior.

Ochii căprui ei Kendrei se luminară de o scânteie neobişnuită. îi făcuse cel mai frumos compliment. îi spusese că sufletul ei este frumos.

În loc să-i spună un simplu mulţumesc, de data asta îl învălui în propriile ei emoţii, făcându-l să înţeleagă cât de mult însemnau pentru ea aceste cuvinte.

Dan se simţi copleşit de muta lor comunicare. Fără să spună nimic, întinse braţele spre ea, chemând-o lângă el, pentru a-i simţi trupul lângă al său.

Cu graţia ei înnăscută, Kendra se ridică şi se apropie de el, îmbrăţişându-l. Dan îşi puse palma deschisă pe

pântecul ei, acolo unde se afla copila lui nenăscută.

Viitorul era nesigur, trecutul era irevocabil, dar prezentul se desfăşura sub ochii lor, acum şi aici.

Iar Dan se afla exact acolo unde îşi dorea. Kendra era în braţele sale, copila lor îi unea pe amândoi într-o legătură indestructibilă.

Călătoria pe râu începu calmă. Dan stătea în continuare la pândă, dar nimic nu se întâmplă.

Deocamdată. Kendra era neobişnuit de tăcută, dar nu simţea prezenţa cowboy-ului.

Auziră în schimb frânturi de conversaţii şi râsetele turiştilor care navigau în apropierea lor.

Vârtejurile apei erau acum mai frecvente. Se aflau în Parcul Naţional Big Bend, îndreptându-se spre canionul Santa Elena. Pentru majoritatea turiştilor, începea cea mai interesantă parte a călătoriei. Pentru cei care navigau în caiac, era momentul culminant al testării îndemânării lor de navigatori. Era un loc periculos.

— Trebuie să ne îndepărtăm de râu, zise Dan.

— De ce? Ne apropiem de maşină?

— Nu, dar gardianul tău ştie probabil unde se află jeepul şi ne aşteaptă acolo. Când o va găsi, va realiza că ne aflăm încă pe râu. Singura noastră şansă e să-l derutăm.

Cu aceste cuvinte, începu să îndrepte barca spre mal.

— Există prin preajmă un alt parching important. Vom vedea dacă găsim pe cineva care să ne transporte până la Del Rio sau până la Alpine. De acolo, vom închiria o maşină.

Odată ajunşi pe ţărm, Dan o luă de mână şi se îndreptară către zona de parcare. O familie de şase membri încărca duba cu care veniseră, pregătindu-se de plecare. Doi copii gemeni se certau pe locul de la fereastră, în timp ce adolescenţii păreau prea preocupaţi cu împachetarea pentru a se certa. Zece alte vehicule erau parcate acolo. O altă dubă, albă, se găsea în celălalt capăt.

Dan se îndreptă către aceasta. Încercă portierele – erau încuiate. Dar pe jos, în maşină, se aflau cheile de contact. Proprietarul n-avea cu el decât cheile de la uşi.

Dan se încruntă şi se întoarse către Kendra.

— Draga mea, zise el, vrei să te ocupi tu de descărcarea bărcii? Vin să te ajut îndată ce reuşesc să deschid maşina.

Ea îi citi gândurile şi se ruşină de strategia pe care el o pusese la cale. Cu toate astea, îi dădu replica dorită:

— Ce vrei să spui? De ce nu poţi deschide maşina?

— N-am vrut să te îngrijorez, draga mea, dar am scăpat cheile în râu când am legat barca ieri seară. Trebuie să forţez portiera.

— O, Doamne, cum poţi fi atât de neglijent! răspunse ea, prefăcându-se nemulţumită. Ţi-am propus să le ţin eu, dar n-ai vrut. Acum, ce vom face? Asigurarea nu va acoperi dauna. Şi asta numai datorită neglijenţei tale!

— Nu-mi mai ţine discursuri, draga mea. Mă simt şi aşa destul de prost, replică Dan, părând nervos. Fă ce te-am rugat, da?

Cu paşi foarte înceţi, Kendra se îndreptă spre mal. Când trecu pe lângă numeroasa familie, privi din nou către Dan. Bărbatul se prefăcu în continuare preocupat de maşină, încercând pentru ultima oară uşile, înainte de a sparge geamul.

— V-aţi pierdut cheile? întrebă capul familiei privind către Dan.

Dan aprobă din cap.

— Vreţi să le încercaţi pe ale noastre? Câteodată se potrivesc.

Dan nu se gândise la asta. Era un avantaj nesperat.

— Merită să încercăm, răspunse el. Mulţumesc.

Celălalt bărbat se apropie încet, căută cheia şi o vârî în broască. Învârti uşor şi se întoarse zâmbind către Dan.

— Se mai întâmplă să meargă, v-am spus eu, zise el cu satisfacţie în glas. Cineva mi-a spus că o cheie se potriveşte la una din zece maşini.

— Auzi, auzi! se miră Dan, părând neîncrezător.

Cuprins de o mare uşurare, încercă să-i transmită Kendrei acelaşi sentiment.

Celălalt ridică din umeri, vizibil mândru de realizarea

sa.

— Dacă n-ar fi mers, am fi găsit o altă soluţie, îl asigură el.

Când Kendra se întoarse cu braţele pline, Dan zâmbi şi-i făcu un semn din mână.

— Acest domn a fost foarte amabil şi ne-a ajutat să deschidem maşina, îi explică el, aplecându-se şi luând cheile din interior.

Tânăra îl salută pe salvatorul lor şi-i mulţumi veselă.

— Cu mare plăcere, replică acesta.

Dar chiar în acea clipă, bărbatul îşi duse mâna la tâmplă, strâmbându-se de durere. Dan se uită spre Kendra, dar ea zâmbea încă.

— Urcă, porunci bărbatul în şoaptă. Lăsăm restul lucrurilor aici.

— Oh, dar sunt atâtea…

— Asta e, vieţile noastre sunt mai importante.

— Dar sărmanii oameni a căror maşină o furăm? Se vor întoarce şi vor descoperi că au fost jefuiţi.

El deschise portiera şi o împinse înăuntru.

— Prefer să fie ei jefuiţi decât să fim noi ucişi. Ucişi, repetă el. Ai înţeles?

Vârî cheia în contact şi porni maşina. Din fericire, rezervorul părea aproape plin.

Kendra continuă să vorbească.

— Vor fi disperaţi. Copiii vor fi obosiţi, iar mama îşi va pierde repede răbdarea, se vor certa…

Dan apăsă pe acceleraţie.

— Acum, poţi citi şi viitorul?

— Nu, dar mi-l pot imagina.

— Poţi să ghiceşti dacă bărbatul care are maşina asta e căsătorit şi are copii?

— Nu, nu pot decât să ghicesc gânduri… Asta-i tot. Nici măcar nu ştiu să zbor.

— Să zbori? repetă el mirat.

— Da, ca extratereştrii din filme.

Dan râse şi apăsă mai tare acceleraţia.

După o oră, ajunseră la ieşirea din zona Parcului.

— Blochează-ţi gândurile! îl avertiză Kendra dintr-odată.

Dan o ascultă, rugându-se ca herfronitul să nu-i poată simţi frica. Îndreptă maşina pe drumul principal, care ducea afară din parc, şi continuă să conducă încet, cu prudenţă. Îşi dădu seama că era din nou vorba despre cowboy, chiar înainte de a-i auzi ameninţarea.

„Când vă voi prinde – şi asta se va întâmpla în curând – nimeni nu va afla unde v-am îngropat”.

Oftă adânc şi se uită spre Kendra. Ea privea drept înainte, înţepenită. îl lăsase în pace pe Dan şi se ocupa acum de ea. Bărbatul acceleră şi alunecă pe şosea cu viteză foarte mare. Nu era maşina lui şi nu-i păsa ce se va întâmpla cu ea, atâta vreme cât le servea pentru a scăpa de herfronit.

Când se apropiau de ieşirea parcului, privi din nou către Kendra.

— Eşti bine? întrebă el.

— Nu vrei să încetineşti? întrebă ea la rândul ei.

— De asta ţi-e frică?

— Acum, da. Există mai multe mijloace de a muri.

El încetini.

— Mergi drept înainte, îl sfătui Kendra. Spre Del Rio.

— Dar drumul ăla e mai aproape de râu. Dacă herfronitul merge pe apă, ne poate prinde când ajungem la graniţa cu Mexicul.

— Dirk nu mai merge pe apă. Se îndreaptă spre San Antonio.

— De unde ştii?

— Pot să citesc gânduri, ai uitat? Vrea încă să ne găsească şi să ne omoare.

— Îi poţi citi gândurile?

Ea îl privi uimită.

— Bineînţeles. Şi tu ai putut, mai devreme.

— Da? se miră el. Credeam că el e cel care-mi trimite un mesaj, explică el. Ea se uită pe fereastră.

— Mă refeream la momentul ăsta. îi poţi citi gândurile?

Ea încuviinţă.

— Şi?

— Crede că mă duc înapoi la San Antonio, pentru că e singurul loc pe care-l cunosc bine şi pentru că e locul unde noi doi ne-am întâlnit.

— Are o gândire logică. Adună faptele şi construieşte ipoteze.

— Da, dar greşeşte.

— Nu fi supărată din atâta lucru! glumi el. Imediat ce va afla că a făcut o greşeală, se va corecta. Nu uita că scopul lui este să ne omoare.

Simţi că ochii Kendrei se fixară asupra lui vreme îndelungată, dar se forţă să se concentreze asupra drumului.

Peste patru ore, ajunseră la Del Rio. Muşchii lui Dan erau atât de încordaţi, încât începu să tremure incontrolabil. Kendra stătea nemişcată, cu mâinile în poală, privind ţintă în faţa ei. Dan pricepu că această atitudine nu prevestea nimic bun.

Când opri la semafor, întinse mâna către ea şi o atinse uşor. Pielea ei era rece şi asudată.

— Ce vrei să mănânci, draga mea? încercă el să-i atragă atenţia.

— Nimic, răspunse ea grăbită.

Dan intră în parcarea unui fast-food şi opri.

— Ei bine, ne vom opri aici. Dacă totuşi vrei ceva, anunţă-mă.

Mâna Kendrei se prinse de braţul lui. Tânăra ridică privirea spre el. Era îngrozită.

— Te rog, nu mă părăsi, te rog! scânci ea.

— Totul va fi bine, o asigură el. Ştii ceva ce eu nu ştiu, Kendra?

Ea scutură din cap.

— Nu, nu ştiu nimic. Nu pricep ce se întâmplă şi asta mă sperie cel mai tare.

El o îmbrăţişă şi începu s-o legene uşor, ca pe un copil. Inima îl durea văzând-o suferind.

— Iubita mea, lumea ta e atât de logică şi de exactă,

încât e un miracol că ai reuşit să supravieţuieşti aici atâta vreme.

— Nu pricep nimic. Mai ales sentimentele noi care mă asaltează.

— Acum că eşti ruptă de poporul tău, te simţi rătăcită, pierdută, îi explică Dan. Ceea ce simţi e frică, draga mea. Te vei obişnui cu ea în timp.

Ea se ghemui lângă el.

— Nu mă voi obişnui niciodată cu aşa ceva.

În vocea ei se simţea ameninţarea lacrimilor.

— Dacă vei sta aici destul de mult timp, te vei obişnui, îi spuse el. Eşti încă nepregătită pentru viaţa de pe Pământ, Kendra. Hai să mâncăm ceva.

Peste cincizeci de minute, se aflau din nou pe drum, îndreptându-se către Uvalde. Dan muşca din al doilea hamburger, sorbind din când în când din ceaiul cu gheaţă. Kendra stătea lângă el, gustând din salata pe care o comandase, salată care arăta de parcă era făcută pentru King Kong. Dan era uimit. Era a doua salată pe care o mânca şi mai avea încă două care o aşteptau în maşină.

— În curând, vei ajunge să ţii cură de slăbire, ca orice pământeană.

— Nu cred, replică ea, cu aceeaşi notă de umor în glas.

Până acum, nimeni nu-i căutase pentru furtul maşinii, iar cowboy-ul încă nu-i găsise. Kendra se simţea mai bine. Una peste alta, Dan era mulţumit de felul în care reuşiseră să-şi păcălească inamicii.

Până acum, nici măcar nu realizase cât de tandră, de bună era Kendra. Fusese prea ocupat s-o compare cu cealaltă Kendra. Dar cu cât petrecea mai mult timp alături de ea, cu atât o descoperea mai bine. Întotdeauna căuta o soluţie împăciuitoare, ceea ce ştia că nu era valabil şi pentru el.

În timp ce Dan simţea că trebuie s-o protejeze pe Kendra, Kendra însăşi îl proteja pe el. Iar asta era ceva uimitor. Nimeni nu-l mai protejase, niciodată. Era un sentiment ciudat şi nu era sigur că-i place. Nivelul ei de

inteligenţă era uimitor. Înţelegea totul rapid, absorbea totul şi aplica apoi noile cunoştinţe în viaţa de zi cu zi. Şi apoi, trebuia să facă totul corect şi bine, după standardele herfronite.

Dan nu era sigur când anume proprietarii vehiculului vor raporta furtul. De vreme ce era sfârşitul weekendului, existau şanse ca poliţia să afle de dispariţia maşinii chiar astăzi. Şi cum nu voia să fure alta în curând, îşi dorea să ajungă cât mai departe cu ajutorul ei.

Când ajunseră în micul oraş Uvalde, decise să schimbe tactica. În lipsa unui plan mai bun, schimbă drumul către Pearsall.

— Unde mergem?

— Citeşte-mi gândurile, răspunse el.

Ea ezită o clipă, apoi răspunse:

— Ştiam că ne îndreptăm spre Houston, dar acum nu mai înţeleg nimic. În felul ăsta, pierdem nişte ore preţioase, care puteau fi scutite dacă o luai pe drumul principal.

— Dacă mergeam pe acolo, ar fi existat mai multe şanse să fim descoperiţi de poliţie. Şi apoi, Dirk e convins că aceea va fi ruta noastră. Vreau să-l surprindem.

„Şi pe noi”, adăugă el ca pentru sine, neştiind încă încotro aveau să se îndrepte. Poate către apartamentul propriu. Dar de acolo?

— Crezi că ştie cine sunt şi unde locuiesc? întrebă Dan.

— Există destule şanse să fi aflat deja.

— Dar nu ştii asta cu siguranţă.

— Nu.

Dan se mişcă în scaun, căutându-şi un loc mai comod.

Întreg trupul îi era epuizat de drumul lung, dar acum nu era momentul pentru relaxare. Îşi reaminti că fugea pentru a-şi salva viaţa, viaţa lor.

Se uită spre Kendra, care-şi terminase ultima salată şi se ştergea la gură cu şerveţelul. Stătea cu picioarele încrucişate în poziţie de yoga, cu spatele drept şi ochii aţintiţi înainte. Îşi dădu seama că-l caută pe cowboy.

— Nu-i pe aproape, vorbi ea, dar ne urmăreşte. Hotărârea lui nu s-a schimbat. Vrea încă să ne omoare.

— Ştiam deja asta. Cel puţin, nu ne-a descoperit traseul încă, zâmbi el. Relaxează-te şi bucură-te de drum cât mai poţi, draga mea. Vreau să fii odihnită pentru ce va urma.

Kendra îi arătă că pricepuse şi deveni mai relaxată. Cel puţin aparent.

El îi urmă exemplul şi, cu un imens oftat, se întinse pe spate, eliberându-se de tensiunea ultimelor ore.

Peste cinci minute, Kendra adormi. Era mai bine aşa. Unul dintre ei trebuia să rămână mereu la pândă, şi Dan simţea că peste o oră sau două nu va mai fi capabil să-şi ţină ochii deschişi.

Întunericul căzu şi drumul lor se continuă rapid prin oraşe. După Pleasanton, urmă Stockdale, apoi Gonzales. Dar înainte de a ajunge în mica metropolă, Dan realiză că ochii i se închideau la fiecare două-trei minute. Conduse rapid prin micul oraş Nixon, apoi coti către nord. După câţiva kilometri, îşi dădu seama că ajunseseră pe un drum de ţară, în preajma unor ferme. Când se întoarse din nou pe autostradă, Dan observă cu plăcere un temporar loc de odihnă. O căsuţă albă ce părea părăsită se înălţa în faţa lor. Stinse farurile şi se ghidă doar după lumina lunii. Opri maşina şi deschise geamurile, bucurându-se de aerul proaspăt al serii.

Kendra dormea încă. Mâine, va înfrunta toate pericolele. Dar în noaptea asta se va odihni şi el.

Respiră adânc şi închise ochii. Întinse mâna către braţul Kendrei şi adormi instantaneu. Dar temerile care-l urmăriseră întreaga zi continuară să-l obsedeze şi în somn…

Capitolul 8

Mieunatul unei pisici îl trezi. Deschise ochii şi privi în jur. Veniseră zorii. îi luă un moment să-şi dea seama unde se află, apoi îşi reaminti. O văzu pe Kendra dormind lângă el şi o auzi suspinând.

Chiar şi în somn, lacrimile îi curgeau pe obraz. Pe

Dan îl duru expresia ei tristă.

Plin de o tandreţe de care nu se mai credea capabil, o luă imediat în braţe şi-i puse capul pe pieptul lui. Kendra nu se trezi în timpul mişcării, dar plânsul ei încetă când se ghemui lângă trupul lui cald.

Doamne, în ce se vârâse? Răspunsul se afla acolo, în mintea lui. îl ştia, îl simţea. Ani de zile, fusese îndrăgostit de o altă Kendra – de o fantasmă. În sufletul lui, îi dăruise soţiei sale calităţi minunate, transformând-o în femeia de care avea nevoie, dar care nu putea fi niciodată. Nu fusese niciodată mulţumit de relaţia lor. Chiar şi după căsătorie, simţea o foame lăuntrică inexplicabilă. Când mariajul lor luase sfârşit, Dan realizase că soţia lui se simţea la rândul ei nemulţumită.

Amândoi visaseră la fericire şi niciunul n-o atinsese cât timp fuseseră împreună. Şi, în loc ca această înţelegere să-i aducă mai aproape unul de altul în căutarea a ceea ce-şi doreau, el devenise cinic şi trist, pentru că nu-şi putea permite să fie furios pe partenera lui cu „probleme”. Nu fusese lucrul cel mai înţelept pe care-l făcuse şi nu era deloc mândru de asta. Dar amărăciunea simţită nu dispăruse de la sine, ci se cuibărise în adâncul minţii şi al sufletului său.

Până acum.

Acum, mulţumită noii Kendra, ajunsese să priceapă toate acele emoţii pe care le trăise anterior, ca şi pe ale soţiei sale. Emoţii intense, complexe, profunde, pe care preferase să le ignore. Până săptămâna trecută, Dan nu realizase că era necesar să exploreze aceste sentimente şi că numai astfel îşi putea găsi echilibrul.

Dar cel mai important gând era acela că, dacă n-ar fi întâlnit-o pe noua Kendra, n-ar fi aflat niciodată ce lipsise vieţii lui atâta vreme. Problema era însă faptul că risca s-o piardă şi pe noua lui iubită, şi asta pentru că nu putea fi fericită dacă era ruptă de poporul ei. Dorinţa ei era să găsească o cale de împăcare cu gardianul şi să se întoarcă acasă.

Şi totuşi, el o va iubi pentru tot restul vieţii. Doamne,

cât de mult avea să-i lipsească prezenţa ei!

Un oftat de adânc regret ridică pieptul femeii de lângă el. Kendra se aşează mai bine în braţele lui Dan. Chiar şi în somn, acţiunile ei arătau cât de apropiaţi deveniseră. Avea încredere în el.

Oare îl iubea? Sau pentru ea era doar un simplu pământean? Spera că ţine la el, dar nu se putea baza pe asta. Viaţa alături de cealaltă Kendra îl învăţase să se aştepte la orice.

În următoarea jumătate de oră, Dan o păstră la pieptul lui, străduindu-se să se mintă că sunt un cuplu obişnuit aflat în drum spre casă.

Apoi, ochii i se închiseră şi căzu într-un somn uşor, fără s-o lase din braţe pe Kendra.

Când iubita lui se trezi în sfârşit, descoperi că stătea ghemuită în braţele lui Dan, strângându-l tare cu braţele, de parcă ar fi luptat pentru viaţa ei în mijlocul oceanului. Comparaţia nu era chiar atât de departe de adevăr. Fără Dan, acum ar fi fost moartă.

Nu era sigură, dar bănuia că hefronitul care-i urmărea era exact ceea ce credea Dan că este – un rebel. Din câte simţise când intrase în legătură cu el, se afla pe Pământ de opt ani, acţionând după propriile reguli. Kendra îşi aminti din statisticile citite că aproape douăzeci şi cinci la sută dintre herfroniţii trimişi pe Terra nu se mai întorceau. Cea mai comună cauză pentru acest lucru era moartea. La început, bănuia că era doar o întâmplare. De fapt, această impresie le fusese deliberat inoculată de către profesori. Dar oare nu exista o raţiune mai concretă pentru moartea semenilor ei pe Pământ? Oare cowboy-ul era implicat? Acum, avea toate motivele să creadă asta.

Trebuia să existe un mijloc de a găsi un alt herfronit şi de a stabili o legătură cu el, ocolindu-l pe cowboy. Şi trebuia să facă asta fără să-l afecteze pe Dan. Dacă i se întâmpla ceva iubitului ei, atunci ea îşi va pierde dorinţa de a trăi.

Trebuia să descopere un mijloc de a se apăra. Dan trebuia să rămână în viaţă, iar ea să se întoarcă acasă. Dar

nu ştia cum putea îndeplini aceste două scopuri.

Cu aceste gânduri în minte, adormi la loc. Se trezi iar, cu fruntea în poala lui Dan şi cu întregul trup ghemuit în jurul corpului bărbatului. Privi bordul maşinii, înregistrând vag că trebuia să oprească în curând la o benzinărie.

— Ai dormit bine, iubito? întrebă Dan, cu o voce la fel de veselă ca lumina dimineţii.

Fără să ştie de ce, tonul lui o irită. Surprinsă, Kendra se întrebă ce se întâmpla cu ea. Nu putea fi supărată din pricina unui lucru atât de mărunt. Nu stătea în obiceiul herfroniţilor să se comporte astfel. Dar de ce se mai mira? Când viaţa îţi e în pericol, obiceiurile se schimbă.

Se ridică, trecându-şi degetele prin păr, dar fără să-l poată aranja cum se cuvine.

— Am dormit excelent, răspunse ea. Tu?

— Minunat. Iar dacă putem ajunge acasă întregi, mă pot considera cel mai norocos muritor.

— Acasă? Acasă la tine?

— Da, se miră el. De ce?

— Casa mea e puţin mai departe…

El nu obiectă nimic, dar Kendra îi simţi supărarea. Dan spera ca „acasă” să însemne pentru amândoi acelaşi lucru.

— Casa mea nu-i aici, Dan, chiar dacă aş vrea să fie aşa.

— Dar nu vrei, replică el ironic.

— Dan…

— Ajunge! ţipă el. Nu-mi mai spune lucruri pe care ştii că vreau să le aud.

— Dar nu fac asta.

— Vreau adevărul, continuă el, fără s-o asculte.

— Eşti sigur?

— Da, desigur! exclamă bărbatul.

— Dragul meu, te cerţi cu singura persoană care e alături de tine în toată povestea asta.

— Sunt chiar atât de rău? zâmbi el, îmblânzit.

— Da, îi întoarse ea surâsul.

— Eşti şi tu la fel de nervoasă ca mine?

— Nu, oftă ea.

— De ce? insistă bărbatul.

— Pentru că Dirk nu-şi face decât datoria sau ce crede că e datoria lui. Necesitatea de a ucide reprezintă o povară şi pentru el. Herfroniţii nu ucid.

— Nu mi se pare măcinat de regrete sau de remuşcări. Cred, dimpotrivă, că e obişnuit să omoare.

— Nu, clătină ea din cap cu hotărâre. Herfroniţii nici măcar nu se gândesc la posibilitatea de a ucide. Nu suntem o rasă violentă.

— Atunci, Dirk e nebun. Şi, cel mai important, ne urmăreşte ca să ne ucidă. Kendra fu nevoită să admită că avea dreptate.

— Poate.

— Nu există îndoială. Nu suntem primele lui victime.

— Poate că nu.

— Kendra, care sunt armele voastre acolo, pe Herfron? întrebă Dan.

— Nu aveam arme, răspunse ea sacadat, de parcă ar fi încercat să se facă înţeleasă în faţa unui copil încăpăţânat.

— Atunci, ce crezi că va folosi cowboy-ul ca să ne omoare? reluă el cu nerăbdare în glas.

— Presupun că un pistol. Pare arma cea mai căutată aici, pe Pământ, îl ironiză Kendra.

Apoi, după o scurtă ezitare, reluă:

— Au fost prea puţine crime pe Herfron. Adevărul este că avem câteva arme, dar sunt rar folosite.

— Şi crezi că Dirk are vreuna dintre aceste arme?

— Nu ştiu. Totul e posibil. Da, confirmă ea după o clipă. Trebuie să aibă. Vezi tu, e vorba despre un instrument medical care ne vindecă de foarte multe boli, dar care poate fi folosit şi ca armă.

Dan respiră adânc.

— Nu vrei să-mi dai mai multe detalii?

— Nu trebuie să te enervezi, protestă Kendra. Faptul că suntem logici şi telepaţi nu înseamnă că ştim toate

răspunsurile.

— Nu sunt nervos, o contrazise el, deşi ochii lui albaştri erau încărcaţi de furie. Te întreb pur şi simplu ce ştii despre cel care are de gând să ne omoare. În fond, e de pe planeta ta. Sunt sigur că ştii mai multe, dar nu vrei să-mi spui.

— Bine, zise Kendra lăsând capul în pământ. Am să-ţi explic. Este vorba despre o armă asemănătoare unei telecomenzi şi care acţionează ca un laser. Dacă este special programată, poate paraliza victima câteva minute sau o poate omorî. Mai mult, poate transforma un trup uman în pulbere. E ca o minge de lumină foarte puternică. Poate străpunge orice material în câteva milisecunde.

— Visul oricărui om, comentă ironic Dan.

— Dar nu sunt foarte sigură că gardianul are o astfel de armă.

— De ce?

— Pentru că este foarte periculoasă şi numai cineva foarte îndemânatic o poate folosi.

— Se poate totuşi s-o aibă. În fond, treaba lui este să vă disciplineze pe voi, călătorii pe Pământ.

Kendra nu răspunse. Se gândea cât de sigură se simţise întotdeauna pe planeta ei şi câtă încredere avusese în înţelepciunea societăţii sale. În mai puţin de două săptămâni petrecute pe Pământ, învăţase să gândească mai individualist, iar acest lucru o tulbura. Poate pentru că nu reuşise să absoarbă complet memoria Kendrei. În compensaţie, propria ei personalitate umpluse golurile, dând astfel naştere unei persoane complet diferite faţă de sine însăşi şi faţă de Kendra care murise.

Odată cu aceste revelaţii, veni şi aceea că planeta ei putea să nu fie lumea perfectă în care crezuse.

Rememorând regulile şi legile herfronite, realiză că existau două seturi diferite de coordonate – unul pentru cei de seama ei, altul pentru conducători. Atâtea lucruri pe care le crezuse adevărate se dovediseră greşite! Oare percepţia ei asupra propriului popor era şi ea greşită?

Pregătirea ei inclusese multe informaţii false despre

pământeni. Nu erau o rasă violentă şi lipsită de logică. Trăiau înconjuraţi de frumuseţe. Poate erau naivi în ignoranţa lor cu privire la restul universului, dar aceasta nu era majora lor preocupare, spre deosebire de herfroniţi.

Acum că descoperise toate astea, trebuia să le recunoască faţă de Dan.

— Cred că am fost puţin cam neştiutoare în legătură cu Pământul la începutul călătoriei, dar recuperez repede.

— Da? replică bărbatul. N-am observat.

— Nu glumi, Dan. Altfel, îţi şterg memoria, ameninţă ea.

— Atunci, mă potolesc, zâmbi el. Din fericire, nu va trebui să mă abţin mult. După ce vom scăpa de cowboy, vei putea să se întorci acasă aşa după cum doreşti.

Deşi acesta era într-adevăr scopul ei, pe Kendra o durea auzindu-l vorbind astfel. Oricât de mult voia să se întoarcă acasă, nu voia nici să-l părăsească.

Dar în loc să-şi exprime aceste gânduri, se mulţumi numai să dea aprobator din cap. îl privi pe iubitul ei din profil. Barba care-i crescuse în aceste ultime două zile îi dădea un aer de pirat. Şi-l putea imagina cu uşurinţă într-un astfel de rol romantic. Nasul lui era drept, iar genele care-i umbreau ochii erau lungi şi întoarse. Era foarte arătos. Orice femeie ar fi fost mândră să-l aibă alături.

Acest gând o surprinse. Ajunsese să se gândească la ea ca la o femeie. Pe planeta lor, nu exista această distincţie. Toţi erau pur şi simplu herfroniţi, toată lumea era egală.

Mâna lui Dan îi atinse gâtul.

— Mulţumesc, zise el.

— Ai auzit ce gândeam? întrebă ea, uimită de complexitatea propriilor sentimente.

— Mă priveai cu un zâmbet şi am crezut că te gândeşti la mine.

— Oh, exclamă uşurată Kendra.

— Şi oamenii au felul lor de a ghici gândurile altora, şi este cât se poate de eficient, reluă Dan.

— Înţeleg, răspunse ea laconic.

Trupul ei tânjea după atingerea bărbatului, dar cu cât îl voia mai mult, cu atât se temea mai tare de propriile emoţii şi-l respingea.

— Oricum am fi, nu suntem inferiori, draga mea. Suntem doar diferiţi.

— Da? făcu ea, ridicând din sprâncene. N-am observat.

— Ba da, ai observat, zâmbi el.

Kendra nu răspunse.

Dan opri la o benzinărie, chiar la intrarea în fermecătorul oraş Gonzales. Ieşi din maşină şi începu să facă plinul. Era riscant să se expună astfel, de vreme ce dispariţia maşinii fusese probabil deja reclamată la poliţie, dar n-aveau de ales. Kendra pătrunse în gândurile bărbatului de la tejghea. Când afacerile mergeau prost, se ocupa şi cu reţinerea numerelor de maşină, în eventualitatea că putea identifica furturile.

Deodată, o maşină de poliţie intră în benzinărie. Kendra îşi ţinu respiraţia şi-l căută pe Dan. Bărbatul văzuse cele întâmplate şi era cuprins de teamă. Ea îl linişti, promiţându-i că va afla toate informaţiile necesare. După ce-l calmă, se întoarse către poliţist.

Omul era supărat pe ceva ce soţia lui făcuse de dimineaţă. Nu era ceva important, dar mereu făcea asta, deşi ştia că-l enervează.

Dar când privi plăcuţele de imatriculare ale maşinii, Kendra îşi dădu seama că e ceva în neregulă, deşi bărbatul nu-şi traduse gândurile în vorbe. Se îndreptă spre Dan, înainte ca ea să-l poată avertiza. Dan păru surprins, apoi nervos. Dar se descurca destul de bine.

Când se întoarse în maşină, Kendra îl privi curioasă. Dan, ca şi poliţistul, reuşiseră s-o blocheze, şi puţinul pe care-l pricepuse n-avea niciun sens.

— Despre ce a fost vorba? întrebă ea.

— Avem o plăcuţă de înmatriculare pentru persoane cu handicap, vorbi Dan printre dinţi.

Kendra nu era sigură că această informaţie avea vreo legătură cu problema lor.

— Dar ce a vrut poliţistul? insistă ea.

— Voia să se asigure că nu folosim plăcuţele fără să existe o persoană handicapată în maşină. N-avem voie să profităm de un astfel de avantaj nemeritat.

Kendra aştepta ca povestea să continue, dar Dan rămase tăcut.

— Asta-i tot? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

— Da, răspunse el, privind în oglinda retrovizoare. Trebuie să plecăm, anunţă bărbatul, pornind maşina.

— Da, da, aprobă Kendra nerăbdătoare.

Kendra nu se putu relaxa decât după ce depăşiră oraşul, îndreptându-se spre Houston.

— Dan, începu ea, nesigură. Te rog, lasă-mă la Houston, îl rugă ea.

— Nici nu se pune problema. Vei rămâne cu mine până la final.

— Dar nu-i logic, reluă ea. Asta e lumea ta, eu nu fac parte din ea. Dacă nu sunt lângă tine, Dirk va fi derutat, iar asta îţi va oferi timp să te ascunzi. Oricum ar fi, trebuie să ne despărţim, ca să ne mărim şansele de supravieţuire.

— Logica herfronită nu funcţionează mereu pe Pământ.

Dacă gardianul mi-a descoperit maşina, lucru de care sunt sigur, ştie exact unde stau. Va şti deci încotro ne îndreptăm şi toate drumurile posibile de a ajunge acolo. Şi, din câte am văzut, nu va ezita să facă uz de violenţă.

— Nu ştiam, replică ea încet.

Lecţiile ei despre Pământ se dovedeau încă o dată ineficiente.

— Atunci, continuă ea, n-ar fi mai logic să ne ascundem în altă parte?

— La Houston sunt acasă, iubito. Iar cowboy-ul e rupt de elementul lui. Dacă ne-am duce în alt oraş, n-am mai avea niciun avantaj asupra lui. Ascultă-mă cu atenţie, se pregăteşte o luptă pe viaţă şi pe moarte. Nu se va opri până când nu ne va omorî, iar noi nu vom putea trăi până nu vom scăpa de el. Oricum, cineva va muri.

— Nu! strigă ea.

Dan nu reacţionă. Ştia că iubita nu era de acord cu violenţa, dar nu exista altă alternativă.

Kendra spera din tot sufletul să scape cu toţii cu viaţă şi se ruga fierbinte ca Dan să mai poată iubi o dată. Merita ca în viaţa lui să existe din nou dragoste. După toate lucrurile rele care i se întâmplaseră în viaţă, avea nevoie de o iubire care să nu se sfârşească în tragedie, care să dureze veşnic.

Kendra deschise gura, vrând să protesteze, dar se opri, speriată.

— Pregăteşte-te, îi zise ea lui Dan. Încearcă din nou să ne citească gândurile.

Apoi, îşi blocă mintea, gândindu-se doar la planeta ei. Dan apăsă pe acceleraţie. Kendra se concentră intens.

Tentativa de citire a gândurilor nu venea din partea cowboy-ului.

— Încetineşte, zise ea.

Dan nu reacţionă imediat, dar apoi apăsă uşor pe frâne.

— Opreşte-te, ordonă ea. Trage pe dreapta.

Dan o privi cu mirare.

— Ai înnebunit? zise el. Vrei să murim amândoi?

— Te rog, fă cum îţi spun, replică ea, încercând disperată să păstreze legătura slabă cu celălalt herfronit.

Dan ridică din umeri şi ieşi pe marginea drumului. Kendra se concentră mai tare.

Pentru Dan, minutele treceau mai greu ca orele. Iubita lui îl ignora, părând că poartă o conversaţie mentală cu cineva.

Persoana era un fermier din preajmă. Se afla pe Pământ de mai bine de nouă ani şi venise într-o misiune de care Kendra nu mai auzise niciodată. Era un kau, un herfronit din a doua generaţie, şi şi-ar fi dorit să fi fost rezultatul unui experiment genetic mai reuşit. Din pricina ciudăţeniilor trupului său, doctorii de pe Pământ îl considerau un monstru. Era recunoscător totuşi că nu era orb ca bătrânii.

Mai erau şi alţii, spunea el. Descoperiseră un mijloc

de a trăi printre oameni, fără ca gardienii să-i poată identifica. Nu atrăgeau atenţia asupra lor şi nici nu păstrau legătura unii cu alţii. Îşi creaseră o reţea de relaţii secrete şi se întâlneau numai ocazional. Nimeni nu cerea mai mult. Îşi doreau numai să rămână pe Terra şi să fie lăsaţi în pace. Când gardienii îi descopereau – ceea ce se întâmpla din când în când – herfroniţii dispăreau misterios.

Dan prinse şi el câteva dintre aceste gânduri şi rămase uimit. Oare erau nebuni cu toţii?

Kendra îl mai întrebă pe herfronit câte ceva despre gardieni şi-i spuse că pe urmele lor se afla unul dintre ei. În toţi anii ăştia petrecuţi pe Pământ, nimeni nu-l vânase pe el.

Un moment mai târziu, bărbatul întrerupse comunicarea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dan.

Kendra nu ştia ce să răspundă. I se părea incredibil că herfroniţi de-ai ei se aflau de atâta vreme pe Pământ. De ce permiseseră bătrânii aşa ceva? Unde se aflau gardienii? Oare fermierul avea dreptate, şi pe Pământ mai trăiau încă mulţi kau şi mais? Şi dacă da, unde se ascundeau? Ce făceau?

Pe Herfron, existau comunităţi care lucrau împreună la diferite programe, în beneficiul tuturor. Unii erau implicaţi în mai multe proiecte şi erau fericiţi că puteau munci din greu pentru societate. Dar aici, lucrurile stăteau foarte diferit. Fiecare persoană era o individualitate şi-şi vedea de treburile sale. Cum de puteau herfroniţii să trăiască precum oamenii?

— Nu mai căuta mereu diferenţele dintre noi, draga mea, zise Dan. Priveşte lucrurile care ne unesc.

În faţa lor, o plăcuţă anunţa că oraşul Houston se afla la patruzeci de kilometri distanţă.

— Nu pricep, Dan. Pe Pământ, toată lumea acţionează individual, dar se comportă la fel ca herfroniţii când trebuie să servească o cauză comună.

— Ţi-am spus că semănăm.

— Poate, da’ nu sunt sigură, şopti ea.

Mă întreb câţi herfroniţi se află pe Pământ. Şi de ce cowboy-ul ne urmăreşte numai pe noi.

— Se pare că noi l-am supărat. Şi apoi, ştie că eşti gravidă.

— Şi totuşi, de ce noi? repetă ea, deloc convinsă.

— Cine ştie? Poate are nevoie de o victimă în faţa superiorilor, şi noi suntem cei mai la îndemână. Poate pentru că am distrus experimentul…

— Doamne, n-aş fi crezut niciodată că se poate întâmpla aşa ceva.

— Nu te îngrijora, îl voi ucide înainte de a te putea răni.

— Dar nu-i bine, protestă Kendra. Nimeni nu trebuie să ucidă, nimeni nu trebuie să moară.

Dan era gata să-i răspundă, când îşi simţi mintea asaltată. Apăsă pe acceleraţie şi alergă nebuneşte pe şosea până intră în oraş.

Cowboy-ul se întorsese. Trebuia să lupte pentru viaţa lor.

Capitolul 9

Dan nu încetini nici după ce ajunse la periferia Houstonului. Citirea gândurilor încetase, dar fusese un avertisment suficient că gardianul se afla încă pe urmele lor. Momentul confruntării se apropia cu paşi repezi.

Kendra îşi puse mâna pe piciorul lui, simţind nevoia unui contact permanent cu el. îi era teamă pentru viaţa lor, dar mai ales pentru Dan.

Oare îl iubea? Kendra ştia deja răspunsul, dar refuza să-l accepte.

Îl iubea mai mult decât ţinea la propria viaţă.

Îl privi, sperând că va primi din partea lui un semn liniştitor, un grăunte de speranţă. Nimic.

Degetele lui erau strâns încleştate pe volan. Chipul său, de obicei relaxat, era rigid. Ochii lui priveau fix înainte.

Kendra încercă să-i pătrundă uşor în minte.

— Opreşte-te, ţipă el.

— Nu te îndepărta de mine, Dan, te rog.

— Nu, draga mea. Nu pot fi sigur că eşti tu. Cowboy-ul îşi poate schimba tactica şi poate încerca să-mi citească gândurile cu blândeţe. Aşa ceva ne-ar fi fatal.

Dan era optimist dacă se gândea că-l putea opri în vreun fel pe gardian.

— Doar nu crezi că avem vreo şansă în faţa cuiva ca el?

— Ba da. Trebuie numai să ne dăm seama de ce ne urmăreşte.

Kendra râse amar.

— Desigur, cum de nu ne-am dat seama până acum?

— Nu spun că ne va fi uşor, replică Dan.

O nouă emoţie o încercă pe Kendra. Panica. Oare Dan nu-şi dădea seama cum avea să decurgă lupta cu gardianul? în loc să fugă şi să-l evite, aşa cum făcea fermierul, Dan voia să-l înfrunte. Nu era cea mai bună alegere.

— E foarte puternic, Dan. Gândeşte-te bine! Fermierul a întrerupt contactul cu mine îndată ce a auzit de el.

— Era speriat, draga mea. Îşi proteja familia şi stilul de viaţă. Şi eu aş fi făcut la fel în locul lui.

— Da? se miră ea. Nu prea cred. Cred că l-ai fi înfruntat oricum. Filosofia ta este să-ţi aperi viaţa… până la moarte.

— Nu, zâmbi el, n-ai dreptate. Vreau să trăiesc.

Kendra se întoarse spre el, atingându-l uşor.

— Atunci, hai să fugim. Nu cred că ne va mai putea urmări în afara statului. Ne vom duce în altă parte, o vom lua de la capăt.

— Mai întâi, să stabilim un lucru. Spui mereu „noi”, dar de fapt e vorba numai de mine.

Plănuieşti să mă însoţeşti numai până când vei găsi o metodă de a te întoarce acasă.

Cuvintele lui erau foarte dure. O durea să-l părăsească pe Dan, la fel de mult cum o durea gândul de a nu-şi mai vedea vreodată casa.

— Aşa e? insistă Dan.

— Da, recunoscu ea.

Se lăsă tăcerea.

Kendra încercă să-i pătrundă în gânduri, dar nu reuşi să afle nimic.

— Dan? Eşti bine?

— Da, replică el nervos. Suntem vânaţi de un asasin extraterestru. Cum aş putea să nu mă simt bine?

— Vorbeşte cu mine, Dan, îl rugă ea. Vreau să ştiu ce gândeşti.

— Toată povestea asta nu-i deloc corectă. Trebuie să luptăm pentru viaţa noastră şi, dacă vom câştiga, recompensa mea va fi faptul că mă vei părăsi. Dacă pierdem, vom muri amândoi.

Lacrimile inundară ochii Kendrei. Înghiţi cu greutate, apoi se întoarse din nou spre Dan şi-l atinse, încercând să-i transmită în tăcere că şi ei îi era greu. Dar el se îndepărtă de ea.

Era momentul să vorbească deschis.

— Nici unuia nu ne place finalul, dar nu văd altă soluţie, Dan, spuse Kendra. Suntem de pe două planete diferite, la naiba! Iar asta nu-i o problemă pe care o putem rezolva la psiholog. Nu e ceva ce se poate rezolva în timp.

— De ce nu?

— Pentru că… Pentru că… de aia, se opri ea.

O astfel de relaţie nu poate funcţiona.

— Ce cugetare profundă, o ironiză el. Eşti mama copilului meu şi te iubesc imens de mult. De ce să nu meargă?

Ea se întoarse spre fereastră, nemaigăsind argumente.

— Tu cauţi ceva ce eu nu-ţi pot oferi, zise ea în sfârşit.

— Ce? Angajament? încredere? Loialitate? întrebă el. Dragoste? adăugă după o scurtă pauză.

— Ceva în genul ăsta, aprobă ea, ştiind că-i putea oferi toate astea şi chiar mai mult decât atât.

El se răzbună tăcând.

Dar, supărat sau vesel, îl iubea la fel de mult. îl

iubea…

Înainte de a ajunge pe Pământ şi de a absorbi gândurile Kendrei, nici nu visase că va simţi vreodată toate aceste sentimente interzise. Dar iată că acum întreaga ei fiinţă se bucura de ele. Îşi descoperise o personalitate nouă, neştiută, şi avea o nevoie imensă de dragoste.

Ar fi vrut să-i spună lui Dan cât de mult îl iubea, dar şi să-i amintească faptul că erau foarte diferiţi. Şi ar fi vrut ca el s-o contrazică, s-o convingă să nu plece…

Pentru o vreme, niciunul nu vorbi.

Deodată, testarea cowboy-ului reîncepu, mai crudă şi mai profundă ca niciodată. Ea ţipă uşor, apoi îşi goli mintea de gânduri.

— Ne-a găsit, comentă ea.

Dan simţi şi el apropierea herfronitului şi acceleră. Se uită în oglinda retrovizoare şi zări o maşină cunoscută care-i urmărea.

— La naiba, zise el.

Mi-a furat maşina!

Kendra era concentrată asupra urmăritorului şi chiar reuşi să-i surprindă câteva gânduri. Preocupat să conducă maşina şi să-i urmărească în trafic, gardianul nu-şi mai proteja cum trebuia gândurile. Dan avusese dreptate. Să conduci aici, în Houston, era o probă de foc. Poate că gardianul nu era chiar atât de puternic pe cât crezuse.

— Încotro ne îndreptăm? întrebă Kendra, ţinându-se cu ambele mâini de portieră.

Testarea cowboy-ului reîncepu cu atâta forţă, încât femeia ţipă de durere. Dan întoarse rapid de volan.

— Nu întreba, nu gândi. Ţine-te bine!

Ştiind că gardianul nu putea pătrunde în mintea amândurora deodată, Kendra încercă să-i atragă atenţia asupra ei. Dan avea dreptate, trebuia să lupte pentru viaţa lor. Deşi citirea gândurilor de către cowboy o durea, acesta reprezenta un mic sacrificiu pe lângă imensa bucurie de a mai trăi încă o zi. Poate că aveau şansa să se întâmple un miracol…

— De ce? îşi întrebă ea duşmanul? De ce vrei să ne

omori? Ce ai de câştigat din asta?

— Dacă vei rămâne pe Pământ, vei pune în pericol proiectul. N-ai dreptul să faci aşa ceva.

— Ce proiect? Cum aş putea face asta?

— Vei naşte un copil care nu e perfect din punct de vedere genetic. Dacă vor afla ceilalţi, va însemna sfârşitul…

— Care ceilalţi? Sfârşitul a ce?

— Ceilalţi herfroniţi. Voi fi chemat înapoi pe Herfron să dau socoteală pentru faptele tale. Iar asta nu se va întâmpla. Niciodată.

— Nu ţi-e dor de Herfron?

— Nu, deloc.

— Cum? se miră ea. De ce?

— Nu contează asta. Am simţit că, dacă ai avea de ales, ai rămâne pe Pământ cu bărbatul de lângă tine. Sarcina mea e să mă asigur că te vei întoarce pe planeta ta. De vreme ce nu mi-ai urmat sfatul, trebuie să mori.

— De ce nu mă ucizi pe mine şi să-l laşi în pace pe el?

— Nu se poate.

— Îi poţi şterge memoria, insistă ea.

— Metoda asta nu merge întotdeauna. Nu-mi pot permite să dau greş.

— Dar e vorba de viaţa lui!

— Şi ce dacă? Nu-i viaţa mea!

Kendrei nu-i venea să creadă. Cowboy-ul credea că-şi putea justifica acţiunile printr-un argument atât de egoist?

Centrul Houstonului era foarte frumos, cu mai multe clădiri din sticlă decât văzuse vreodată laolaltă.

Kendra se uită în oglinda din partea ei şi zări chipul lui Dirk. Părea la fel de hotărât ca şi ei. Dar ei vor fi cei care vor supravieţui, îşi zise Kendra cu tărie.

Dan opri în faţa unei clădiri şi-i spuse Kendrei:

— Urmează-mă!

Ieşiră amândoi din maşină şi alergară către intrare.

Trecură de uşile duble din sticlă şi chiar atunci auziră maşina cowboy-ului oprind în faţa clădirii. Se priviră scurt şi fugiră către hol.

Interiorul clădirii era fascinant. Atâtea culori, atâta lumină… Kendra privi în jur, uimită. Restaurantul din apropiere era gălăgios ca un circ şi luminat ca un spital.

Dan se întoarse, o luă de mână şi o trase după el grăbit.

— Haide, o încurajă el.

Alergau printre magazine, depăşind cu greutate oamenii.

Deodată, un sunet ciudat se auzi. O fereastră din apropiere pocni şi se sfărâmă pe jos în mii de bucăţi. Oamenii începură să urle şi un copil izbucni în plâns.

Cu inima cât un purice, Kendra îl strânse mai tare de mână pe Dan şi continuă să alerge. Bărbatul se îndreptă către scările care duceau în jos.

— Faceţi loc! strigă el, împingând persoanele aflate în faţa lor.

Fără să se oprească o clipă din alergare, ajunseră în tunelul care conducea spre birourile angajaţilor. Câţiva oameni în costume elegante le blocară drumul, dar în spatele lor se afla destulă lume care-i despărţea de cowboy.

Din nou se auzi un zgomot de sticlă spartă.

Dan întoarse capul spre Kendra şi-i spuse cu o voce atât de slabă, încât nu se auzi nici el:

— Fugi! Dan o împinse într-o farmacie, aproape dărâmând un copil care începu să ţipe ca din gură de şarpe.

— N-avem pe unde ieşi de aici, observă Kendra.

— De unde ştii?

— Mi-a spus cineva.

Kendra se întoarse, căutând din ochi persoana care-i dăduse informaţia, dar era mult prea emoţionată ca s-o poată descoperi.

Se opri o clipă şi întrebă:

— Cine eşti?

— Sunt la cumpărături cu copiii, îi comunică mental persoana. Continuaţi să fugiţi. A intrat în magazin şi se uită spre rafturile de cosmetice.

Kendra se uită în jur şi descoperi raionul cu pricina. Apoi, îl trase pe Dan după ea şi reuşiră să iasă din magazin, continuând să alerge pe holuri.

Un nou gând îi fu transmis telepatic.

— L-am văzut ieşind din farmacie. Ieşiţi cât mai repede de aici. Prin bancă!

Persoana care-i vorbise de data asta nu era tot femeia din farmacie, ci o altă herfronită.

— Unde e banca? întrebă ea.

— Mai în faţă.

— Ce faci aici? reluă Kendra.

— Exact ce faci şi tu. Trăiesc. Suntem mai mulţi, veni răspunsul femeii.

Kendra nu mai avu timp să replice. Dan preluase din nou comanda şi o conduse pe un coridor puţin circulat. Îşi auzeau proprii paşi răsunând pe gresia rece. Pătrunseră pe alt culoar, apoi pe un altul. Se opriră. Culoarul dădea într-un spaţiu dreptunghiular cu mai multe uşi şi un lift.

Răsuflarea lor grea se auzea cu ecou în acest spaţiu închis.

Dan apăsă butonul liftului de mai multe ori, dar nu se auzi nicio mişcare. Kendra privi în jur. Se vedeau două băi, o uşă pe care nu scria nimic şi o uşă dublă.

Dan alergă de la o uşă la alta, încercând să intre. Niciuna nu era deschisă.

Un ţipăt se auzi în apropiere. Dan se îndreptă către uşa dublă şi lovi în ele cu toată forţa, până când cedară. Dădeau către o cameră utilitară, plină de ţevi.

— La naiba, şopti el, dându-şi seama că nu mai aveau încotro să fugă.

O împinse pe Kendra la podea, între două ţevi.

— Stai acolo şi ascunde-te bine. Nu-l lăsa să te vadă, orice s-ar întâmpla, îi ordonă el.

Apoi, se duse şi închise uşile care dădeau spre coridor.

Încercă să nu respire, dar răsuflarea lui speriată ajungea până la Kendra. O, ar fi vrut să-l ţină în braţe, să-l protejeze, dar nu putea. Dacă-i distrăgea atenţia acum,

singura lor şansă de scăpare era distrusă.

Cowboy-ul nu mai încercase să le pătrundă în minte de când începuseră jocul de-a v-aţi ascunselea prin mall, şi asta pentru că, probabil, nu era obişnuit să facă două lucruri în acelaşi timp. Era dificil, iar pentru cineva neobişnuit cu agitaţia unui mare oraş, aproape imposibil. Ea avea avantajul că Dan o conducea şi nu trebuia să se gândească la fiecare mişcare.

La un moment dat însă, herfronitul se va opri şi va căuta să intre în legătură cu ei. Nu se puteau ascunde la nesfârşit. Oricum, aflase unde locuia Dan.

Cel mai bine era să-l lase să-i descopere acum, cât erau în avantaj. Ştiind că Dan nu era la fel de bun în blocarea gândurilor ca ea, se hotărî să pretindă că nu era cu el. Să-l lase să creadă că se îndrepta în altă direcţie. Poate îi putea distrage atenţia destul de mult pentru a-i da lui Dan timpul să acţioneze.

Respiră adânc, îşi limpezi mintea şi privi ţintă ţevile din faţa ei.

Dan îşi sprijini capul de zidul din spatele lui şi închise ochii. Tensiunea era prea mare şi amândoi îşi doreau să se termine odată toată povestea.

Dan se încruntă, şi-şi luă capul în mâini, cu o expresie dureroasă.

Cowboy-ul îi găsise.

Uşile se deschiseră încet, cu grijă. Herfronitul nu intră însă, ci cercetă prudent încăperea. Kendra se concentră pentru a-l atrage către ea. Privirea lui căută prin încăpere, dar n-o văzu imediat. Ghicind că se afla ascunsă, cowboy-ul ridică mână şi îndreptă laserul către centrul încăperii. Încercând s-o scoată din ascunzătoare, el îi transmise numele lui Dan şi toate crudele pedepse pe care le pregătise pentru el.

Kendra îi răspunse, prelungind comunicarea. Exact de acest răgaz avea nevoie Dan. Se îndreptă către herfronit, ridică braţul şi-l lovi peste mâna întinsă. Dar fu prea lent. Dirk văzu mişcarea şi reuşi să-l evite. Lovitura avu un efect diminuat.

Gardianul se clătină puţin pe picioare, făcu un pas înainte şi-şi regăsi echilibrul. Îndreptă laserul spre Dan şi zâmbi feroce.

— Unde e? întrebă el.

— A plecat.

Dirk încercă să-i intre în minte.

— Unde e? repetă el.

Dan strânse din dinţi.

— N-o poţi ajunge, oricum, replică Dan.

Kendra îi auzi strigătul de durere şi-şi ridică fruntea să privească afară. O pată roşie de sânge se întindea pe blugii lui.

Furia o cuprinse dintr-odată. Simţea nevoia de răzbunare. Dar, acţionând din instinct, Kendra nu se mişcă.

Dirk trăsese într-un om lipsit de apărare, în bărbatul pe care-l iubea. Se ridică şi ieşi în faţa herfronitului.

— Kendra! Nu! strigă Dan, încercând s-o protejeze.

Făcu un pas înainte, în încercarea de a ajunge între ei, dar se împiedică de o ţeavă.

Mânia Kendrei era imensă. Un semen de-al ei îl rănise pe Dan. Voia să-l lovească la rândul ei, să-l ucidă.

Herfronitul se întoarse către ea.

— Eşti pregătită? întrebă el. Vise plăcute!

Îndreptă laserul către Kendra.

— Nu! ţipă ea, ridicând de jos arma pe care şi-o pregătise, o cutie goală de bere.

Aluminiul putea deturna raza laserului.

Cowboy-ul trase, iar Kendra schimbă traiectoria laserului.

Din pieptul gardianului ieşi fum. Mâinile i se strânseră pe rană. Privirea lui părea neîncrezătoare. Se uită spre Kendra apoi, cu mişcări încete, privi către Dan. Gura i se deschise, dar nu putu vorbi.

Kendra privi uimită cum herfronitul se lasă la pământ, clătinând din cap nedumerit.

Nu-mi vine să cred, gândi el. Apoi, ochii i se închiseră şi se prăbuşi definitiv.

Kendra se lăsă în genunchi. Un sunet ciudat se auzi

în încăpere.

— Kendra, vorbi Dan. Dumnezeule, Kendra!

Încă uimită, femeia îl privi, fără să-şi creadă ochilor.

— Ce am făcut? scânci ea.

Vocea lui Dan îi răspunse în şoaptă:

— Ai făcut ce trebuia, iubito. Ca să trăim, trebuia să-l omori…

— Să-l omor… repetă ea.

De când îl întâlnise pe acest pământean, se schimbase atât de mult, încât nu se mai recunoştea. Omorâse un semen de-al ei…

Dar poporul ei o minţise. Pe Pământ erau mulţi herfroniţi! Se afla aici de numai două săptămâni şi întâlnise deja patru. Doi dintre ei o ajutaseră să scape de gardian. Trăiau şi munceau aici! Nu fusese un accident că-i descoperise, nu! Din proprie iniţiativă o ajutaseră. Iar asta însemna că erau mai mulţi, mult mai mulţi. Probabil că asta se întâmplase şi cu cei care veniseră pe Terra odată cu ea. Se hotărâseră să rămână aici şi se ascunseseră de ea, pentru a pierde orice legătură cu planeta-mamă.

— Kendra, vorbeşte-mi, şopti Dan.

Se întoarse spre el. Era vie şi copilul lor era în siguranţă. Dan trăia. Numai asta conta.

Era rănit, dar vor reuşi să treacă peste asta.

Zâmbi fericită. Avea să-l vindece exact cu arma cowboy-ului.

— Aşteaptă-mă o clipă, zise ea. Luă laserul şi-l studie cu atenţie, încercând să-şi amintească informaţiile primite în urmă cu mulţi ani. Apăsă butoanele, şi codul dorit apăru pe ecran.

— Stai aşa, spuse ea, lăsând laserul pe podea şi îndreptând piciorul iubitului ei către ecran.

— La naiba, răspunse el printre dinţi. Ai grijă! Mă doare.

— Nu te mişca, ordonă ea, ridicând laserul.

— Ştii ce faci? întrebă bărbatul.

— Da, răspunse ea, preocupată. Sângerezi destul de mult şi trebuie să-ţi vindecăm rana repede, înainte ca

cineva să ne găsească aici, alături de un cadavru.

Dan era încă neîncrezător:

— Eşti sigură că nu vei termina ce a început prietenul tău?

Ea râse. Chiar atunci, laserul porni. Dan nu simţi nicio durere.

După câteva secunde, Kendra îşi luă degetul de pe buton.

— Cum te simţi?

— Bine, răspunse el surprins.

— Mişcă-ţi piciorul.

— Eşti foarte autoritară când ai lucrurile sub control, şopti el, făcând ceea ce-i spusese Kendra. Nu mă doare.

— Bine. Poţi merge?

Dan încercă. Piciorul era uşor înţepenit, dar nu-l durea.

Cu zâmbetul pe buze, Kendra vârî laserul în buzunar şi se întoarse pentru a privi pentru ultima oară cadavrul. Era numai o amintire urâtă a chinului din ultimele zile. Fuseseră atât de aproape de moarte!

Dan închise ochii şi întoarse capul cu oroare de la imaginea trupului mort. Apoi îşi luă iubita în braţe.

— Ce bine îmi pare că te văd zâmbind, zise el.

— Da, aprobă Kendra, fericită.

Vânătoarea se sfârşise. Fuga lor luase sfârşit.

— Se pare că am câştigat, adăugă el.

— Eu am câştigat, îl contrazise Kendra în glumă.

Mai priviră o dată către herfronitul mort. Încet, trupul lui se transforma în ţărână. Peste o oră, nu va mai exista nicio urmă a existenţei lui.

— Ce ciudat, comentă Dan. Când trăia, ai fi zis că-l poate ucide pe Clint Eastwood cu o singură mână. Iar acum, arată ca un biet moşneag.

— E kau, îi aminti Kendra solemn. E herfronit, aşa cum sunt şi eu.

— Ştiu iubita mea, răspunse el, strângând-o mai tare la piept. Pe tine te iubesc. Şi, ca să fiu sincer, la el nu ţineam prea mult. Slavă Domnului că noi suntem cei

rămaşi în viaţă, şopti el.

Îi atinse cu degete tremurătoare chipul, pentru a se asigura că se află aici, lângă el. Erau în siguranţă. Iată un miracol! Poate Dumnezeu îi mai dădea voie la încă unul sau două...

Merseră prin tunel, îndreptându-se înapoi către ieşire. Mulţimea agitată îi înconjură din nou. La un moment dat, Kendra îndreptă laserul către o femeie aflată în faţa lor. Peste câteva clipe, umerii lăsaţi ai femeii se ridicară şi începu să zâmbească.

— De ce ai făcut asta? întrebă Dan.

— De vreme ce n-am codul corect pentru a face să funcţioneze laserul pentru totdeauna, puterea lui se va pierde peste o zi sau două. Femeia avea cancer. Acum, e vindecată.

— Doctorul îi va spune că e o vindecare miraculoasă.

— Şi chiar aşa e, aprobă Kendra. De ce nu?

Dan chemă un taxi, lăsându-şi maşina proprie şi duba furată în faţa magazinului. Poliţiştii îi vor înapoia jeepul, iar el va pretinde că nu ştie nimic despre cele întâmplate. Kendra îi citi gândurile, dar de data asta nu-l mai certă pentru că voia să păcălească autorităţile.

Ajunşi în apartamentul lui Dan, Kendra privi cu mirare în jur.

— Îmi aminteşte de propria mea casă. Puţin aglomerată şi funcţională.

— Mulţumesc, răspunse Dan. Trebuie amenajat, dar nu mă pricep la lucruri de astea.

Ea se lipi de el.

— Atunci, să facem ce ştii tu mai bine.

Trupul lui reacţionă imediat.

— Ştii exact ce să spui ca să mă simt mai bine, răspunse el.

Făcură dragoste cu atâta intensitate, de parcă ar fi fost ultima oară. Dan nu ştia ce avea de gând să facă iubita lui şi-i era teamă s-o întrebe, teamă să nu afle că-l va părăsi.

Să rămână întreaga viaţă fără Kendra era ceva

inimaginabil. Fără noua Kendra. O, acum ştia diferenţa. Asemănarea fizică era singurul lucru care le unea, dar chiar şi acest aspect se schimbase uşor. Personalităţile lor erau foarte diferite, erau două persoane total opuse. Femeia aflată acum în braţele lui era cea pe care o iubea cu dragostea unui adult, un adult care nu putea iubi decât o sigură dată în viaţă. Dacă mai exista viaţă după plecarea Kendrei, nu voia să-şi imagineze cum va fi.

Iubirea lui era tandră şi blândă, dar pasională.

Îmbrăţişarea lor era atât de minunată! Mişcările lor se armonizau. Nu-şi citeau gândurile. N-aveau nevoie. Se potriveau atât de bine!

Mai târziu, Kendra se ghemui în braţele sale.

Inima bărbatului plângea. Ar fi vrut s-o păstreze lângă el pentru totdeauna. Dar realitatea era alta. Hotărât, Dan îşi dădu seama că era momentul să afle adevărul. Oricât s-ar fi temut de răspunsul ei, era mai bine să ştie decât să se chinuie în incertitudine.

În sfârşit, puse întrebarea dureroasă.

— Şi acum, ce se va întâmpla, Kendra? Vei pleca acasă sau vei rămâne cu mine? Ce se va întâmpla cu noi?

Picioarele ei se mişcară, dar capul îi rămase pe pieptul lui. Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Nu te pot părăsi acum, Dan.

El răsuflă uşurat.

— Tu eşti toată viaţa mea, continuă ea, nu vreau şi nu pot să te părăsesc. Şi apoi, fetiţa noastră trebuie să-şi cunoască tatăl adevărat.

El oftă din adâncul inimii.

— Mulţumesc, Doamne, şopti bărbatul. Te iubesc atât de mult, draga mea, încât dacă pleci, s-ar putea să nu rezist fără tine.

Gura lui îi acoperi buzele. Braţele ei îi cuprinseră gâtul. Sentimentele pe care le stârnise acest bărbat în ea erau prea minunate pentru a renunţa la ele. îl privi cu ochi plini de dorinţă.

— Acum că ştiu în sfârşit cum se numeşte acest ciudat sentiment, pot să spun că te iubesc, zise ea. Dar te-

am iubit dintotdeauna fără să ştiu. Chiar din clipa când ne-am întâlnit.

El îi atinse buzele. Erau mai senzuale decât ale Kendrei.

— Iubita mea, aceste cuvinte trebuie să-şi aibă împlinirea într-o căsătorie. Când vom face rost de un certificat de naştere pentru tine, ne vom căsători.

— De ce avem nevoie de aşa ceva?

— Pentru a dovedi că te-ai născut pe Pământ.

Ochii Kendrei îl priviră liniştiţi.

— Nu-i o problemă. Am un certificat de naştere, care mi-a fost dat când am ajuns aici. Trebuie numai să-l completăm cu informaţiile dorite. N-a fost deja scris, pentru că nu ştiam încă cine voi fi.

— Iată încă o problemă rezolvată, din lista lungă de dileme legate de viaţa alături de un extraterestru, zise Dan, glumind.

Dar Kendra voia să-l facă să priceapă întreaga situaţie.

— Există şi alţi semeni de-ai mei pe Pământ. Am vorbit cu ei acolo, în magazin. Dacă rămân pe Terra, voi păstra legătura cu ceilalţi herfroniţi, Dan. Poate într-o bună zi vom reuşi să ne împăcăm cu bătrânii.

— Trebuia să-mi dau seama. În curând, îi vei contacta pentru a dezbate problemele legate de creşterea copiilor pământeni.

Ea râse cu veselie.

— Ce altceva te aştepţi să facă o soţie independentă ca mine?

— Exact asta, răspunse el încet.

Kendra îi luă mână şi-i sărută palma.

Viaţa lor abia începea.

— Eşti sigur că eşti pregătit pentru asta, Dan?

— Sigur, replică el convins.

— Bine, zise ea, răsuflând uşurată. Dacă trebuie să învăţ să devin o soţie de pământean, trebuie să încep prin a decora apartamentul…

Am văzut într-o revistă o cameră de copil superbă.

Erau fericiţi că trăiesc şi că sunt împreună.

Kendra renunţase la obiceiul de a folosi cuvântul „noi” când se referă la ea şi la ceilalţi herfroniţi. Acum, „noi” însemna ea şi Dan. îi plăcea această schimbare. îl iubea şi se simţea iubită.

— Vom face o casă a noastră, şopti ea. Casa noastră.

Amândoi ştiau că orice ar face, oricâte greşeli ar comite şi prin oricâte greutăţi ar trece, aveau să fie mereu împreună. Pentru totdeauna.

Zâmbetul Kendrei era promiţător ca o zi de primăvară.

Sfârşit